

DEFINICIÓ DEL NACIONALISTA I DEL NO-NACIONALISTA

El nacionalista és algú
que pateix perquè es
refaci una realitat
nacional anorreada pel
dret de conquesta.

El no-nacionalista és algú
que pateix perquè
no es refaci una realitat
nacional anorreada
pel dret de conquesta.

L'ESTEL

paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALA

ANY XX. NÚMERO 455

15 DE MARÇ DEL 2001

PREU: 300 PTS - 1,80 euros

C I U T A T

Fa mig any que n'Enric Garcia regenta la Xarcuteria i Formatgeria Còrdova al Mercat del Camp Rodó. A la foto mab sa ajudant Paquita Acosta. Tel. 971 750 602

Fa 4 anys que en Guillem Vallori de sa Vileta regenta la Perruqueria de Senyors Vallori al Camp Rodó. Tel. 971 296 633

Fa un any que en Guillem Maçanet ha obert l'Ocelleria Ensenyat just davant el Centre s'Escorxador de Ciutat. Tel. 656 333 225

En Josep Perez és l'amo de les Rentadurries Molt Net, la madona és na Francesca Domínguez. La central és al carrer del Capità Cortés i les sucursals són a Niceto Alcalà Zamora i al carrer de Manacor de Ciutat. Tel. 971 246 354

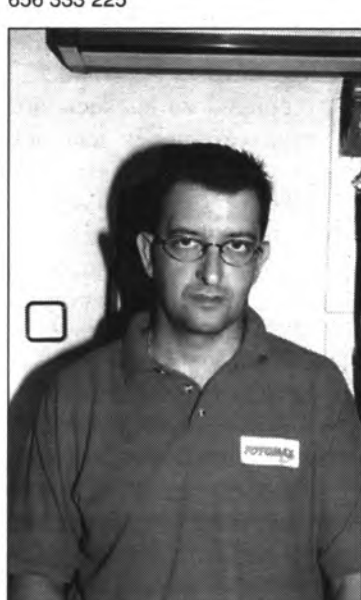
Fa 13 anys que na Caterina Garcès, a qui veiem dreta darrer la seva secretària, va obrir l'agència d'intercanvis culturals Au Pair al crer del Pare Francesc Molina de Ciutat. Envien i reben al·lots i al·lores de 17 a 28 anys arreu d'Europa. Gestionen pràctiques amb empreses i els joves surten d'aquí amb el contracta firmat. Tel. 971 755 124.

Fa 22 anys que n'Àngel Maganya va obrir la Botiga Super Mueble al Camp Rodó de Ciutat. Se queixa que els mallorquins no li parlen mai mallorquí i d'aquesta manera no pot aprendre la llengua de Mallorca. Tel. 971 750 626

Fa 2 mesos que na Patricia Orts i el seu home Rafel Coll han obert la botiga Doctor Cogollo al Camp Rodó. Ven llavors de canàbis, terra, fertilitzants i llibres que parlen del tema. La trobareu al 971 758 956

Fa 7 anys que en Joan Salamanca regenta l'Estudi de fotografia Fotomax al Camp Rodó. Tel. 971 293 054

Na Dori Ortiz des Coll den Rabassa i na Joana Bujosa de Bunyola acaben d'associar-se per obrir la botiga de productes de perruqueria i estètica a l'engròs i a la menuda Mallorca Juldor al costat de la Plaça Fleming de Ciutat. Tel. 971 755 794

Fa 8 anys que en Joan Nieto regenta una Botiga tot a 100 al carrer de Jaume Balmes de Ciutat. Tel. 607 495 139.

Fa 4 mesos que els germans Hurtado regenten la Metalisteria camp Rodó. Tel. 871 933 861

Fa 23 anys que n'Onofre Ribes i na Conxa Artieda obren la botiga Exclusives Riarti de venda de xarcuteria i Formatgeria al Camp Rodó. Tel. 971 209 617

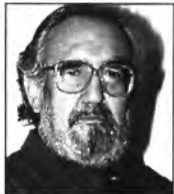

Fa 10 anys que en Pep Ramis va obrir el Taller d'Aire Condicionat Ediclima al carrer de sant Joaquim de Ciutat. Tel. 971 761 188

Fa 2 mesos que na Carme Peñalver ha obert la botiga de construcció, fontaneria, electricista i pintura Peñalver al carrer del Pare Francesc Molina de Ciutat. Tel. 971 751 020

**Especial
dedicat a
CIUTAT DE
MALLORCA**
Si vos ha
agradat,
telefonau al
971 26 50 05
i el vos
enviarem cada
quinze dies

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

* Aquests dies passats, amb motiu del Dia de les Illes balears, el senyor dels estels que som jo, ha anat de cocktails i recepcions amb la flor i nata de la societat balear. Dia 28 a la Llonja, on el president del Govern Francisc Antich feu un discurs que va agradar i molt als nacionalistes de per aquí. Entre altres coses va dir: Un poble que traeix les seves arrels no es respecta a si mateix ni sap fer-se respectar (...) ja és hora d'impulsar la nostra autoestima i eliminar definitivament l'autoodi (...) Si no defensam la nostra identitat, amb convicció i fermesa, correm el risc de perdre el lloc que ens correspon, (...) Hem de decidir, si no som, no decidirem (...) Creiem en els vestits fets a mida segons cada cas i cada prioritat (...) aquest país te l'obligació per damunt dels colors i idees de defensar els interessos generals de tots els ciutadans. (...) Els divuit anys de govern autonòmic converteixen la Comunitat balear en una comunitat

de diàleg. (...) L'amor per les arrels ens permetrà participar amb fermesa en la construcció d'una Espanya plural i una Europa dels ciutadans i de les regions.

Unes paraules i unes intencions que mai havíem sentit en els 16 anys de govern del PP, i que ens agraden, però llavors escoltarem les opinions del Secretari General del PSOE, partit al que pertany el nostre president, i sentim que en Rodríguez Zapatero se posa d'acord amb el president del francos Jospin en que a Europa no hi ha lloc per a més estats —referint-se a Euskadi i Catalunya—, de manera que totes les belles paraules i les intencions del nostre president se'n van a fer punyetes. A no ser que canviï de partit, es clar.

* L'endemà, dia de les Illes Balears, la cita fou al Cercle Mallorquí, avui seu del Parlament de les Illes Balears, on abans del cocktail, abundant i exquisit que serví de dinar a més d'un, el president Maximilià Morales digué: "(...) Cercar la veri-

tat del contrari com millor manera d'entendre's-hi, la veritat del contrari, no sols els seus arguments com a armes per fer-lo callar (...) la raó no és monopoli de ningú, que reclama fer del

regula el Nou Decret Foral sobre l'euskera a la Comunitat Foral de Navarra. Ven aquí les mesures que s'aplicaran d'immediat: senyalització, retolació i segells oficials: redacció exclusiva

Finalment el Pla d'Actuació aborda la provisió de llocs de feina del Govern de Navarra limitant el requisit de coneixement preceptiu de l'euskera a convocatòries públiques de llocs de feina

De dreta a esquerra, el President del Parlament Balear Maximilià Morales, el president del Govern Balear Francisc Antich, la Presidenta del Consell de Mallorca Maria Antònia Munar, la Presidenta del Consell de Menorca Joana Maria Barceló i la Presidenta del Consell d'Eivissa i Formentera Pilar Costa durant el discurs del President del Parlament.

diàleg, del respecte i del compromís i pròpia ètica de tota acció política. El diàleg i no la utilització sistemàtica de la força i de la violència, sigui del signe que sigui. Que de violència n'hi ha de moltes formes i la grandesa, exceptuant en les societats primitives, no és mai del que guanya "a la brava". La grandesa real és d'aquell que, tenint la força per guanyar no l'utilitza i empra el diàleg, la persuasió i el convenciment. El compromís real i ètic amb la llibertat és, també, el medi de cultiu necessari per a l'assoliment de la pau democràtica necessària com a base de tot debat polític —la cortesia i el respecte polítics que tant aprecia el poble—, no de la pau de les armes. Aquell antic aforisme de "si vols pau, prepara la guerra, ha deixat de ser vàlid. Si vols pau —i això ja ho intuï Ramon Llull— prepara la pau. Si vols pau, no insultis; si vols pau, no facis, tan sols, exhibicions de força. Si vols pau, dialoga. Si vols pau, pau democràtica, valora l'argument del contrari. Escolta'l.

* El passat dia 5 de gener va entrar en vigor la Llei que

en castellà, substituint d'immediat les que no compleixen aquest requisit. Senyalització viària. Se procedirà a retolar la xarxa viària de titularitat o control del Govern navarrès només en castellà, substituint d'immediat les senyals que no compleixin aquests requisits. Publicacions, anuncis i publicitat, només s'emprarà el castellà, llevat d'ordre expressa i per escrit del conseller de qui depengui la publicació se sol·liciti la redacció en bilingüe. Impresos i papereria: els encapçalaments i membraes de tota la paperassa i impresos del Govern de Navarra seran en castellà, encara que en impresos d'us públic s'editaran bilingües per als ciutadans que els sol·licitin expressament.

En allò referent a la atenció al ciutadà, tots els documents i notificacions del Govern se realitzaran en castellà, llevat dels procediments administratius a instància del ciutadà interessat, en que el conseller corresponent podrà autoritzar l'expedició de documents bilingües per a donar continuïtat al procediment administratiu

de traductors i docents. En aquests casos s'estableix la valoració màxima del 5'25 sobre la puntuació total de la convocatòria a aquells qui acreditin el certificat oficial d'actitud en euskera i del 5% pels idiomes francès, anglès i alemany.

* En una paraula, quasi com en els millors temps del franquisme, la qual cosa ha aixecat protestes i manifestacions com que del dissabte dia 24 de febrer en que unes 27.000 persones sortiren als carrers de Pamplona convocades per Oinarriak, plataforma que agrupa a diferents col·lectius a favor de l'euskera, i els batles de la zona vascòfona en defensa dels drets lingüístics dels navarresos i sota el lema "Euskara guztion eskubidea" (Euskera, un dret de tots). La manifestació va tenir el recolzament de 150 batles i càrrecs electes de la Zona mitjana i la Ribera de Navarra, partits polítics com EH, EA, PNV i Bazarre, organitzacions socials i personalitats del món de la cultura, la educació i l'esport que transcorregué en un ambient festiu on no mancaren algunes disfresses. Ω

El president del Govern, Francisc Antich, durant el discurs institucional.

major d'edat i que va camí de completar el procés de construcció política i institucional que tant l'Estatut com la constitució ens reserven. (...) Defensam el dret a la discrepància perquè lluny de ser un obstacle, és origen

Sobre la vergonya

"La vergonya cria ronya", refrany popular.

"...la manifestació del ressentiment amarg dels vençuts que no s'agraden per ser precisament vençuts, que desitjarien ser d'un altre país i que senten vergonya...", Isabel Clara Simó, autora de l'assaig Sobre nacionalisme.

"Per al valencià, el mig descobriment de la peculiaritat valenciana és un fet traumàtic; sentir-se ciutadà de segona trenca tot possible equilibri amb el món", Josep-Vicent Marqués, autor de País perplex (pàg. 96).

"La presa de consciència de la manipulació col·loca la víctima en un estat d'angoixa terrible... Les víctimes, a més d'ira, senten vergonya: vergonya per no haver estat estimades, vergonya per haver acceptat humiliacions i vergonya per haver sofert", Marie-France Hirigoyen, dins Le harcèlement moral (pàg. 24).

"Perquè es produeixi vergonya cal primer que hi hagi expectatives positives i que no es compleixin. Una altra causa de la vergonya és que les expectatives que una persona té siguin considerades com a coses negatives pels altres... perquè (aquesta persona) es basa en la mirada i en el judici dels altres", Manuel Güell i Josep Muñoz, autors de Desconeix-te tu mateix (pàg. 244).

"El món anomena immorals els llibres que li expliquen la seva pròpia vergonya", Oscar Wilde.

"La culpa podria interpretar-se com una inteorització de la vergonya. El subjecte és jutge i víctima", José Antonio Marina i Marisa López Penas, autors de Diccionario de los sentimientos (pàg. 368).

"La vergonya sana es torna maligna quan ja no motiva conductes congruents amb el creixement i el desenvolupament normals, sinó que s'utilitza per individus o grups en posicions d'autoritat com una arma per controlar o manipular els actes i les actituds d'aquells sota el seu comandament", Garrett O'Connor, metge.

"Tant com un leprós que duu la seva repulsiva malaltia amagada sota la roba i, no obstant això, la sap en cada moment, així carrego jo la vergonya i la desgràcia, la culpa metafísica de ser jueu", Arthur Trebitsch, periodista.

"L'autoodi és el sentiment de vergonya que pot tenir algú per posseir les qualitats que menysprea en el seu propi grup, ja siguin aquestes qualitats reals o imaginàries", Gordon W. Allport, psicòleg nord-americà.

"Vergonya eterna a aquells que, mensypreant son idioma, lloen el dels altres", Dant Alighieri.

"Els que encara el conserven -referint-se als catanoparlants del la vall de Benasc- d'alguna manera tenen tots els símptomes dels parlants d'una llengua minoritzada; entre els més detacats, la vergonya i l'autoodi. Tenen tota la sensació que el que ells parlen no és homologable a la modernitat del món del turisme, que només és comprensible a través del castellà", Antoni Babia (El Punt, 7.1.1998).

"Sentir vergonya és sentir-se vist d'una manera dolorosament disminuït. La vergonya revela el jo interior, i l'exposa a la vista", Gershem Kaufman, autor de Psicología de la vergüenza (pàg. 37).

"Al llarg dels darrers quatre anys he tingut ocasió de conèixer més o menys de prop l'evolució recent de moltes de les comunitats lingüístiques minoritzades d'Europa. En molts casos es pot dir sense por de simplificació que es troben en un estadi avançat de descomposició. I una constant que hi trobem és l'efecte psicològic d'aquest procés: la llengua en qüestió passa a ser considerada com a inútil o fins i tot un destorb, i la identitat pròpia perd progressivament les seves arrels i referents en el millor dels casos, i esdevé un motiu de vergonya (d'autoodi) en el pitjor", Miquel Strubell (L'Illa, primavera de 1998).

"La vergonya era verda i se la va menjar un ase", refrany popular. Ω

Cultura popular i festiva

PERE FELIP I BUADES

La promoció i desenvolupament de la cultura popular és una assignatura pendent del Govern del pacte de progrés. La seva promoció ha estat la ventafocs si la comparem amb la d'altres sectors com és ara la pintura, la literatura, l'escultura el teatre... a les que si se'ls promou i ajuda.

D'aquesta manera si el món de la cultura catalana té motius suficients per elevar les seves queixes i que hauria de rebel·lar-se pel tracte injust per part d'uns nous governants que a l'igual que els vells, la seva única sensibilitat consisteix en promoure les Feries de Abril i altres d'expressió cultural i festiva aliena a la autòctona a la que neguen ajudes institucionals.

Aquesta situació s'ha d'acabar d'una vegada. Des dels òrgans de cultura del Consell de Mallorca i des de la Conselleria de Cultura del Govern Balear s'han de posar en marxa mesures que tendeixin a ajudar a les associacions que treballen en

aquest sector. S'ha d'ajudar a les escoles de ball mallorquí, a les bandes de música, als giganters... s'ha de coordinar des del Consell les relacions amb aquestes entitats i els ajuntaments a fi que contin amb aquesta gent a l'hora de programar les festes en lloc de llogar a conjunts d'expressió castellana.

Crida l'atenció que a les comunitats catalana i valenciana existeixin òrgans depenents de les seves conselleries de cultura que treballen per tal de promoure la cultura autòctona a la que destinen importants quantitats de diners per a la seva promoció.

Crida l'atenció que el Consell de Mallorca se dediqui a promoure el ball de sevillanes per tot Mallorca quan sap que la comunitat andalusina no fa el mateix amb els balls mallorquins. No, els governants andalusos no són tant cretins i no gasten diners en promoure cultura aliena com fan els nostres governants.

I per això no dimiteix ningú, quan més d'un ho hauria de fer. Ω

Dos mots de la veritat

El proper mes de maig hi haurà eleccions al País Basc. Els partits a les ordres de Madrid estan convençuts de guanyar; sobretot el de mestre Pepito va fora corda i la Gran Sordera ja ha presentat la seva candidatura per a Lenkandari. Si això arriba a ser vera i la Gran Sordera és el proper cap del govern de Gostei/ Vitoria, l'home haurà de canviar el nom i el llinatge i enlloc de dir-se, Jaime Mayor Oreja dir-se Quisling el Gran Sord.

Qui s'ho havia de pensar i dir d'Heribert Barrera, un lluitador contra el feixisme de Franco tractat de feixista per quatre morts de fam que han vingut a terres de parla catalana des de l'Andalusia o la Manxa.

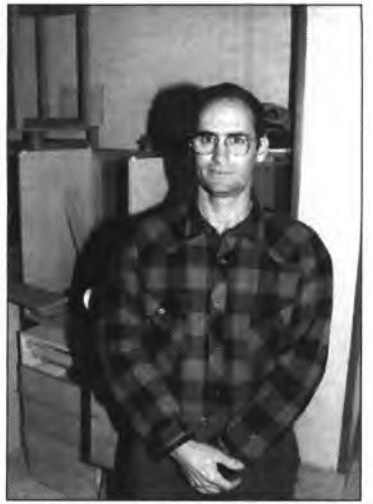
Doncs sapigueu que si n'Heribert és un feixista també ho sóc jo perquè agradi o no agradi per

mi en el que ha dit té tota la raó del món i ja està bé de predicar el que un no creu i fer demagògia baratera que, els qui som víctimes de la xenofòbia, som nosaltres els indígenes de la pròpia terra catalana.

Ell faran, supòs, flamedeta! Me referesc als Caimes Martorells, Cuaquins Rabascos i tots els laqueus de l'imperialisme castellà a Mallorca, ben recolzats per "la devoció" ben pomota i fanàtica de les "senyores beates" de les cinc parroquies històriques de Ciutat conegudes com les parroquies forasteres de Palma. Ben aviat s'acabarà això de tantes misses en foraster. Ho ha acordat el Consell Episcopal de la diòcesi. Enhorabona per tant a aquest Consell i també al Senyor Bisbe En Joanet de Ca'n Nirvi.

En Joanet de Ca'n Nirvi

CIUTAT

Fa 10 anys que en Cristofor Espasa va obrir la Fusteria i Bricolage Cristobal al carrer Femenies de Ciutat. Tel. 971 455 266

Fa 35 anys que en Gaspar Vera va obrir la Botiga de Confecció Florinda a l'Avinguda Argentina de Ciutat. Tel. 971 450 395

Fa 25 anys que na Julia Moreno va obrir la Perruqueria Júlia al carrer Salvà de santa Catalina. Tel. 971 288 271

Fa 3 anys que en Miquel Lliteres va obrir la Cafeteria i Pastisseria Blat Madur a l'Avinguda Argentina de Ciutat. Despatxa menús a 1100 ptes. És subscriptor de l'Estel i diu que com que hi van molts de periodistes a berenar, mai està al lloc més de dos dies. El seu duen. Tel. 971 284 919

PATRICIA

PERRUQUERIA UNISEX EUROPEA AFRO-AMERICANA

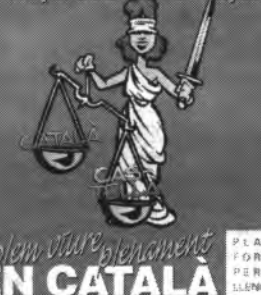
TOT TIPUS DE TRUNYELLES, EXTENSIONS, PÈL COSIT, TENYIT FIXOS I TEMPORALS, PERMANENTS, TALLATS, EMMOTLLATS, POSTISSOS, CUES, PERRUQUES, MAQUILLATGE, MANICURA, PEDICURA... PRODUCTES AFROAMERICANS

CARRER DE JERONI POU, 4

CIUTAT DE MALLORCA

TEL. 971 465 094

La justícia a Catalunya:

C I U T A T

Fa 3 anys que en Miquel Mateu de Binisalem va obrir l'Acadèmia AMTHARA al carrer Femenies de Ciutat. Tractaments naturals i holístics, massatges, homeopatia. Ensenya la visió de l'ésser humà integrat en la natura i els productes naturals que curen o preveneixen. El curs escolar és d'octubre a juny i la matrícula el mes de setembre. Te locals a Ciutat i a Manacor. Tel. 971 281 263

Fa mig any que en Xavier Garcia regenta el Restaurant Ecològic Verd i Blau a Trenta u de Desembre de Ciutat. Els menjars són confeccionats amb verdures, olis, vins i fruites cultivades sense fertilitzants químics així com la carn és de bestiar de pastura. Menús a 1600 ptes, els vespres així com els migdies a la carta a una mitjana de 4000 ptes. Durant els darrer 6 anys va tenir un restaurant a s'illot. Tel. 971 298 063

Fa 10 anys que n'Alfred Ubiedo de Barcelona regenta l'Acadèmia Llongueres a Trenta u de Desembre de Ciutat. Són 48 alumnes amb les seves monitores. El preu per a la clientela és molt econòmic i la feina ben feta. A la foto el torn del matí. Tel. 971 761 212

Fa 21 anys que na Magdalena Virtudes regenta la Cristalleria Estada al carrer de n'Eusebi Estada de ciutat. Tel. 071 200 419

Fa 17 anys que en Joan Carles de los Riscos va obrir la Floristeria Les Palmeres al carrer del Pare Bmeu. Pou de Ciutat. A la foto amb la seva dona Joana Amengual i amb la seva cosina Elena Roca. Tel. 971 754 313

Fa 10 anys que na Rossanna David regenta el Taller de vases Roja's a Trenta u de Desembre de Ciutat. El seu soci és n'Antoni Bestard. Tel. 971 751 057

Fa 2 mesos que en Guillem Rigo de Porreres i en Xavir Ferriol de Felanitx regenten el bar Punt de Sort al carrer del Pare Bartomeu pòu de ciutat: Jocs recreatius, TV, tertúlies. Tel. 971 292 046

Palabra en Libertad / Free Words

Seria més fàcil callar
(d'El Punt)

Per si encara quedava gent que dubtava de la perversitat intrínscita del Sr. Aznar i el seu govern neo-franquista, les darreres setmanes han aportat nous successos absolutament al·lucinant.

Al igual que els episodis que conté El Caso, sovint els podem atribuir a les passions baixes, a les ganes de venjança o -en l'altre braç de la balança- a un repulsiu favoritisme nacionalista espanyol. El fet que la boja campanya d'ETA n'hagi estat, segurament, el detonant -potser caldria parlar més aviat d'excusa- no en serà cap justificació, esperem-ho almenys, a ulls de la posteritat.

Certament, el PP i el PSOE, amb el seu sinistre Pacte -d'una intencionalitat plenament confessada al pròleg- hi han reaccionat de la manera més rocambolesca possible, ja que accepten la declaració de guerra que els fa ETA i així entren en una dinàmica d'enfrontament total contra allò que anomenen el "nacionalisme" (com si Aznar i Zapatero no fossin militants nacionalistes espanyols de primer ordre!).

En l'haver de les venjances darrerament implementades pel sistema, cal incloure el nou atac al periodista Pepe Rei. En una iniciativa totalment mancada d'originalitat, només podem pensar que l'Estat i els seus aparells -l'executiu i el judicial i, perquè no?, el periodístic- han actuat conjuntament, permetent-se una acció tant autogràfica com arbitrària davant un enemic declarat.

El fet d'acusar Pepe Rei de ser l'instigador de les accions d'ETA ja ho ha fet el fiscal de

l'Estat en diverses ocasions sense que els tribunals n'hagin tret absolutament res en clar.

Pepe Rei potser no és el periodista més ortodox i profund del món, però no està provat, ni crec que es pugui provar mai, que el periodisme d'investigació sobre els draps bruts de l'Estat pugui ser interpretat com una col·laboració amb banda armada.

Com ha denunciat el jutge Navarro (Ràdio Euskadi 19.1.2001), el fet d'acusar-lo perquè als zulos trobin exemplars de la revista Ardi Beltza resulta patètic. També hi trobarem còpies de Boletín del Estado! I què?

Certament, una acusació d'aquesta mena només es pot basar en unes ganes infantils de matar tot el que és gras. La veritat és que estem davant d'un nou cas de venjança governamental, aprofitant el clima propici per als llinxaments que han creat els mitjans de comunicació propers a les tesis de Mayor Oreja.

La veritat és que actuen contra Pepe Rei, entre d'altres coses, per haver publicat una interessant biografia de Juan Carlos I, un llibre documentadíssim que s'està convertint en un best seller i que crec que tota persona formada faria bé en llegir per després fer-se'n la idea que vulgui.

Actuen contra Pepe Rei perquè s'atreveix a publicar materials que sens dubte són polèmics. Però són polèmics perquè s'atreveixen a tractar els grans temes tabú de l'Estat. ¿No hauríem d'estar agraïts a Rei per haver descobert gran part del pastís GAL en el seu dia? ¿No hauríem d'estar agraïts als periodistes i als mitjans alternatius que informen de la corrupció i la fosca estratègia espanyolista de certs mitjans privilegiats de comunicació?

És clar, que després ETA hi actuï en contra és inadmissible i del tot reproable. Però també seria reproable que amb l'excusa de la violència, la premsa fos amordassada, com pretén l'Aznar. En aquest aspecte crec

significatiu allò que ha escrit un Catedràtic de Dret Constitucional sobre el dèficit democràtic espanyol (respecte a Europa) en el camp dels mitjans de comunicació: "abans, l'opinió pública la manipulava un Govern (el franquista) que no estava legitimat per les urnes i ara la manipula un Govern democràticament elegit". (José Juan González Encinar, El País 15.01.2001).

La pràctica de fer callar mitjans hostils al Govern i els interessos que persegueix, sens dubte formaria part d'aquesta manipulació.

¿També fa col·laboració amb banda armada aquest catedràtic? Per acabar d'il·lustrar la perversitat del govern Aznar, en l'altre braç de la balança ens trobem avui amb el cas de Melitón Manzanas.

Qui era aquest senyor? es demanarà més d'un lector d'El Punt. Doncs un policia torturador del franquisme, un sinistre personatge odiat a Irun i comarca als darrers anys 60.

ETA el va matar fa més de trenta anys. L'única cosa que té en comú amb Pepe Rei és que cap dels dos no ha estat condemnat per allò del què se l'acusava, un al servei de l'Estat i l'altre al servei de la informació alternativa.

És el primer que la premsa groga ha dit d'en Manzanas, volent justificar allò injustificable: el fet que Aznar l'atorgui avui la Medalla del Mèrit Civil. Però caldria demanar que si bé no fou mai condemnat, a quin policia torturador va jutjar mai el franquisme? Per contra, al segon no-condemnat - Pepe Rei - se l'acaba de llançar a sobre tota la cavalleria de l'Estat. Són noves accions del PP que, encara que calléssim, parlen per si soles. No per això deixa de ser cert que, com diu el catedràtic González Encinar, és més important saber qui ens informa que no qui ens governa. El realment inadmissible és que siguin els mateixos que realitzin ambdues funcions. Ω

Gaby Loyam, S.L.
INMOBILIARIA

GABRIEL MAYOL SASTRE
DIRECTOR

A GABY LOYAM fem les coses bé, lo altre depèn de vostè. Si vol vendre la seva propietat, cridi'ns

Santiago Rusiñol, 116 - B
07300 INCA - Mallorca
Tel. 971 50 72 99
Mòvil 600 53 75 77
Fax 971 88 36 26
http://www.gabyloyam.com
e-mail: gabyloya@gabyloyam.com

HI HA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE, ES PENSE I S'ESCRIGA EN CATALA

ÉS LA MATEIXA GENT A QUI LI MOLESTA QUE ES PARLE ES PENSE I S'ESCRIGA

ASSOCIACIÓ D'AMIGS DE LA LLINGÜA CATALANA

Que hem de fer amb l'immigració

JOSEP M. LOSTE ROMERO.
loste@teleline.es

El dogmatisme ideològic, la incompetència i l'autoritarisme classista del govern central estan provocant que la qüestió de la immigració estigui molt descontrolada. El més lamentable i paradoxal del cas és que una llei, com la d'estrangeria, que en principi havia de servir com a eina per a solucionar, o si més no, per treure dramatisme i crispació a un problema concret, no ha fet més que empitjorar la situació.

La clau de volta per explicar aquest desori es troba en el fet següent: el govern del PP en l'anterior legislatura, molt irresponsablement, va convertir la reforma regressiva d'aquesta llei en una de les principals promeses de la campanya electoral del 2.000. Amb això volia assegurar-se el vot del sector d'extrema dreta xenòfoba (que actualment no té un referent polític concret tal com succeeix a França, Bèlgica o Àustria), sense el qual no hauria obtingut, ni de bon tros, la cobdiciada majoria absoluta. També, lògicament, el "factor econòmic" ha tingut un paper molt rellevant en aquesta nefasta política econòmica. Molts empresaris de sectors concrets i mentalitats poc modernes -en el 99% dels casos votants del PP- exigien, i continuen exigint, a l'executiu central, una mà d'obra barata i domesticada, la qual cosa només es podia aconseguir amb la reforma reaccionària d'aquesta llei aprovada a la primera legislatura gairebé per consens. És clar que, si un ésser humà no té drets de cap mena, no se li podrà exigir cap mena de deures. En conseqüència tenim les bases per crear un clima, una atmosfera de marginalització creixent, d'augment de la delinqüència i d'una gratuïta violència racista i irracional.

Encara que el pitjor de tot és que l'actitud extremista i poc consensuada del PP envers un "dossier" tan sensible com

aquest, provoca que fàcilment, des de l'altre costat, es pugui caure en posicions demagògiques i totalment insostenibles. És a dir que el progressisme, en aquesta qüestió precisa, hauria de ser ferm i just, però també molt curós i responsable, en la línia del l'exministre i líder socialista francès, Michel Rocard. Aquest va declarar que França no podia acollir tota la misèria del món; igual com les declaracions del Secretari General d'ERC, Josep Lluís Carod Rovira, que recentment ha dit que Catalunya no podria assumir la legalització/regularització de tots els "sense papers", tenint en compte sobretot que molta gent del país també té moltes mancances i pateix molt.

En síntesi: en aquesta vidriosa qüestió de la immigració tots plegats, començant pel govern del PP, ens hauríem de preguntar si avui en dia a Catalunya i a l'Estat Espanyol fa falta mà d'obra no qualificada. Tot seguit caldria rellançar un gran consens polític i social per fer possible una reforma de l'actual llei d'estrangeria que permetés, d'entrada, desbloquejar la situació actual per la via de regularitzar els immigrants que tinguin feina i fer-los uns contractes a temps parcial, de dos a cinc anys. A mig i llarg termini caldria començar a articular a nivell de la Unió Europea uns acords amb els estats d'on provenen la majoria d'aquesta immigració pobre; per començar, per sectors econòmics, a planificar, racionalitzar i controlar, aquests actualment descontrolats, fluxos migratoris. Si no s'aplica, el més aviat possible, una política migratòria coherent, sensata i responsable, ens podem carregar completament en quatre dies el model social europeu i provocar de nou el retorn del feixisme als diferents executius del vell continent. Ω

En defensa de la llibertat

JOSEP M. XIRINACS, MIQUEL LÓPEZ CRESPI I BERNAT JOAN MARÍ (JUNTAMENT AMB ALTRES PERSONALITATS I GRUPS ANTIFEIXISTES SIGNEN UN MANIFEST CONTRA LA LLEI ANTITERRORISTA)

FORA LA LLEI ANTITERRORISTA

En defensa de la llibertat de les persones i de la seva integritat creiem necessari denunciar públicament l'existència d'una llei que vulnera els drets fonamentals de les persones, és èticament inhumana i que és pròpia d'altres èpoques: la Llei Antiterrorista.

Aquesta llei excepcional permet la total impunitat per violar la integritat psíquica i física de les persones donada la comunicació i aïllament total a la que són sotmesos els detinguts i les detingudes durant 5 dies. Aquest règim d'incomunicació impossibilita el dret d'elecció d'advocat i el desenvolupament normal de l'exercici de la defensa durant la declaració policial. En la majoria de casos, l'ordre de detenció es cursa amb la inexistència de més proves inculpatòries que les arracades en declaracions sota tortura.

En primer lloc, cal remarcar que un dels principis constitucionals fonamentals que es vulnera en aquest procés és el principi de presumpció d'innocència, ja que en aquests casos, queda en entredit degut a l'acció dels mitjans de comunicació que sovint ignoren el seu propi Codi Deontològic, fent que la presumpció d'innocència no sigui desmuntada pel normal desenvolupament del procés judicial, sinó, que en els casos on s'aplica aquesta llei, ha de ser el propi inculpat el que demostrï la seva innocència davant les greus acusacions a que són sotmesos i sotmeses.

Cal destacar, també que l'aplicació de la Llei Antiterrorista comporta necessàriament una declaració judicial

davant els jutges de l'Audiència Nacional (hereva directa del Tribunal de Orden Público franquista) ubicada a Madrid. Durant el trasllat els detinguts i detingudes pateixen tota mena de vexacions, i en arribar són reconeguts i reconegudes per metges forenses de dubtosa independència que neguen, sistemàticament, els maltractaments, fins i tot, quan aquests són evidents. Els fiscals de l'Audiència Nacional acostumen a construir l'acusació sota directrius ministerials i policials, posant-se en dubte la separació de poders pròpia d'un Estat de Dret. Val a dir que el ministeri fiscal espanyol és un organisme molt jerarquitzat i nomenat directament pel Govern.

Per altra banda la Llei Antiterrorista s'usa actualment per criminalitzar tota forma de pensament alternativa al discurs dominant, amb la intenció de deslegitimar-la per mitjà d'una aplicació arbitrària de la Llei a persones que participen de diferents moviments socials.

L'aplicació de la Llei Antiterrorista també serveix per crear un estat d'opinió a través dels mitjans de comunicació, que respon, fonamentalment, als interessos partidistes i a la necessitat de propagandístics resultats policials enfront de conflictes de caire essencialment polític. A més, l'arbitrarietat de la seva aplicació fomenta que no sigui tan sols l'inculpat o la inculpada el destinatari exclusiu de la repressió, sinó que també amics i familiars es troben indefensos davant el desconeixement i la por que suposa l'ús d'aquesta llei. Segueixen les signatures de 150 entitats i personalitats d'arreu de la nació catalana. Ω

CIUTAT

Fa un any que na Laura Panadés ha obert la Botiga Mallorca Natural a l'avinguda Argentina de Ciutat. Ven productes dietètics. Tel. 971 451 034

Fa un any que na Clara Moreno de Colòmbia regenta el Saló de Bellesa Clara al carrer Antich de Ciutat. Tel. 971 739 940

Fa un any que na Kay d'Anglaterra i en Daragn d'Irlanda regenta el Cibercafé Bigbyte al carrer Gran de Santa Catalina. En tenen un altre al carrer Apuntadors. Tenen associats que paguen 600 ptes l'hora de navegació. Els qui no ho són paguen a 850 ptes. Tel. 971 221 531

Fa 3 mesos que na Maria Llinàs ha obert la botiga de regals TRES TRATS al Mercat de Santa Catalina de Ciutat. La seva sòcia és na Pilar Gili. Tel. 971 284 708

Restaurant Hípica son Pardo

Menús a 900 ptes.
Diumenges a 2000

Tel. 971 201 017

Cafeteria - Restaurante BONAIRE

Menú

Dies feiners 925
Diumenges 1.400

Ctra. Militar, 215 • Tel. 971 743 225 • El Arenal

S A C A P O L A D O R A

Racisme dels immigrants espanyols

Un jove, fill d'immigrants espanyols a Mallorca, escriu que en els últims anys "la massiva immigració està degradant el barri en el qual abans es podia passejar tranquil·lament".

Ai, aquests espanyols! O no varen ésser ells els primers que complicaren la vida als habitants del casc antic de Palma o als residents de son Gotleu? O no són ells els responsables de pràcticament tots els casos de racisme que s'estan donant els darrers anys als Països Catalans?

La situació de la immigració a Mallorca és un vertader polvorí, sobretot per la coexistència d'immigrants espanyols i no espanyols a determinades zones de Palma. Qualque dia hi haurà brega de veritat i llavors ningú no podrà dir que el conflicte no es veia venir: de racistes i de xenòfobs n'hi ha per tot el món, però n'hi ha que tenen una cultura més violenta que els altres i resulten molt més perillosos.

Alzamiento Nazional

El PP no condemna el cop d'Estat de 1936.

El PP havia mostrat poc abans la seva solidaritat "política" amb Pinochet.

La "travessia del desert" que l'havia de dur al centre democràtic s'ha bloquejat a les primeres de canvi i això és

francament lamentable, ja que suposa que els seus ideòlegs han entès que la vella guàrdia franquista segueix essent un dels seus puntals i no en poden prescindir així com així.

Abans, d'aquests pretesos demòcrates se'n deia "fatxes", ...i ara?

Conferència episcopal espanyola

Com a catòlics ens ha sorprès favorablement la decisió de la direcció de l'església espanyola de no donar suport al pacte signat pel PP i el PSOE en relació al País Basc.

Contra el pensament únic: democràcia!

Contra l'ultranacionalisme visceral espanyol: llibertat d'expressió!

Govern "Cagat"

No cal que el PP es compliqui la vida fent oposició al Govern de les Illes Balears (o Govern Balear, perquè a pesar del canvi de nom es tracta de la mateixa cosa): en Pere Joan Cabot és un cadàver polític víctima del PP i dels partits del Pacte de Progrés (un nom de broma) liderat pel PSOE amb la complicitat de IU, Els Verds, PSM i UM.

Comptat i debatut, la dimissió-cessament de Pere Joan Cabot ha estat un èxit del PP i una baixada de calçons de la coalició Izquierda Unida-Els Verds, que, en pura lògica

democràtica hauria hagut de defensar sense condicions la llibertat d'informació com a sinònim de la llibertat d'expressió.

Matas

Un dels pocs elements que podria impedir que el PP guanyàs les properes eleccions a ca nostra per majoria absoluta.

Deu ésser per això que l'han fet ministre: l'han tret de circulació com feren amb Fraga, que el convertiren en president de Galícia per engegar-lo de Madrid.

Antich

Un bon president per als mallorquins, però company de partit de Redondo Terreros i Rosa Díez i ...

Per cert, suposam que haurà d'anar al País Basc a donar suport al candidat del PSOE i esperam que la debacle del seu partit vagi paral·lela a una nova majoria de vots i de representants del PNB-EA-EH, és a dir, que el PSOE obtingui uns resultats semblants als de Galícia, a veure si n'aprenen d'una punyetera vegada.

ENGLAND 3 - ESPAÑA 0

España, España, España!!! Ω

A S I A O R I E N T A L

XINA:

Dirigent cristià torturat, empresonat i alliberat

El 16-5-2000 alliberaren el més cèlebre presoner cristià xinès, Xu Yongze, de 58 anys, fundador del moviment de la "Nova Naixença", després de 3 anys de reeducació pel treball, per haver creat una "organització il·legal". Xu fou detingut el 16-3-97 en un aplec de responsables d'esglésies casolanes al centre de Xina. Xu revelà haver patit tortures durant els interrogatoris 3 setmanes després de ser deslliurat digué a un amic de Pequín que un dia el lligaren d'una manera que era inesperadament aixecat del terra en una posició horriblement dolorosa.

Xu expressà la seva reconeixença per al pressió internacional sobre les autoritats xineses a fi que no fos torturat més.

Al camp on era cada persona havia de fixar 2.500 boles d'arbre de Nadal diàries en un fil metàl·lic fi.

Actualment es restableix a la vida de Nanyang, província de Henan (P.O.).

Més llibertat amb més persecucions

Alex Buchan és reporter a Xina i dels millors analistes de la situació de l'Església a Xina. Vet ací un resum de sa darrera "Lletra de Pequín":

"Xina és plena de portes d'entrada. Passeu per la que vul-

gueu. Desconfieu dels qui us diuen" només cal passar per aquella", sobretot si és tot just la que ells controlen" (Dr. Tan Xe Bin).

Paradoxes: Xina és dirigida pel P.C. qui controla un Estat totalitari de partit únic, però quen empemta també la població cap al capitalisme d'ençà el 1980 i enganxa cartells que proclament: "Enriquir-se és gloriós". Retrats i estàtues de Mao hi destaquen a la vista en moltes viles; però a boqueta nit allò que més hi veus és l'arc doble lluminós dels McDonalds. Més paradoxes: hi ha més occidentalització i més nacionalisme; més atur, però també més prosperitat; més repressió i alhora més obertura.

Quan alliberaren Xu Yongze, l'evangelista occidental d'origen empordanès, Luís Palau era a Xanghai predicant, en esglésies (oficials). El mateix mes, un capellà catòlic de l'Església clandestina, Jiang Sunian, era damnat a 6 anys per imprimir bíblies il·legalment, mentre que a Nankin les impremtes de l'Amistat n'estampaven a milers i totalment legals, 2.300.000 l'any, que són lliurement venudes dins les esglésies de tot l'Estat.

Sents afirmar-ho tot i alhora tot el contrari. Els uns diuen que ningú no està empresonat avui a Xina per sa fe, uns altres que cents de cristians estan empresonats per aquesta raó. Els uns que hi ha Església independent i uns altres que l'Església independent sols existeix a la clandestinitat. Els uns que no cal passar Bíblies de contraban, els

altres que ço és vital per a les Esglésies clandestines. Ço provoca irritació entre els mateixos cristians xinesos.

Visió deformada de Xina: El 5-00 el director d'una TV cristiana nordamericana, Paul Crouch, declarà que s'havia quedat a quadros dels progressos acomplerts a la Xina quant a llibertats religioses: ara poden ja reunir-se a l'església, estampar i comprar bíblies legalment, trobar-se en cases per a estudis bíblics sense ser molestats per la policia, tot plegat són novetats sorprenents.

Ara bé, si és cert que fa uns anys tot això hagués estat impossible, i que ara no pas tot cristià hi és perseguit, és cert que tots pateixen un seguit de restriccions.

Visiti fa poc un parell d'esglésies casolanes: en tots dos casos l'apartament era ple d'uns 30-70 joves que cantaven a tot lleu. Quan demanà si no temien que els veïns se'n queixassin, em contestaren que la policia els deixa tranquils si no en fan més de cent. Aquella mateixa setmana 10 responsables d'esglésies casolanes foren detinguts a la província de Guangdong.

Aquesta comunitat d'esglésies casolanes no poden evangelitzar al carrer ni bastir-se locals ni obrir cap seminari.

De fet, hi havia més llibertat a les darreries dels 80 que no pas a les darreries dels 90. La repressió del moviment religiós popular indígena Falun Gong d'ençà l'estiu del 99, ha fet créixer la vigilància sobre esglé-

sies casolanes cristianes. Per a la majoria de cristians hi ha més llibertat, però per als responsables que reivindiquen llibertats que a Occident ens semblen bàsiques, hi ha més persecució ara que fa 10 anys, tanmateix hi ha divisió de parers segons casos.

La policia intervingué en una església casolana de la vila de Fangxeng on 3 ensenyants vinguts dels Estats Units impartien un curs bíblic a 130 creients. Més de cent persones hi foren detingudes i els 3 mestres foragitats en 48 h. El Centre pels drets de l'home i la democràcia, amb seu a Hong-Kong, ha comptat 85 cristians empresonats acusats de pertinença a una secta.

Un creixent nombre de responsables cristians fan ús d'Internet per recollir informació bíblica. Talment adquireixen molts coneixements als quals no haurien pogut accedir de cap altra manera. El govern xinès ho prohibeix i s'esforça a tancar les webs d'aquesta mena. Hi ha un cert risc de consultar aquests sites interdits.

Yun és un pastor de l'Església oficial que acudeix regularment a predicar per esglésies casolanes i dona cursos a llurs responsables. Les autoritats ja l'han avisat que deu cessar en tals actituds, sots pena de destitució.

COREA NORD:

El pitjor del món

És probable que 7 cristians,

entre 15 i 58 anys, hagin estat executats l'abril del 2000 per llur fe.

Testimonis davant el Congrés americà contaren l'abril del 99 com els presoners per motius religiosos eren pitjor tractats que no pas els altres. En el seu darrer informe anyal sobre llibertat religiosa internacional, el departament d'estat nordamericà fa esment de les informacions (no confirmades) segons les quals 23 cristians havien estat executats entre l'octubre del 99 i l'abril del 2000.

A Corea del nord (20 milions d'habitants) hi ha fam i misèria com a pocs indrets del món i la persecució religiosa és total per part de l'Estat més confessionalment ateu i que, ensems, més practica el culte a la personalitat als caps dinàstics comunistes.

MONGÒLIA:

10.000 bíblies venudes en un dia

La primera edició de la Bíblia en mongol és exhaurida un dia després d'haver aparegut: 10.000 exemplars. "Jo seia com Pere davant la tomba de Jesús", escriu el missioner Rick Leatherword al seu butlletí en parlar de les prestatgeries buidades dels llibres.

Mongòlia gaudeix de llibertat religiosa des del 1990: els convertits al cristianisme no hi són acaçats per l'Estat, però sí per la família o els amics. Ω

Els pares de la patria

No sabem dir si primer és la preocupació pels assumptes mundans o la preocupació per esdevenir virtuoses al llarg de tota una vida allò que ha donat nom a una figura que ja fou celebrada des d'antic. De bon començament la façana és impecable. Es tracta de persones que tothom considera com els guies morals i materials de la col·lectivitat als quals els ret homenatge i respecte màxims. Venerats com pous de saviesa i honestat detenen les regnes de la direcció de la cosa pública de la qual es converteixen en els seus més segurs guardians i servidors.

Oportuns en donar sempre les respostes adients als problemes del futur sempre incert, restableixen la tranquil·litat al cor de més d'un. Capaç de dir en veu alta allò que és en la consciència pública -però que ningú no s'atreveix a dir-, parlen per boca de tots. Resistents, clarividents, insubornables i lluitadors, obtenen el reconeixement d'una gran part de la societat que descansa confiada en la seua bondat, honestat, valentia i sagacitat intel·lectual. I els hi ha a la llum del dia, dels qui es posen en primera fila desafiant perills, exhibint-se orgullosament i d'altres que funcionen de més amagat entre bastidors, sense fer soroll, sense deixar-se veure. Se'ls anomena pares de la pàtria. I n'hi ha per tot arreu i a tothora. Tenen poder. L'han rebut de la societat. I en fan ús. Tant si l'utilitzen per als menesters encomanats com si el dirigeixen contra eixa mateixa societat. Fins i tot, bandejant suposades virtuts i excel·lències morals, alguns es pensen que són el poder, i davant qualsevol discussió es creuen

amb el dret, fins i tot, d'amenaçar-nos. Embriagats per la seua eròtica no paren de rondinar al seu voltant -del poder, és clar- fins aconseguir-lo. Indubtablement aquest els obri moltes portes. Per exemple, la de la riquesa i la possessió d'espais, immobles, objectes i estàndards de vida, que si no fos així els equipararia a la resta dels mortals, i el més important: dominar persones, tenir els altres orbitant al seu voltant, fer que depenguen vitalment d'ells, utilitzar-los per als seus fins, esclavitzar-los sota les dissimulades formes en que aquesta figura ha sobreviscut al segle XX. I és que a les democràcies de per ací per casa tots som lliures, però alguns s'encarreguen de fer que els altres ho siguin menys que ells. En versió amable: lliures ho són tots, però alguns ho són més que no pas altres.

Els pares de la pàtria d'aquesta mena, a cavall entre el món dels negocis i el món del poder polític sempre han ordit -ara no va la cosa de baixa- la manera de posar en marxa la màquina de produir beneficis privats.

Començant amb un petit negoci, herència, estafa, engany o privilegi i amb un poc d'intel·ligència, esforços i amistats en l'administració poden començar a rodar. No tarden en adonar-se que el poder polític ofereix possibilitats immenses per obtenir informacions privilegiades, generar interessos a canvi de favors prestats o fer acopi de duros creant empreses, que s'enduran les substancials contraccions amb què el poder els afavorirà. I així augmenta el patrimoni, s'estén la influència, es con-

trolen negocis i, el nucli incipient (família, clan, empresa o lobby), comença a eixamplar el volum de negocis, presència, influència i domini per tot arreu. Sovint entren en conflicte entre ells, però com que en són pocs i bastant intel·ligents per a comprendre que si no renyen eixiran tots guanyant, ràpidament pacten el repart del botí i acorden el saqueig, la qual cosa farà augmentar la seua dominació en no massa temps. Així obtindran més beneficis i, és clar, més poder. La roda gira ja sense parar: negocis, poder econòmic, influència en determinats cercles empresarials, financers i polítics, etc. Però, ep! arriba un dia en que decideixen prescindir de les mediacions dels polítics i es preparen per a esdevenir -ells- Poder, car s'adonen que per a fer el gran negoci sense restriccions cal prendre les institucions polítiques. I els pares de la pàtria enceten les estratègies que comencen per col·locar l'home de palla que haurà d'encandillar la gent contant-los històries de canvi, eficàcia i honestat política amb tota la cara dura que requereix l'assumpte i, llavors, amb molts duros que la gent normal no sap d'on ixen es posen a fer promeses de treball, es compren persones, s'acumulen incondicionals que s'aprenen discursos, s'absorbeixen vots a les eleccions i, ajudats per la inutilitat i/o el marasme dels opositors, es fan amb les regnes de les institucions polítiques, expandeixen les seues àrees d'influència, engeguen nous negocis i enrolden nous aliats a la cacera de l'acumulació material i monetària, i així es continua fent rodar

la cosa. Des del poder polític estant, podran realitzar sense cap impediment allò per a la qual cosa planificaren l'assalt al poder: omplir el territori d'infraestructures que és el que dona duros. En versió col·loquial: construir a grapats, enrajolar el territori, omplir de ciment i rajoles les seues costes si les té o fer qualsevulla altra obra producte de la megalomania d'aquesta gent. El medi ambient, les zones humides, les grans zones verdes i d'esbarjo públiques, les zones costaneres i els parcs naturals tots ells, protegits per la llei o no, estan fins i tot en el punt de mira de les seues expectatives. I com que la cosa pot ser ben grossa, cal introduir en la nòmina del negoci altres personatges que reforcen la paradeta: periodistes, intel·lectuals, ideòlegs, propagandistes, etc., que els defensaran i rentaran la cara davant el públic per a major glòria d'ells, dels seus mitjans i dels propis pares de la pàtria. Parlar d'una altra fauna com forces parapolicials, gàngsters, mafiosos, policies, etc. no quedaria bé ja que molt probablement farien bo l'axioma de E.B. White que diu que "la seguretat disminueix a mesura que s'expandeix la màquina de seguretat". Encara que la cosa aplicada a un país com el nostre...

Per cert, qui són al País Valencià i a l'Estat Espanyol els tals Pares de la Pàtria? Ω

COL·LECTIU ALQUIBLA:
S.Llàtzer, J.Pons, P.Carreres,
M.Mengual, B.Hernandis,
F.Camarasa, J.Antón. Diari
LEVANTE.18/12/97

Política internacional

Els albanesos de Kosova eren pro USA perquè aquests els ajudaven, de la mateixa manera que els croats i eslovens són pan-germànics (Alemanya i Àustria foren els primers a reconèixer les independències de Croàcia i Eslovènia, i no Cuba, la Xina o Corea del Nord). També suposo que si els USA ajudaren els kosovars fou per defensar els seus propis interessos nacionals (els americans). Tot això demostra que, en política internacional, no existeixen amics, sinó aliats: tothom dona i demana coses a canvi, i aquesta màxima val per igual a tots els països del món, siguin socialistes (Cuba, Xina, Corea del Nord) o capitalistes, siguin cristians, musulmans, budistes o ateus. Sinó, per què Cuba no ajuda (encara que sigui diplomàticament) els catalans?, i la Xina, per a què vol el seu fabulós exèrcit?, doncs només

que per defensar-se ELLS. Sóc un internacionalista desencisat, i això que tinc amics independentistes d'altres països (Bretanya, Andalusia). Crec que és una errada estratègica cremar els minsos recursos que tenim els independentistes (humans i econòmics) en realitzar campanyes a favor d'altres nacions. Et pregunto: quantes campanyes i manifestacions a favor de la independència de Catalunya es fan al Marroc, a Egipte, al Kurdistan, a Cuba, als USA,...?, doncs jo t'ho dic: CAP NI UNA. Alhores, per què m'he de solidaritzar amb aquells que no volen la independència de Catalunya?, per què solidaritzar-nos amb els insolidaris?

Un poble que vol la llibertat, ha d'ésser en certa manera endogàmic, mirar cap a si, i no perdre el temps en lluites forànies, que acaben cremant la militància. Mirem

els països que ens poden ajudar, que són aquells tradicionalment antihispanos i antifrancòfons (Anglaterra, Alemanya, Holanda, USA, etc.), i mirem d'oferir coses a canvi de suport logístic i diplomàtic. Un parell d'apunts per finalitzar: 1er Alemanya demanà perdó al poble català per segrestar i lliurar als espanyols el nostre president Lluís Companys; els àrabs que ajudaren Franco a conquerir Catalunya (la famosa Guàrdia Mora, que violà, torturà i assassinà tants catalans i catalanes a ganivet) no s'han dignat a demanar perdó. 2on Els irlandesos de l'Ulster, incloent-hi els republicans del Sinn Féin, han donat una escalfadora benvinguda al president Clinton, i no dubten a treure la bandera ianqui a les seves manifestacions patriòtiques. I no crec que en Gerry Adams, amic personal d'en Clinton, sigui un fatxa pudent, simplement té sentit d'Estat, i els catalans no en tenim... i així ens va.

No cal aplaudir les barbaritats

que els marroquins puguin fer al Sàhara, però no tindria cap problema a demanar ajut al rei marroquí, i no parlar del tema saharauí. Quan en Castro veu al seu amic en Fraga o en Juan Carlos, parla de la independència de Catalunya o d'Euskadi?, és clar que no, en Castro aleshores pateix amnèsia i no toca aquests temes espinosos. Quan en Clinton parla amb Blair, diu que en Gerry Adams és un xicot molt simpàtic?, no, parlen d'altres temes d'interès comú. I en Castro parlarà amb en Putin del tema txexè?, a ben segur que no. Ací els únics babaus sense sentit de la macropolítica i la geoestratègia som els catalans. Quan Arnaldo Otegi envià el text del Pacte de Lizarrar a en Clinton, via Gerry Adams, hi adjuntà una notetat demanant que no reprimissin les minories ètniques a Amèrica i que no bombardeguessin l'Irak?, Otegi no és tan estúpid! Ω

Ricard Colom

CIUTAT

Fa 21 anys que en Pere Josep Garcies regenta el Taller Pianos Garcia al carrer de Joan Maura de Ciutat. Tel. 971 462 016

N'enric Banús és l'encarregat del Restaurant Sa Casa des Porc al carrer del Pare Bameu. Pou de Ciutat. Cuina castellana. El plat del dia costa 1500 ptes., a la carta se menja per una mitjana de 3000. Tel. 971 907 672

Fa 6 anys que n'Antònia Gomez va obrir la Perruqueria Gomez a la Plaça de Madrid de Ciutat. A la foto amb la seva germana Roser. Tel. 971 734 056

Fa dos anys que n'Agnès Aznar regenta la Botiga Dreams a santa Catalina. Merceria i modisteria. Tel. 971 458190

SANTA MARIA DEL CAMÍ

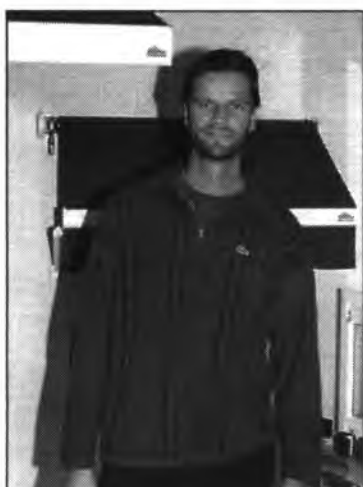
Fa 2 anys que en Macià Mesquida ha obert el Restaurant s'Estca al carrer del Marqués de la Font Santa de Santa Maria del Camí. Els matins despatxa berenars. Els migdies i els vespres se menja a la carta per una mitjana de 2000 ptes. Tel. 971 140 806

Fa 3 mesos que na Pepa Nicolau i en Joan Sastre regenten el Bar de la Associació de Pensionistes i Jubilats de Santa Maria del Camí el president de la qual és en Pep Martorell. Els diumenges despatxen menús a 1.100 ptes. Tel. 971 140 178

Fa mig any que en Joan de na Tema regenta el Bar Restaurant can Jaume al carrer dels Hostals de Santa Maria del Camí. Despatxa menús 975 ptes. els caps de setmana i festius a 1.500 ptes. Tel. 971 140 818

Fa 9 anys que en Thorsten Empt d'Alemanya regenta la botiga de Toldos Fema a la Plaça del Mercat de Santa Maria del Camí. Tel. 600 400 800 www.eurofema.com

Més ERC i menys obsessió centrista

S'ha iniciat el debat pre-congressual a Esquerra Republicana de cara al proper congrés del partit que tindrà lloc a Tarragona aquest març. És un bon moment per fer un balanç de l'estat de la formació des que se'n va fer càrrec la direcció que encapçala Josep Lluís Carod-Rovira.

Creiem que no cal ser massa perspicax per advertir els canvis positius que s'han produït a ERC des del congrés de Vilafranca (novembre de 1996). Cal destacar el gir operat en el discurs polític, que ha recuperat la coherència pròpia d'una força que se situa en un espai d'esquerra nacionalista. El partit ha presentat un bon cartell a les passades eleccions catalanes i el secretari general ha ofert una imatge seriosa i digna. D'altra banda, la vida interna d'ERC ha experimentat també un canvi per millorar: s'ha guanyat en convivència respectuosa entre la militància i s'ha reconquerit l'acceptació normal de la discrepància en el debat serè. Una crítica seriosa exigeix reconèixer el que va bé. En aquest sentit, el tàndem Carod-Puigcercós ha funcionat. Un bon funcionament que creiem que no es pot estendre a tota la direcció, en la qual s'ha produït algun incompliment de responsabilitats un xic sorprenent.

Però un debat pre-congressual no té sentit si no es fa alhora una crítica rigorosa d'allò que no va tan bé o que cal millorar. En la nostra opinió, es tracta d'una man-

cança i d'un excés. Una mancança de certa ambició política i un excés de tacticisme. Si no trobem gaires discrepàncies amb el discurs general del partit, sí que es percep una distància entre aquest i l'actuació real de la formació. Això es fa especialment evident en l'autosatisfacció que expliciten alguns dels nostres diputats i en una activitat institucional que, tot i necessària, no pot ser suficient per a un partit com el nostre.

La manca d'una tensió democràtica animada des de la direcció no és comprensible en una organització política que lluita per l'alliberament nacional i social. Ens referim a l'"obsessió centrista" que ha fet niu al nostre partit i que, si en una formació majoritària, com el Labour britànic o l'SPD alemany, poden ser lògics (tot i ser sempre arriscats, i d'exemples no en faltarien), en el cas d'un partit com el nostre, encara minoritari, són letals. ERC, li agradi o no, no està al mig, està enfront l'actual status quo. El centrisme, en tot cas, vindrà sol, imposat per les circumstàncies i els contextos, però no és útil en una etapa (que ja comença a ser massa llarga) d'estructuració i afirmació. A partir d'això que diem, les contradiccions entre el gran discurs i la realitat és excessiva. Es fan escoles de tardor entorn l'interessant tema de la democràcia participativa i alhora hi ha intents per restringir els drets dels militants i anar cap a un model de compromissaris (cosa que ens sembla bé... però quan tinguem més de 20.000 militants!). Es parla de tornar amb la gent, però no s'ha fet cap campanya per guanyar militants, ni s'ha portat a terme cap aposta valenta per incloure noms representatius de la societat civil en llocs d'elecció possible en les nostres llistes. Es propugna una forma diferent de fer política però no s'ha aplicat cap norma clara sobre incompatibilitats, que ens remeten per a sis mesos després del congrés.

En la nostra opinió, ERC ha

de perdre la por a les paraules. No som el Partit dels Progressistes Democràtics Catalans. Mentre gairebé un 40% de l'electorat opti per l'abstenció, i en molts casos des d'una radicalitat ciutadana, tot excés de "centrisme" serà un greu error estratègic.

No hem de tenir tanta pressa per ser admesos en el club dels instal·lats, cada cop més despresat entre aquesta "gent" amb la qual volem connectar, se'n diu. ERC ha patit massa ruptures al llarg d'una història bastant tràgica, però també plena de victòries i amb algun capítol (al capdavant, efímer) còmic. Cal evitar sempre la crítica barata i negativa. Però hem de ser exigents amb nosaltres mateixos. Amb una societat que s'indigna i protesta (la revolta de l'Ebre, la reacció creixent dels consumidors contra el descontrol alimentari, etc...), la nostra direcció no pot estar al darrere sinó al davant de la gent activa que surt -aquesta sí- al carrer per fer valer els seus drets. Per mirar el futur amb possibilitats, ens cal més ambició, recordant sempre l'immens capital polític que és la nostra memòria, encarnada per militants històrics que, com Heribert Barrera, saben que el patriotisme és irrenunciable.

ERC ha de saber radicalitzar les seves actituds, no tant el seu discurs, modulad de manera enviable pel nostre secretari general. I sense deixar de sumar, per recordar un excel·lent article de Salvador Cardús de fa uns anys (a la fi de l'era Colom), on teoritzava sobre la dificultat d'ERC per sumar i multiplicar. Si l'arribada de l'actual direcció va suposar la fi d'una etapa en què ERC semblava més un prepartit que una altra cosa, ara cal evitar que ens convertim, per obra i gràcia de la bona fe, en un partit com els altres. Ω

Signen l'article:

Eduard Domingo, Pep Martí, Albert Prades i Àngel Ramos,
militants d'ERC

La tarda del 27 de gener del 2001 foren presentades a Arenys de Mar les ponències de psicologia del cicle **La catalanitat, una identitat maleïda?** Aplegades a l'annuari **Cinga** que edita l'Institut del Baix Llobregat (podeu adquirir-lo trucant al 972 215 419) a la foto podeu veure d'esquerra a dreta el presentador Pep Torrents, el coordinador del cicle Quim Gibert i el representant de l'entitat editora Francesc Ricart.

PROPERAMENT A CARLE (La Ribera del Xuquer)

CATALANITAT: VERGONYA I CULPA

(dins del cicle de conferències: La catalanitat: una identitat sòlida, realitzades dins del III CONGRÉS DE CULTURA CATALANA)

Conferenciants: Quim Gibert, psicòleg del Gironès i Vicent Bello, psicòleg de València.

Organització: Casals Jaume I de Carlet i Sueca/Secretaria del III Congrés de Cultura Catalana (tfn.: 934443800, ext. 109).

Lloc: Casal Jaume I de Carlet, RIBERA del XÚQUER (Carrer Major, 60; tfn.: 962994182; e-mail: casal@apdo.com).

Dia i Hora: dissabte, 31 de Març de 2001, de les 19 a les 21 hores. NOTA: durant l'acte, es presentarà una "performance" a càrrec de Domingo Mestre i Pérez United Artists from the Museum.

Després de la conferència-col·loqui, hi haurà un sopar (de 3500 pessetes per persona) a l'hostal-restaurant "Vera" de Carlet (Carretera de la Creu Negra, 50, a l'entrada del poble; tfn.: 962530094). Es podran adquirir els tiquets als casals (abans o el mateix dia de l'acte) o ingressar els diners al compte corrent del casal de Sueca 2077 0101.

62 1101719464. Preguem al personal que desitge assistir-hi al sopar, ho confirme, a ser possible, abans del 26 del mateix mes i al telèfon del casal de Carlet més amunt indicat, de dilluns a divendres, de 18 a 20,30 hores i dissabte de 10 a 14 hores; o al telèfon 961706056, del casal de Sueca, carrer del Molí, 5, baix; e-mail: casalibera@correu.vilaweb.com).

Així mateix, durant el sopar, es procedirà a la presentació del llibre "PAÏSOS CATALANS: SEGLE XXI. Identitat, societat i cultura", d'edicions "El Junc", per Dolors Pérez i Martí, diputada a les Corts Valencianes i membre del "Consell Consultiu del Congrés de Cultura Catalana", on s'inclouen, entre d'altres documents i manifestos, les resolucions i propostes del III Congrés de Cultura Catalana. Igualment, al llarg del sopar es farà un recital musical a càrrec d'Oscar Briz i els cors d'aram.

M a l l o r q u í !

La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca. Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada.

Els mals i perills de la luxúria

"Alerta que un gust no et porti un disgust"

"La vergonya perduda ho és per a tota la vida".
(Refranys catalans).

"Que com sé que la pornografia t'avicia i et corromp? M'avicia i em corromp a mi".
(Malcolm Muggeridge).

MALCOLM MUGGERIDGE.

"Si com, aquell qui sa arma a vicis dona

per un gran temps, en hàbit aquells gira,

no té poder en contra amor ne ira

qui al començ son poder abandona".

(Ausiàs March, 1397 ó 1400-1459, València, "el gran català d'amor mestre").

"No donis a uns altres la teva esplendor ni els teus anys a un de cruel; car uns forasters vindran per atipar-se amb tos béns i el fruit de tos afanyos anirà a casa d'un bàrbar, talment que acabaràs gemegant quan tindràs cos i carn consumits".

(Salomó, rei, Proverbis 5:9-11).

"Avui hom abusa del sexe i de la violència"

(Sofia Loren, actriu italiana).

AGUSTÍ D'HIPONA O BONA

"La luxúria no és pas el vici de bells i suaus cossos, sinó l'ànima espiritada que prefereix els plaers carnals i llença per la finestra la moderació, gràcies a la qual ens fem a les coses belles de l'esperit, incorruptiblement més suaus".

"Pecat no és pas desig de naturas dolentes, sinó deixar els béns millors".

"Les ànimes, àdhuc quan pequen, no cerquen sinó assemblar-se a Déu, amb una llibertat orgullosa, sense trellat i, en un sentit, de baixa qualitat".

"Tenebres són les ments sense corretja dels homes, engegades per desigs degenerats i per la infidelitat"

"La voluntat no pot dir-se lliure mentre és esclava de pas-

sions que la vencen i l'atenallen"

"Aquestes tres menes de vicis: disbauxa carnal, sobèrbia i curiositat abasten totes les reliscades de la vida"

"Només li agrada la pròpia carn a qui no ha tastat la de Déu".

"Si algú té sà l'olfat de l'ànima, olorarà bé la pudor dels pecats".

(St. Agustí de Bona, Numídia, a "Pensaments").

"¿Com m'atrevesc a dir que Vós (Déu) callàveu, quan jo m'allunyava cada vegada més de Vós?"...Perquè bé record que ma mare volia ben bé cridar-me l'atenció...a fi que no tingués tracte il·lícit amb cap dona, sobretot amb cap de maridada; però a mi em semblaven aquests uns consells de dona que m'avergonyia d'oïr-los...Tanmateix jo no en sabia res, i corria tan cegament devers la timba, que tenia vergonya de no ser tan desvergonyit com uns altres companys de la meua edat; car jo els oïa jactar-se de llurs malifetes, gloriejar-se'n tant més com més lletges i totxes eren; així que m'hi afeccionava, no sols per la delectança, sinó també pel desig de lloança...i quan no tenia res amb què igualar-me a uns altres més rematats i perduts, donava a entendre que n'havia fet, tot i ser fals, per a no semblar-los jo més menyspreable per ser més innocent... Vet ací amb quins companys passejava jo per carrers i places de Babilònia: m'hi enfangava com entre engüents perfumats; i a fi que m'enllotàs més i estigués més tenaçment apegat a la seva immundícia, l'Enemic invisible m'hi trepitjava; i m'hi detenía enganyat, car jo era ben fàcil d'enganyar-hi... Les falagueres delícies sensuais mouen a estimar-se-les, però no hi ha res de més deliciós que l'amor vostra, ni més útilment i saludablement amada que la Vostra Veritat, que no admet cap comparança en sa bellesa i resplendor..."

(St. Agustí de Bona, 350-430 d.C., Numídia).

"Quina regna pot contenir la malícia llicenciosa Quan avall del tossal ell deté la seva cursa violenta?"

(El rei Enric V).

"Quina regna pot contenir la malícia llicenciosa

Quan avall del tossal ell deté la seva cursa violenta?"

(El rei Enric V).

LORD CHESTERFIELD

"El plaer és momentani, la posició ridícula, i la despesa condemnable".

(Lord Chesterfield, Philip Dormer Stanhopel, 1694-1773, estadista i diplomàtic anglès).

"L'home intemperant sovint, encara que estigui acompanyat, té els sentits embossats: sols veu allò que vol veure, i amb això s'entreté, i s'oblida de tot el que té davant. Arriba a fer-se com una columna muda, que no veu res del que els ulls perceben sobre el que passa, perquè sols està amantent al que li esdevé per dins, tot pendent de les seves imaginacions. Potser es refereix al que diu la Llei quan parla d'una ànima asseguda a part (Lv 15:33), és a dir, (...) no rep absolutament res de l'exterior a causa de les fantasies vergonyoses que la dominen".

(Nil l'Asceta, Egipte, s. IV ó VI).

"L'obscenitat és la firma d'una ment dèbil que malda per expressar-se a si mateixa".
(Autor desconegut).

"Quan fui gran e sentí del món sa vanitat

Comencí a fer mal e entre-ní en pecat

Oblidant lo ver Déu seguint carnalitat

Mas plagué a Jesucrist per sa gran pietat

Que es presentà a mi cinc vets, crucificat,

Per ço que el recordàs, en fos enamorat..."

("Desconhort", poema de Mestre Ramon Llull)

"Luxúria comença en bellesa i fineix en lletgesa.

Hi ha tantes lletgeses en la luxúria que no les gosaries dir davant bons hòmens.

Luxúria contra natura no té cap excusa.

Luxuriós es troba sotmès a femella.

per luxúria ets contra la fi de matrimoni".

(Ramon Llull, 1235-1316, "català de Mallorca").

Ramon Llull

"Alliberats els seus instints, l'home de la revolució sexual havia d'acabar per ser totalment manipulable".

("Humanae Vitae", Pau VI).

"Els homes acaçats per la luxúria corren d'ací cap allà com llebre empaitada del caçador. Encadenats com es troben, pateixen sens fi". (Dhammapada, La Concupiscència, 24/342)

"Fins que el desig luxuriós, encara que sia petit, de l'home per les dones no sia dominat, la ment de l'home no serà pas lliure, sinó subjugada tal com un vedell lligat a una vaca".

(Dhammapada, llibre busdista, al cap. "La senda", 20/284).

Disbauxa i pornografia.

"Justes, bous i jocs de canyes, mirau-los del terrat vostre, perquè los pessics i manyes en tals llocs fan mil buanyes que no hi val lo guardar vostre.

No veja, ni mai la vegen, l'Albufera i lo Grau, puix les que més hi trastegen vergonya i virtut bandegen i lo vici sols els plau..." ("Consells a un casat", Andreu Martí Pineda, s.XVI, València).

"La Societat manipula gent boja amb la luxúria i en diu publicitat".

(John Lahr, crític de literatura i drama, citat en Robert Andrews, "The Columbia Dictionary of Quotations", 1993, Nova York, NY: la Prensa de la Universidad de Columbia, p. 19.).

"Si definim pornografia com a missatge de qualque mitjà de comunicació que està adreçat a produir excitació sexual, llavors és clar que la majoria dels anuncis són encobertament pornogràfics".

(Philip Slater, citat a Edward F. Murphy, The Crown Treasury of Relevant Quotations, 1978, New York: Crown Publishers, p. 14).

"No perd mai cap oportunitat per a fer sexe o aparèixer per la televisió, jo".

(Gore Vidal).

"En publicitat, el sexe ven. Però només si és que venen sexe".

(Jef I. Richards, 1995, professor de publicitat, Universitat de Texas, Austin).

"Entre ells el desvergonyiment s'anomena polidesa, envegen el llibertinatge de les bagasses..."

(Minuci Fèlix, apologeta cristià, s.II).

Woody Allen

"El sexe és brut?. Sols si el fas bé".

(Woody Allen).

"El 50% dels homes enganyen en Amèrica. La resta enganyen en Europa"

(Jackie Mason).

"Quisevulla que ho anomenàs magrejar-se era un jutge pobre en temes d'anatomia".

(Julius Henry Groucho Marx, 1895-1977, actor, humorista i escriptor estadounidense).

"Allò més proper que mai he arribat a dir a un "no" és "Ara no pas, estem aterrant".

(Sam Malone, el caràcter representat per Ted Danson a Cheers, show de la televisió nord-americana, en resposta al que Diane li proposava de dir "no" a les proposicions sexuals que rebés).

"La diferència entre pornografia i eròtica és l'acte d'encendre's".

(Gloria Leonard).

"...una nova mena de culte al sexe...ha estat deixat als molt actuals modernistes per a proclamar una religió eròtica que alhora exalta la luxúria i prohibeix la fecunditat...Els nous sacerdots aboleixen la paternitat i mantenen l'àpat -a ells mateixos".

(Gilbert Keith Chesterton, 1874-1936, escriptor catòlic anglès, 29.5.1874, Kensington-14.6.1936, Londres, a "The Well and the Shallows, NY: Sheed & Ward, 1935, p. 233").

L'antifranquisme a Mallorca. VII LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

Arruixada 2001: tots contra la política cultural del PP

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Era evident que, amb la nombrosa participació de gent en l'Arruixada 2001, la política cultural del PP a Ciutat havia rebut un del cops més forts que es recorden aquests darrers anys

Diumenge dia 21 de gener del 2001 l'editorial de *Diari de Balears* (pàg. 23) era consagrat a ressaltar la importància de l'èxit que havia assolit la protesta ciutadana contra la política cultural del PP. Sota el títol "Els premis Ciutat de Palma i l'Arruixada" l'editorialista escrivia: "Al mateix temps que es duia a terme la gala de lliurament, un considerable nombre de persones es reunia al sopar Arruixada 2001 per protestar contra la política cultural de l'Ajuntament de Palma. No hauria de ser necessari que diguéssim que es tracta d'un fet que demostra la vitalitat de la ciutat i la capacitat que tenen els seus habitants d'organitzar-se davant situacions que no els agraden. Els responsables de l'àrea de Cultura estan obligats a fer-hi un pensament des de la humilitat".

Era evident que, amb la nombrosa participació de gent en l'Arruixada 2001, la política cultural del PP a Ciutat havia rebut un del cops més forts que es recorden aquests darrers anys. Els mitjans de comunicació se n'han fet ressò. I els que érem presents en la nit màgica del vint de gener ho sabem a la perfecció. Més de mil dues-centes persones ("personajillos y pseudointelectuales") ajudaren a rompre, en pla creatiu i lúdic, la nefasta política del "consens" entre concepcions culturals diametralment oposades. Han hagut de passar vint-i-cinc anys perquè molts dels que bastiren aquella "nova cultura" (el "consens"), és a dir, l'amnèsia històrica, l'oblit de la subversió política i artística, s'apuntassin decidits a deixar de banda els seus evidents errors? - a la "moguda" llibertària i creativa de l'altra nit.

Iolanda Pericàs ho deixava ben escrit damunt *Diari de Bale-*

La més gran manifestació contra la política cultural del PP: mil tres-cents intel·lectuals mallorquins contra la dreta.

ars (21-I-01) quan escrivia: "Arruixada 2001: encontre d'art entre amics. La cita congregà devers 1.200 persones, entre ells artistes de tots els àmbits i consumidors culturals". I en Bartomeu Picornell en el seu article "Mais où sont...?" del 16 de gener del mateix *Diari de Balears* demanava compromís actiu amb la "moguda" anti PP. En Tomeu se'n reia de certa manca de voluntat de lluita contra la mediocritat regnant quan escrivia, tot criticant els "viatges" sobtats als quals havien d'acudir nombrosos personatges de la ploma i del pinzell (bon sistema per a defugir el compromís!): "Una petita enquesta em permet afirmar que un nombre important de personatges del gremi de la ploma i del pinzell han vist com malauradament el dilema [trià entre el sopar oficial i el de l'Arruixada] els coincidí amb un viatge inajornable a algun continent. Hi ha casos en què em costa que el viatge estava programat des de fa anys". I més endavant, criticant agudament determinats silencis, matisava, sorneguer: "...resulta curiós com molts d'intel·lectuals, tan aficionats a parlar d'allò que és diví i d'allò que és humà, s'hagin tornat el summum de la discreció davant un esdeveniment [Arruixada 2001] que es comenta tant i tant".

Però la munió de joves que participaren en la festa-protesta contra el PP confirmen les previsions més optimistes: una nova onada d'artistes, de professionals, d'estudiants, de ciutadans i ciutadanes amants de l'art dona fe que, sortosament, el relleu generacional dels homes i dones de la transició ja és aquí i opera -amb la seva pràctica subversiva- al si de la nostra realitat. Els joves companys de gresca creativa han constatat en pròpia carn a quins graus de banalitat pot portar -i porta!- el fet de renunciar a determinats principis insubstituïbles en la lluita permanent (en el camp de l'art, en el camp de la política...) contra la buidor generalitzada que segrega el Poder.

La festa d'Arruixada 2001 va ser una fuetada magnífica contra les decadents concepcions "artístiques" del sistema i els seus "cans guardians", com diria Paul Nizan (o Gramsci quan blasrava contra la grisor bastida pels servents intel·lectuals del capitalisme).

...n'Antoni Mir, el president de l'OCB, que pareixia que portava a les mans l'embruixada guitarra del 76 quan, a tocs de música i cànctics, omplia d'estudiants la sala d'actes de Magisteri

Arruixada 2001, la sala

magna del Palau de Congressos del Poble Espanyol plena de gom a gom, demostrava ben a les clares que res de nou pot aixecar-se damunt els podrits fonaments de determinades concepcions "artístiques" estantisses i reaccionàries. Final de la "cultura" del pacte i la covardia? Ja ho veurem. Nizan deia que sí hom no és valent als vint anys no ho serà mai. És el que vaig oïr en l'ambient: un desig intens (en molts dels participants) de ser joves altra vegada, de recuperar el temps perdut per viaranys que només han portat a la consolidació de la mediocritat que ens oprimeix. La vulgaritat de l'exposició Lladró és l'exponent màxim de la brutalitat d'aquesta supina ignorància i, sortosament!, ha estat el detonant que ha ajudat a obrir els ulls a uns ciutadans i ciutadanes que han decidit dir Prou!

Várem comentar aquestes coses (i moltes d'altres!) amb la colla d'amics que ens hi arrellegàrem en la nit de la joia i de la il·lusió, aquells mil cinc-cents "personajillos i pseudointelectuales" (com ens definí la regidora del PP). I allà hi érem, tornant a renéixer altra volta, amb els amics de sempre, els germans Noguera Vizcaino (en Pere, el director del Principal; en Biel, el pintor); i

amb en Gerad Matas, recordant una subversiva anada a Barcelona el maig de 1968 tot olorant els fastos creatius de la revolta parisenca i mundial; i en Francesc Mengod, un dels màxims responsables dels comunistes de les Illes (OEC), ara membre destacat de la CGT; i en Pere Carles, que dissenyà la coberta del meu primer llibre de narracions (*A preu fet*, l'any 1973); i en Ferran Aguiló trescant amunt i avall com en aquells temps de les Plataformes d'Estudiants Anticapitalistes; i n'Antoni Mir, el president de l'OCB, que pareixia que portava a les mans l'embruixada guitarra del 76 quan, a tocs de música i cànctics, omplia d'estudiants la sala d'actes de Magisteri; i na Cristina Ros, vitalment esperitada en constatar l'existència real d'un poderós exèrcit de contestataris; i en Guillem Frontera, idèntic a quan començà a escriure *Els Carnissers*, més jove que mai, sorneguer, sense arribar a creure que tot sigui possible encara; i na Dolors Sampol, n'Esther Olondriz, n'Alicia Llabrés, en Biel March, en Joan Moll, n'Albert Herranz, n'Antoni Roig i na Maria Ramis, en Cecili Buele, na Nanda Ramon, en López Nadal... Tota l'esquerra oficial i extraoficial. Un exèrcit de "personajillos", evidentment!

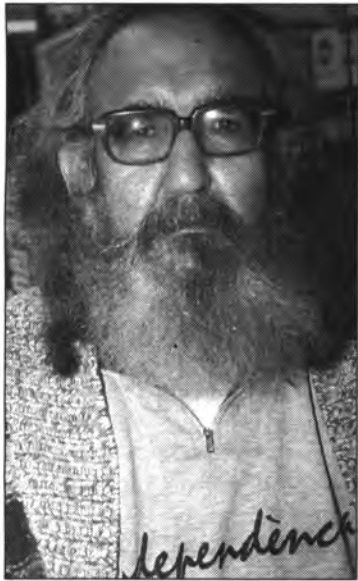
L'ANTIFRANQUISME A MALLORCA VII LLIBRE

de M. López Crespi

Cada quinze dies a L'ESTEL (d'agost de 2000 fins a l'agost de l'any 2001)
Per demanar números endarrerits, telefona al 971 26 50 05

E P ! !

PARES, EDUCAU-ME EN CATALÀ, A MALLORCA HI HA EL MEU FUTUR

El director de l'Estel Mateu Joan Florit, el pintor Gerard Matas i l'escriptor Miquel López Crespí, eren l'avantguarda de la lluita contra el PP.

...i els Joves per la Llengua, esperança del segle XXI, fent costat als socis més antics de l'OCB, confirmant que l'Arruixada 2001 només és la llavor del que s'esdevindrà

No hi mancava en aquesta trobada en Frederic Suau, deixant per un moment els estels, aterrant just al nostre costat, com si s'inauguràs altra volta la llibreria "L'Ull de Vidre". I ben al costat na Cati Bonnín parlant amb en Mateu Joan Florit (que creu i lluita pels Països Catalans i dirigeix l'única revista independentista de les Illes!); i els Joves per la Llengua, esperança del segle XXI, fent costat als socis més antics de l'OCB, confirmant que l'Arruixada 2001 només és la llavor del que s'esdevindrà. Una nombrosa representació d'arquitectes també hi era present, com si fos l'època aquella quan el Col·legi Oficial d'Arquitectes de Balears organitzava exposicions (dirigides per na Joana Roca) en lloança de la "Gran Revolució Cultural Proletària Xinesa". Amb en Sebastià Serra i altres historiadors nacionalistes comentarem el doi que significa parlar d'objectivitat en la història (com escriuria el professor Josep Fontana!). O les classes i grups socials (i els intel·lectuals que les representen) no pugnen per defensar, deixar constància de la seva concepció de món?

I el més divertit de la nit: veure molts dirigents de partits institucionals amb el rostre avergonyit en constatar que ha estat -com de costum- la societat civil qui ha portat endavant la protesta. No en mancava d'altra!

Per animar tot aquest marruella contra el PP (i contra les brutors "culturals" que segrega el Poder) vaig publicar un article-manifest en El Mundo (18-I-01) sota el títol "Jo també hi seré amb els 'personajillos'". Potser sigui interessant reproduir aquesta crida (que pel que varem poder constatar la nit de dia vint no caigué en terra erma).

L'article deia: "La felicitat inicial dels amics i amigues de 'Arruixada 2001' ha vingut a remoure el somort panorama cultural ciutadà. Tant de bo! Tot el que sigui qüestionar, criticar, oferir alternatives a l'esclerosi cultural oficial, sempre és d'agrair i representa, sense cap mena de dubte, un alè d'aire pur enmig de la grisor i mediocritat a la qual el sistema i els seus servidors ens condemnen. L'exposició de Lladró tan sols va ser, com explicava ahir Biel March des de les pàgines de El Mundo: El Día de Baleares, el "detonant". Abans hi havia hagut signes anunciadors del que podria esdevenir-se el dia que una bona part de la societat civil -artistes i ciutadans- diguessin Prou! L'Ajuntament havia fet desaparèixer manifestacions culturals molt arrelades en la consciència dels amants de la cultura. Pensam en la 'volatilització' del Festival de Jazz (que tants seguidors tenia) i no en parlem de la trista liquidació del Concurs PopRock o del Festival de Teatre. Igualment els pobres Premis Ciutat de Palma (que no tenen gens de culpa de les incoherències dels polítics que els gestionen) patiren, anys enrere, la vergonya d'aquells lliuraments en els quals tothom -des de sa Pobla a Nova York- ja sabia qui eren els guanyadors (manco alguns membres dels jurats que, fent el beneit, provaven de dissimular tant d'amiguisme editorial, tanta corrupció oficial). I, de cop i volta, quan tot semblava que continuaria igual, jas!, aquí tenim un grup de ciutadans i artistes que se subleven davant tanta d'hipocresia, davant la misèria cultural oficial vestida de falsos orpells. Ara Carme Feliu (llegiu la crònica del company Bartomeu Homar 'Carme Feliu: fueron palabras desafortunadas') demana perdó per allò de 'esos personajes y pseudointelectuales' i ofereix 'diàleg' als seus oponents (oponents a la manera d'entendre la cultura per part del poder). I ofereix aquest 'diàleg' (per aturar la protesta?)

quan el sopar alternatiu al lliurament oficial dels Premis ja s'han venut quatre-centes entrades i s'espera una assistència de més de mil d'aquests(es) 'personajillos'.

'Davant l'esclerosi del sopar de l'Ajuntament, 'Arruixada 2001' ens promet un divertit happening: imaginació, art a rompre, humor -amb la participació de Leo Bassi- i la intervenció del Grup de Teatre i de Ball 'Sa Nau', l'Escola de Cinematografia, el Centre d'Estudis Fotogràfics, el grup de Teatre 'L'Ombra del Cranc', Vivian Caoba, els músics de 'Això és l'Havana', Funky Time, Blues Devils, Víctor Uris, Roberto Uke, Carme Jaume, Jaume Sureda, Toni Obrador... El nombre de participants en el sopar alternatiu, l'oferiment continuat d'artistes i grups artístics amenaça -sortosament- de convertir el sopar oficial en un tenebrós i tristíssim espectacle! Tant de bo que aquests quatre arreplegats, els 'personajillos y pseudointelectuales' (més de quatre-cents ja tenen entrada per anar al Poble Espanyol!) hagin aixecat de nou la bandera de la protesta i de l'exigència. En Biel March, n'Alicia Llabrés, n'Esther Olondriz (caps visibles de la 'moguda'+ alternativa) diuen, i amb això encerten a les totes, que 'és un sopar obert a tothom'. En el fons, més que un atac directe a Carme Feliu (a la qual tocarà pagar la factura) el que hi ha és la demostració que la societat mallorquina no és amnèsica, ni tampoc ha estat adormida pels corifeus del poder. La cultura, l'art, són coses massa grans per a encabir dins d'una regidoria d'Ajuntament o dins una Conselleria. L'art el fa el poble, els artistes; i quan els polítics mostren la seva incultura, el seu mal gust, la seva indignitat -com en el cas de l'exposició Lladró- és sà que els artistes, aquests molestos 'personajillos', aixequin novament l'esplendorosa bandera la llibertat de crítica, de la imaginació i de la subversió". Ω

La Presidenta del Consell de Mallorca Felicita Miquel López Crespí

MARIA ANTÒNIA MUNAR RIUTORT.

La Presidenta del Consell de Mallorca

Palma, 26 / gener / 2001

Sr. Miquel López Crespí
Antoni Marqués 20
07012 PALMA

Benvolgut senyor:

Rebeu una altra vegada les meves més sinceres felicitacions per haver guanyat el Premi de Poesia "Paco Mollá", organitzat per l'Ajuntament de Petrer, en col·laboració amb la Fundació Cultural "Francisco Mollá Montesinos" recentment, amb la vostra obra titulada "Perifèries".

Com a presidenta del Consell de Mallorca vos reiter l'enhorabona, al temps que vos anim a continuar amb la vostra trajectòria poètica per a aconseguir molts més futurs èxits.

Rebeu les meves salutacions més cordials.

Munar

Maria Antònia Munar

El trot és cosa nostra

"Forever XV", líder de la generació "F"

MIQUEL ALEMANY I BAL·LE

Al municipi de Artà es troba la famosa quadra de Sa Corbaia, propietat de n'Antoni Vaquer "Rai". En aquesta païssa, nasqué fa tres anys un poltre, fill del semental nord americà "Atkinson Ridge" i de l'egua "Sinfonia dos". Li posaren de nom "Forever". El nom havia de començar amb una lletra del alfabet llatí, i com tocava, la lletra "F", la família "Rai" (nom en que son coneguts dins el món hípic) trià aquest nom que traduït del anglès vol dir "per sempre", i l'enregistraren amb les inicials de la quadra, que és "VX", tal com ho han fet amb altres equins que han nascut a les seves instal·lacions hípiques de Artà.

El pare de "Forever VX" és un cavall que nasqué als USA l'any 1987, on aconseguí un rècord de 1'11''5 damunt 1609 metres al hipòdrom d'East Rutherford. De Nord Amèrica passà a Alemanya, on la seva millor velocitat fou

un distanciament; les altres corregudes han sigut victòries. Una d'elles fou el Criterium dels Dos Anys, a la Diada Autonòmica.

El passat mes de gener, n'Antoni "Rai" decidí marxar a França per provar aquest cavall. No tingué sort perquè no el deixaren participar.

Tornà a Mallorca, on el dia 18 de febrer guanyà el trofeu "Orsi Mangelli" (nom de unes païsses de Llombardia), aturant el cronòmetre a 1'17''7.

Aquesta tornada fou victoriosa. No esperava pas guanyar. Hi havia aficionats i apostants que tenien por que aquest viatge fet al país veí l'hagués pogut desbaratar. Però no va ser així. "Forever VX" guanyà el premi, que fou lliurat pel manescal Antoni Roca, representant a Balears d'"Orsi Mangelli".

Hi ha gent que veu "Forever VX" com el futur guanyador del

"Forever VX" amb el seu menador habitual Antoni Frontera, el director del Diario de Mallorca José Eduardo Iglesias, el seu propietari Antoni Rai i el vicepresident del Consell de Mallorca Antoni Pasqual el dia que guanyà el Criterium dels Dos Anys a Son Pardo (12.10.2000)

de 1'12''8 a l'hipòdrom de Volkspark de Hamburg, l'any 1997 arribà a Mallorca on als hipòdroms de Manacor i Son Pardo donà bon rendiment. Dos anys després, fou declarat semental i cobrí l'egua anomenada abans amb el resultat del magnífic pollí que avui dona dies de glòria als seus propietaris.

"Forever VX" debutà a la Diada del Ram de l'any passat on guanyà amb autoritat i sense que cap rival li pogués fer ombra. El seu menador fou Antoni Frontera. Enregistrà un temps de 1'23''7, mentre que el segon fou "Fue Hooqe", amb un temps de 1'26''2.

Des de llavors, "Forever VX" ha aconseguit primeres posicions.

Sembla que és un cavall nascut per guanyar. El seu habitual conductor s'ha sorprès més d'una vegada de la velocitat de aquest bell eqü.

A Son Pardo, només ha patit

"Gran Premi Nacional del 2001". I és que l'equí de "Sa Corbaia" té totes les bones virtuts per arribar primer a la meta. És un cavall ràpid; segur i fàcil de conduir. A quatre mesos de la celebració d'aquesta prova important del trot, poden passar moltes coses. Si guanya, serà com la elecció del cardenal Pacelli com a Papa l'any 1939, que fou cantada molt abans de ser elegit Vicari de Crist a la Terra i anomenat Pius XII. Els catòlics, el veien Papa, molt abans de que es celebrés la conclave.

En aquest cas, serà "Forever VX", el que els aficionats al trot diran que el poltre de "Sa Corbaia" serà guanyador del Gran Premi Nacional, abans de que es celebri. Si el guanya, aquesta afirmació tindrà sentit.

Esperem que es faci realitat. Quan s'hagi celebrat la Gran Diada Hípica en tornarem a parlar. Ω

L'alcalde de Xàtiva denuncia els membres del col·lectiu ciutadà per la dignitat de la dona

L'Alcalde de Xàtiva ordena la persecució política i prohibeix la llibertat de expressió

ELS FETS

Tal com havia manifestat el COL·LECTIU CIUTADÀ PER LA DIGNITAT DE LA DONA, entre les nostres accions d'informació i reflexió pública hi havia la pegada de cartells. Ahir dissabte una dotzena de membres del COL·LECTIU ens reuníem al punt de la mitjanit per fer aquesta tasca, en una hora que consideràvem prudent per evitar possibles conflictes amb persones favorables a la celebració de Miss España a Xàtiva.

Passaven uns quaranta minuts de la mitjanit quan vam començar a posar els primers cartells (grandària din A-3 i aferrats amb cel·lo!) en la paret del pont de Vil·la Cantó, en la revolta del final del carrer Ausiàs Marc.

Aquesta paret és una de les més usades per les discoteques i locals d'oci de Xàtiva i la comarca per posar els seus cartells, i de fet n'estava plena. En aquell moment va aparcar vora nostre un cotxe de la policia municipal. L'agent es va acostar a nosaltres i va preguntar què fèiem, cosa que li mostràrem immediatament.

Aleshores l'agent va demanar pels responsables del COL·LECTIU, a la qual cosa responguérem amb una responsabilitat col·lectiva. L'agent ens va demanar que deixàrem de posar cartells i esperàrem l'arribada del Cap de la Policia Municipal. Mentrestant, va arribar un altre cotxe dels municipals amb dos agents més.

Després de més de mitja hora d'espera a la intempèrie, va comparèixer el Cap de la Policia Municipal (de païsa) i ens va demanar l'autorització per aferrar cartells, a la qual cosa responguérem que mai no havia fet falta eixa autorització, i els qui allí estàvem havíem participat ens els darrers vint-i-cinc anys en moltes enganxades a Xàtiva sense cap impediment. I encara li preguntàrem si les discoteques que s'anunciaven en aquella mateixa paret l'havien demanada.

El Cap de la Policia Muni-

cipal, sempre amb maneres correctes, ens va dir que l'autorització era necessària i si no la teníem havia de procedir a denunciar-nos, per a la qual cosa va demanar a tots i totes el carnet d'identitat que els altres agents anotaren per tramitar la corresponent denúncia. Finalment, el Cap de la Policia Municipal ens va requisar tots els cartells que portàvem.

Pel que fa a l'actuació de la policia municipal, va ser en tot moment correcta en les formes; aquest COL·LECTIU va tenir la sensació que els agents, inclòs el Cap de la Policia Municipal, passaren un mal moment quan ens informaven que havíem de ser denunciats i ens prenién les dades. Tots érem conscients que la situació era ridícula i sense sentit.

Entre les persones denunciades hi ha la regidora del PSPV-PSOE Mercè Climent, el Coordinador Comarcal d'Esquerra Unida de la Costera Josep Martínez i l'escriptor i Secretari de Premsa d'Esquerra Republicana del País Valencià Toni Cucarella.

LA DECLARACIÓ

EL COL·LECTIU CIUTADÀ PER LA DIGNITAT DE LA DONA entén que la policia municipal ha actuat a instàncies de l'alcalde Alfonso Rus, ja que des de la mort del dictador s'han enganxat cartells a la nostra ciutat sense caldre cap autorització ni havent hagut cap classe de problema amb la policia.

La histèria de què ha fet gala aquests darrers dies l'alcalde de Xàtiva contra EL COL·LECTIU CIUTADÀ ha acabat derivant en aquesta persecució política contra les persones que discrepen de les seues actuacions.

Entenem que amb aquesta denúncia contra nosaltres l'alcalde de Xàtiva intenta intimidar-nos perquè no exercim el nostre dret a opinar i a manifestar-nos lliurement.

L'alcalde de Xàtiva ha actuat contra la llibertat d'expressió de les persones, i això

és inadmissible en un estat de dret.

La seua actuació és inacceptable en una societat democràtica i és un atemptat contra la llibertat d'opinió i d'expressió. Alfonso Rus és la major vergonya per a Xàtiva i la pitjor publicitat que pot tenir la nostra ciutat.

No volem ser coneguts per haver elegit com a màxima autoritat municipal una persona de clar caràcter autoritari i intolerant, que ordena perseguir els seus conciutadans per ser incapaç d'acceptar la discrepància i la diversitat política.

L'EXIGÈNCIA

Ens ha costat molt desforç i molts sacrificis humans aconseguir aquest model de convivència democràtica, i no tolerarem que la nul·la vocació democràtica de l'alcalde de Xàtiva i del seu partit, el PP, ens faça retrocedir cap als ignominiosos temps de "la calle es mia", la persecució policial i les denúncies polítiques.

Per això exigim, per higiene i decència democràtica, la immediata dimissió de l'alcalde Alfonso Rus.

Així mateix, exigim que Tele-5 suspenga la celebració de Miss España a la nostra ciutat o, del contrari la considerarem còmplice d'aquesta persecució política i de recolzar accions contra la llibertat d'expressió.

Els ciutadans i ciutadanes de Xàtiva no podem continuar les eixides de mare d'Alfonso Rus com si res no passara. I el que passa és tan greu com que a Xàtiva ha tornat la dictadura. Demanem als ciutadans i ciutadanes de Xàtiva que reflexionen sobre la deplorable situació a què ens ha abocat Alfonso Rus i si la nostra ciutat, que ha sigut capdavantera en la defensa dels drets democràtics, ha d'avergonyar-se ara pels excessos autoritaris d'aquest personatge.

Per recuperar la convivència democràtica a la nostra ciutat, ALFONSO RUS HA DE DIMITIR! Xàtiva, 18 de febrer del 2001 Ω

CRONOLOGIA DE LA HISTÒRIA

El ple Renaixement Europeu (1491-1520): ANY 1502

PER RICARD COLOM - Colomtaube@hotmail.com

DEFENSEM LA NOSTRA HISTÒRIA CONTRA LES MANIPULACIONS DEL P.P. -REAL BORBÒNICA ACADEMIA DE LA HISTÒRIA-, QUE PRETENEN REINSTAURAR D'AMAGAT LA "FORMACIÓ DEL ESPÍRITU NACIONAL" FRANQUISTA.

"...els que no saben d'història acostumen a no tenir criteri polític, o a no tenir un criteri apriorístic que per qualificar-lo d'una manera o d'altra s'ha acabat per dir-ne **filosòfic**..."

(Enric Prat de la Riba, 1870-1917, president de la Mancomunitat de Catalunya a les cartes a en Joan Manyé i Flequer).

"La història és la suma total de totes aquelles coses que haurien pogut ser evitades".

(Konrat Adenauer, 1876-1967, polític democristià alemany).

"No crec pas en l'esperança d'esdevenir millors, ni en el progrés. Jo llig quasi més història que no literatura. I la història ensenya".

(Alvaro Mutis, any 1997).

"La historia és mestra de la vida".

(Dita llatina).

"La història és el millor mestre per als alumnes distrets".

(Indira Gandhi, 1917-1984, política de l'Índia).

"El millor profeta del futur és el passat".

(Lord George Gordon Byron, 1788-1824, poeta i aventurer romàntic anglès)

"El passat defineix el present perquè la humanitat no és mestressa de la seva pròpia història".

(Sigmund Freud, 1856-1939, psiquiatra austro-jueu, fundador de la Psicoanàlisi)

"...crec que cal admetre que sovint hem d'estudiar història a fi de desempal·lar-nos-en".

(C. Wright Milis).

"Entre d'altres exercicis de l'esperit, el més útil és la història".

(Caius Salustianus Crispus, 86-34a.C., polític i historiador romà).

"Allò curiós no és pas com és escrita la història, sinó com s'ha d'esborrar".

(Manuel Alcántara, 1928-..., poeta i periodista foraster).

"La història dels homes amb prou feines és altra cosa que la terror de la inferioritat".

(Giovanni Papini, 1881-1956, escriptor catòlic italià).

16-2-1502: Promulgació del Privilegi del rei Fernando, confirmació de la butlla papal per a la Universitat de València.

15-4-1502: Bartolomé de las Casas arriba a Sto. Domingo en una expedició esclavista del comanador de l'orde d'Alcántara. Ell mateix n'escriu: "daban por buenas nuevas y materia de alegría estar indios alzados para poderles hacer guerra y por consiguiente captivar indios para los enviar a vender a Castilla por esclavos".

11-5-1502: **Quart viatge de Colom**, des de Calis, amb 4 carabels. Renovació de tots els títols per a en Colom, però li és interdit de visitar l'illa Hispaniola.

1502-1504: Quart viatge d'en Colom: explora la costa d'Honduras, Nicaragua i l'istme de Panamà.

1502-1520: Moctezuma II governa

l'Imperi Azteca.

1502: **Uns 12.000 catalans defensen Salses dels atacs francesos.** Fracàs francès, ja que no poden envair el Rosselló.

Mallorca comença a patir crisi de comerç. Escriuen des de Mallorca que no es pot "fer la millèssima part de la mercaderia que s'acostumava de fer" car "la navegació s'acostumava de fer en Levant, ço és en Rodes, Constantinoble e Alexandria per causa del turch no pot fer sens grans perills e ab molt poca comoditat dels negociants, e axí poch se pot negociar en Nàpols e altres parts per causa de guerres, e molt poch o no res en les parts de Barbaria...".

El rei autoritza milícies gremials a València per a plantar cara als pirates besberescs.

Una colla de *macips de menestrals*, arterament instigat, fa esclatar un avallot pel blat a València.

El rei atorga l'*exequatur* a l'estudi General de València, és a dir, concessió de totes les gràcies de què gaudien les altres universitats de la Confederació.

Naix a Borriana (Plana Baixa) el cronista Rafael Martí de Vicianà, de família oriünda de Vic, cavallers lletraferits des de la conquesta.

Decret d'expulsió de moros de Granada, si no es bategen. L'edicta antimorisc no s'ha pas d'aplicar a la Corona d'Aragó, puix que els moros hi són la base econòmica i serfs de la gleba dels oligarques feudals.

Mapa americà d'Alberto Vantino, amb

les 4 barres catalanes.

Primera concessió reial per a dur negres a l'Amèrica.

Franciscans arriben a la Hispaniola.

L'Adoració dels Reis, d'en Botticelli, 1502.

8-7-1502: Comença a ser teixida una ret de subtil censura sobre la descoberta i genocidi a l'Amèrica, amb una **pragmàtica que prohibeix la impressió i venda de qualsevol llibre sense una llicència reial expressa**. Intent de controlar dràsticament l'alta tecnologia del moment, la impremta: Cap llibreter, impressor ni mercader no pot estampar res sense llicència prèvia dels Presidents de les Audiències (a Valladolid i Granada), dels Arquebisbes (a Toledo, Sevil·la i Granada), del bisbe (a Burgos i a Salamanca-Zamora). La connivència Castellana-Església Catòlica és total, de cara a la uniformització dels súbdits (control mental o *conductisme de masses*). Els transgressors serien damants "que todos los libros serían quemados en la plaza de la ciudad...y que pague otros tantos maravedises como valieron los libros quemados". I, encara, un cop imprès el llibre, ordenen eufemísticament als Prelats que "lo recorran, para ver si está cual debe, y así se hagan recorrer los otros volúmenes, por ver si estan concertados".Ω

Vietnam

Hi ha hagut protestes internacionals a fi que els cristians empresonats hi sien alliberats quan hi tinguin dret segons la Constitució vietnamesa.

A les viles, algunes comunitats cristianes són tolerades, però al camp -i sobretot a les muntanyes- són durament perseguides malgrat la teòrica llibertat de religió proclamada a la Constitució.- Tant a l'Estat jacobí del Vietnam com a l'estat jacobí espanyol, les autoritats fan complir sols allò que els interessa de les generalitats del propi text constitucional: feta la llei, feta la trampa.

Les autoritats intercepten les emissions de ràdio cristianes en un esforç desesperat per aturar el ràpid creixement del protestantisme al si de la mino-

ria nacional hmong (regions del nord-oest properes a Xina). Saben que el protestantisme duu llibertat de consciència i progrés econòmic, cosa que no volen per a les nacions subjugades pel règim stalinista. L'emissió de la FEBC difosa des de feia molt temps en dialecte dels hmongs *blancs* es troba interceptada des del 27-7. També ho està una nova emissió, en la parla dels hmongs *blaus*. Documents governamentals confidencials, obtinguts fa poca declaren

il·legal d'escoltar emissions radiofòniques i demanen als ciutadans de denunciar els que desafien la prohibició.

40 responsables cristians hi són empresonats per raons de consciència, la majoria són hmongs, poble que el govern centralista vietnamès usa com a cap de turc, igual com el govern centralista espanyol adreça les frustracions de la plebs espanyola contra els catalans.

Laos: Cristians hmongs i Brus, acaçats

També a Laos els hmongs -que manquen d'Estat propi que els defensi- són perseguits. Ser perseguits i vexats és la constant de les nacions que no han sabut, pogut o volgut dotar-se d'un estat propi independent. D'ací la urgència de crear un Estat propi, com feren els jueus amb l'estat d'Israel, els irlandesos

amb Eire, etc... per a deslliurar-se de la colonització i del terrorisme racista dels estats/Imperis centralistes.

Tant a Laos com al Vietnam obliquen els caps cristians a signar una declaració segons la qual es repenedeixen de llurs activitats cristianes i prometen de renunciar-hi.

També hi és acaçada la nació dels Brus, també dividits entre els Estats jacobins de Laos i Vietnam. Igualment pateixen amenaces i pressions constants a fi de fer-los renunciar a llur fe.Ω

La independència depèn de tu. Visita la web d'Unitat Nacional Catalana (UNC)
www.unitat.org

MARIA ALBERDINA
CENTRE D'ASSISTÈNCIA A PERSONES MAJORS O INCAPACITADES
Carrer dels Trencadors, 1-bis
Tel. 971 445 101 s'Arenal de Mallorca

Progressia i Islam

<COLOMTAUBE@HOTMAIL.COM>

A mi em fa l'efecte que una gran part de la progressia viu d'esquenes al que diu la gent pel carrer. Sovint sent parlar la gent corrent sobre el tema de la immigració i us puc ben assegurar que diuen coses molt més dures que no la Marta, frases realment molt xenòfobes. Jo no sé si és que hi ha gent que no ix al carrer o és que sols van a bars universitaris i a pubs progres. Però jo he sentit converses que fan una mica de por, i una mica pertot: al bus, a la penya futbolista del barri...Quan passà allò de Ca N'Anglada, aní en aquell barri de Terrassa (Per cert: L'Església Catòlica Catalana havia elevat aquells dies pregàries contra el racisme i tot allò, a tomb d'aquest "progrom"). Vaig anar a 4 ó 5 bars d'aquell barri de Terrassa (un d'ells de magribins, on em prengué un parell de deliciosos "txai nâa-naâ", té amb herbasana) i la conclusió fou aquesta: Sembla que en una plaça hi havia una colla de magribins que passaven droga i empaitaven xicones. N'Anglada és un barri bàsicament d'immigrants andalusos (la majoria dels rètols hi són en castellà). Doncs bé, uns quants fills de l'immigració forastera sembla que se'n van atipar i, com que eren majoria, van anar pels "moros" en pla pinxos de sarau. No eren caps pelats ni nazis, com van dir els media, sols joves corrents de barriada. Amb la calor de l'atac es

dedicaren a atacar indiscriminadament uns altres comerços o bars de "moros".

Vingué la policia quan la cosa estava ja prou descontrolada i féu algunes detencions, no massa per a la quantitat de joves implicats en l'avalot.

La gran mesquida de Barcelona serà sufragada amb diners catalans, de la Generalitat, tinc entès, almenys en part. Deu ser l'únic país occidental on es fa una cosa així.

Sols dir que a la majoria de països islàmics les lleis són confessionals (xaria) això vol dir que estan preses de l'Alcorà i obliguen tothom, no musulmans inclosos. Ja pots ser cristià, jueu o ateu. Vol dir: te poden multar o detindre per consumir alcohol, no pots entrar en centres oficials si no duus barba, les dones han de dur xador i no tenen drets legals sobre els fills, difícilment pots construir ni legalitzar una església, les adúlteres poden ser apedregades, si troben un xic i una xica junts per una denúncia fan reconeixement ginecològic de la xica i si no és verge els obliguen a casar-se, mà tallada per als lladres, en alguns països pengen els homosexuals i un llarg etcètera. Sovint els cristians i d'altres minories religioses són durament perseguits (a Turquia són sistemàticament desposseïts de terres i béns, a Pakistan són acusats per la coneguda com a llei antiblasfèmia, a Sudan són venuts com a esclaus i fins fa pocs anys hi havia crucifixions de cristians, de l'Aràbia m'arribà una carta clandestina d'un filipí cristià, tancat, on m'explicava que feia uns dies havien degollat un amic seu pel simple fet d'haver donat un curs bíblic, etc.). No es tracta de dir si els magribins o els novinguts són millor, pitjors o distints dels forasters o de nosaltres, es tracta de deixar clar que és una mentalitat, l'Islam, que no mai ha diferenciat entre llei civil i llei religiosa. No hi ha cap democràcia sòlida en països de majoria musulmana (els Estats més pareguts al que nosaltres entenem per democràcia podrien ser Jordània, Palestina, Tunísia, Líban, potser Bangla Desh..., però a la majoria la situació és senzillament terrible: Afganistan, Pakistan, Indonèsia, Sudan, Aràbia, Somàlia, Marroc...

Molta gent percep "coses" i en té por: de la demografia,

dels costums, del tancament en ghettos, de la droga...En un futur, quan el PP es trenqui i sorgesca un partit espanyolista xenòfob, racista i nazi, molta gent votarà nazi per "por" als immigrants. I molts progres viuen en un altre món i no s'adonen o no volen adonar-se del que està passant al carrer. És evident que cal integrar culturalment els immigrants -i que aquests estan sovint massa ocupats a sobreviure com per a tindre temps de més. Cal treballar-hi. Cal previndre el futur LePen espanyol. La gent té la sensació, en part certa, que la massiva vinguda d'immigrants està abaixant els salaris i degradant certs barris (a base de droga, normalment, ja que molts immigrants no tenen millors perspectives laborals), etc. Els jovenets es posen banderetes espanyoles per això i pels atemptats d'ETA: són la base social dels possibles futurs militants del LePen espanyol.

Jo he tingut en ma casa immigrants de diferents països, de magrebins n'he tingut almenys 3 durant com a mínim un mes cadascun. Els he ajudats sempre que he pogut (ho dic perquè sé que hi ha gent que de seguida es deixen per acusar-me de fatxa i bestieses per l'estil). Ara fa poca he ajudat amb avals a una família d'Europa de l'Est i estic gestionant la vinguda de dos moldaus i un expresoner de Ghana. Són fets (no sols paraules boniques i demes). Però no hem de tancar irresponsablement els ulls als sentiments de la gent del carrer perquè ens pot costar molt car. Cal dialogar i veure la complexa -i perillosa- realitat. No vulguem inventar-nos una realitat segons les nostres superfícies i tòpiques doctrinetes progres, més rígides que un fus i més elitistes que una torre d'ivori.

Atall d'exemple, vegeu el que està passant amb el genocidi integrista contra Núbia i unes altres nacions sota Sudan (Estat musulmà) o bé a Nigèria, un país mig musulmà mig cristià i on els Hausses (musulmans) que controlen l'Exèrcit i gran part de l'Estat central estan imposant la xaria (lleis confessionals musulmanes) a tota la població.

SUDAN: El gran genocidi dels integristes

En el discurs a Khartum del President sudanès Bechir (1994)

en un encontre sobre el diàleg entre les religions i la pau universal, declarà als participants que "el Govern de Khartum seguia un pla a llarg plaç per a convertir el Sudan en un Estat islàmic per tots els mitjans... l'era del cristianisme acabà, l'any 2000 és l'era de l'Islam". D'ençà el 1960 els cristians no han rebut autorització per a bastir esglésies i d'ençà el 1995 hi ha hagut destruccions sistemàtiques d'escoles i de centres de pregària. La guerra contra el Sud ja dura 17 anys. Deseñes de milers de xinesos hi han estat reclutats pel Govern terrorista en una desigual guerra d'extermini contra el Sud negre i cristià.

Genocidi contra Núbia

L'Exèrcit regular sudanès s'està acarnissant contra Núbia, una nació sense Estat (com Catalunya) en la zona central del Nil sudanès. Els responsables nubians ho atribueixen a la por del Govern a sabotatges contra els oleoductes petrolers. L'Exèrcit intenta arrasar Núbia i foragitar-ne tota la població indefensa en massa. Al sud, on la companyia petrolera canadenca Talisman Energy Inc., obtingué els drets de nous pous, i la població civil també n'és foragitada per la força de les armes (tal com feren els espanyols de Felipe V a poblacions com Xàtiva, Vila-real o el raval pescador de Barcelona).

Aquestes accions inclouen bombardeigs contra població civil indefensa, com ara el realitzat contra una escola: està clar que no fou accidental perquè es trobava a 150 m. de les cases més pròximes. Dos dies abans, un helicòpter de reconeixement n'havia passat tot just arran el trespol. 14 escolars i un mestre van ser morts en aquest atac, 18 ferits, uns quants amb greus amputacions de braços, mans, etc...nins menors de 12 anys. Damunt les runes planava un silenci d'ultratomba i Holocaust, trossos de pissarra i de llibres raïen, escampats per terra, entre els 3 cràters i una bomba sense esclatar a fora l'escola. Alguns nins hi romanien mmòbils i muts.

Una xiqueta de 12 anys estava tota embenada per les ferides de la metralla. Un nin d'11 anys havia perdut l'a-

vantbraç de l'esquerra. Una altra de 8 amb cara d'àngel havia patit la pèrdua del braç dret, ferides en l'esquerre, i cicatrius pertot el cos.

Unes Mares

Salawa s'aixecà a les 5'30h. amb sos 4 fills, el de 9 no es trobava pas bé. Temia que fos malària, el deixà quedar-se a casa i proposà a sa bessona Mimra de restar-hi també. Però ella preferí d'anar a escola, a hora i mitja de camí a peu. A les 9h., durant la lliçó d'anglès, fou morta. Era la 2ª tragèdia que patia Salawa, ja el 97 perdé son marit en un atac de l'exèrcit.

Una altra mare agranava el terra quan percebé l'inquietant vol d'un bombarder Antonov. Uns segons més tard escoltà l'explosió de les bombes devers l'escola. Isqué corrents a veure, intentaren retenir-la dient-li que ja era massa tard, però continuà avant. A l'escola trobà sa filla decapitada i amb les cames arrencades. Uns moments més tard moria ella també d'un atac de cor.

Governos votats per cristians nominals occidentals, engreixats amb excès de possessions materials, es dediquen a vendre -ímpunement i sense els comptes clars- a Governos terroristes del Tercer Món, en el cas espanyol sobretot a Turquia, Marroc o Tailàndia. De tal manera, aquests cristians nominals col·laboren vergonyosament en ignominiosos genocidis d'Estatos terroristes.

Petroli Bombardeigs

El Govern ha foragitat d'aquella zona cents de milers de persones. Combatents de tribus àrabs veïnes (tipus somatent) continuen a saquejar vilatges de Núbia i d'altres nacions sense Estat de majoria cristiana. Hi calen foc a les cases i en furten el bestiar i segresten els nins. La misèria campa arreu, amb multitud de vilatges destruïts plens de runa socarrada. D'ençà el març del 2000 hi han augmentat aquests actes de guerra bruta i genocidi, amb el suport de material militar pesant com ara tancs o helicòpters de combat. Sembla que l'Estat terrorista sudanès té la intenció de des-poblar definitivament les regions

**el lleu de
tots
mereix un
respecte
FORA
FUMS!**

petrolieres i les muntanyes de Nuba per on passa l'oleoducte. Tot hi és bombardejat: esglésies, hospitals, escoles. La gent ha de viure sota els arbres perquè les cases són també atacades, ni poden conrear llurs camps... han de menjar baies salvatges, nenúfars i fulles d'arbres.

Misèria

Sudan és el major Estat, en extensió, de tot Àfrica. Es troba en guerra civil des del 1955 tret d'uns breus anys de calma als 70. El govern integrista crema les collites, massacra els homes, esclavitzava dones i infants, enderroca esglésies... Des del 83, més de dos milions de persones han estat mortes per guerra o fam i tres milions han fugit del sud o de Núbia cap a unes altres zones, i uns dos milions a l'estranger.

Al Sudan del Sud sols hi ha un metge per 83.000 habitants. Manquen de medecines i de llavors, d'escoles o d'eines agrícoles: la misèria hi és absoluta. De mitjana, al sud cal caminar 3 hores fins a la clínica més pròxima i 7 h. per atènyer el primer hospital.

Ajut humanitari d'urgència

El 1998 P.O. encetà el seu projecte d'ajut d'urgència, ja que els participants als seminaris de formació de responsables no podien continuar-los per malnodriment greu. Calia ajudar-los també materialment.

Amb 95 vols, P.O. els ha dut 405 Tm. de queviures a 19 llocs distints: material mèdic (desinfectants, medecines...). P.O. s'ha limitat a zones totalment desabastides, la majoria controlades per la resistència contra l'Estat genocida, el qual considera aquest ajut humanitari com a un acte de guerra, i doncs, l'exèrcit sudanès desapareix amb bateries antiaèries contra els vols d'ajut.

Campanya d'Evangelització

Una gran campanya evangelística ha estat permesa al Nord mentre al Sud continua l'Holocaust. És com si el progrés de la llibertat religiosa al Nord arabitat fos proporcional a l'enduriment de l'Holocaust al sud.

Al 24-29 abril (Setmana Santa) es desplegarà a Khartum una campanya evangelística sense precedents. Convidat per

148 esglésies sudaneses i amb la sorprenent col·laboració del govern terrorista, l'evangelista alemany Reinhard Bonnke pogué menar aquesta campanya. Esperaven unes 30.000 persones a la plaça Verda, al cor de la capital, però n'hi vingueren més de 200.000, cristians i musulmans plegats, a causa de guariments miraculosos, notícia que s'estengué pertot.

Cada dia el film Jesús és vist a 38 sales de cinema sudaneses.

Al Nord no hi ha guerra i és permès, a hores d'ara, d'importar i d'imprimir literatura cristiana, el que fa pensar que l'integrista del Govern es concentra, en realitat, en qüestions econòmiques que tenen implicacions genocides, i malgrat la teòrica ideologia que professa, no s'hi deixa arrossegar a l'hora de la realpolitik.

Vols de l'O.N.U.

Aquest estiu l'ONU interrompé els vols humanitaris al Sud de Sudan on hi ha fam per considerar-los massa perillosos després que l'aviació integrista bombardejés les bases de les ONG's internacionals. Aquest hivern hi ha prevista una gran fam per a tres milions de sudanesos.

Moltes mares no tenen menjar per a llurs fills i es troben esfondrades en la depressió.

Nigèria: Perill de guerra religiosa a causa del confessionalisme musulmà

Després de l'arribada al poder del president Obasanjo (5.1999), expresoner polític dels corruptes militars hausses, i convertit al cristianisme dins mateix de la presó, a muntó escoles cristianes confiscades per l'Estat als anys '70 han estat restituïdes a les esglésies. També l'antiga Biafra, formada per Igbo i d'altres ètnies de majoria catòlica, ha recuperat, si més no, la veu (com Catalunya-PV, és la zona més rica-petrol i a manta-la més sistemàticament espoliada).

Els musulmans acusen Obasanjo d'afavorir els cristians i la complexa amalgama de l'artificial Estat nigerià (amb centenars de llengües i ètnies distintes) es troba vorejant la guerra religiosa: problemes derivats d'Estats-Frankesteins heretats del colo-

nialisme europeu, massa diversos com per a entendre's.

Obasanjo també ha de lluitar contra una corrupció omnipresent que li val gran quantitat d'enemics.

La xaria imposada en diferents províncies no ha pas d'ésser aplicada, però els cristians, sobretot els exmusulmans, temen el pitjor. De fet, en els últims mesos ja és obligatòria en distints Estats federals.

Hi ha províncies on els musulmans ni tan sols són majoritaris però que, sota la pressió d'una ínfima minoria amb poder polític (com a ca nostra Maria Consuelo Reina, Vidal Quadras i el Foro Babel, amb el suport dels jutges forasters, la Brunte mediàtica i la majoria absoluta del PP a Madrid), volen també aplicar-hi el confessionalisme de la xaria (o l'integrista de la imposició obligatòria del castellà fora de Castella). Hi ha hagut importants manifestacions anti-xaria, amb cents de morts, talment que, tot i estar en vigor d'ençà el 27-1-2000, ha estat provisionalment suspesa (després ha entrat de nou en vigor). La xaria obliga a coses com que les dones (totes, també les cristianes) han de dur vel, o que marit i muller no poden pas ser vistos plegats en públic.

Nigèria, com molts altres estats subsaharians o saharis, té un nord musulmà i un sud cristià. Al nord hi ha un fort clima anticristià (tal com a l'Espanya profunda hi ha prou racisme anticatalà).

El 20-2-2000 els cristians es manifestaren unànimement a Kaduna (al nord) contra la imposició de la xaria. La situació derivà cap a enfrontaments contra els musulmans, amb un miler de víctimes (la majoria cristians). La xaria fou suspesa sols temporalment pel Govern el 29-2-2000.

A la província de Zamfara, unes setmanes després d'entrar en vigor la xaria, 6 lladres tenien ja una sola mà. Cristians sense la barba obligatòria han estat rebutjats de centres oficials. Etc...

La realitat no són pas esque-mes, és molt més dura i complexa.

Tanmateix és clar que, si la gent autòctona volem pensions de vellesa, amb la nostra taxa de natalitat (bé, jo ja he complert, perquè tinc dues filles), ens caldrà molta immigració jove. I això no ho vol veure la gent del carrer, i hauríem de dir-ho, perquè és el punt fort perquè ho entenguin més positivament.

Cordialment, Ricard Colom

Mes enllà del bé i del mal

MIGUEL ÀNGEL RODRÍGUEZ I FERNÁNDEZ-POLITÒLEG

L'ésser humà es compon de tres parts: cos, ànima i esperit. De les tres, el cos és, amb diferència, la menys important de totes.

El cos és només matèria, viva, això sí, gràcies a l'alè diví; però matèria, al cap i a la fi. El cos és temporal i mortal, amb un període vital tan curt que representa només un buf en l'eternitat del temps. El cos, en tant que matèria carnal, està subjecte a les passions i febleses pròpies dels humans, als instins més baixos de la nostra espècie; de manera que resulta fàcilment corrompible (mitjançant les drogues, l'alcohol, els fums, les malalties...). L'estat natural del cos és l'hedonisme, no en vau, el cos reacciona ràpidament amb un impuls instintiu d'autodefensa a qualsevol mena d'acció que vagi encaminada a fer-li mal: si acostem una mà al foc, l'instint ens farà retirar-la immediatament, car no és el dolor l'estat en el qual voldrà romandre el cos. El cos cercarà sempre el benestar físic més absolut, l'hedonisme extrem. El cos, en definitiva, és un producte d'aquest món, i sense el món no podria existir.

L'ànima és immortal, creada per Déu per a l'eternitat i, si el cos en morir torna a la pols de la qual procedeix, l'ànima, una vegada mort el suport físic carnal que temporalment li ha estat adjudicat pel Pare, torna al seu lloc de procedència: Déu. L'ànima, igual que el cos, pot ésser corrompuda, tot i que de manera diferent, car l'ànima no és física. És la malvestat la que corromp aquesta part essencial de l'ésser humà.

En tercer lloc, tenim l'esperit. L'esperit, a l'igual que l'ànima és, en principi, immortal; tot i que es diferencia de l'ànima en que aquest pot arribar a morir o, fins i tot, no arribar a desenvolupar-se plenament. Tota persona, en néixer, porta a dins la llavor que farà, o no farà, brostar l'esperit; però dependrà de la cura que cadascú tingui en vida, que aqueixa llavor que és l'esperit nounascut, creixi i arrel- li

fortament en l'ésser humà per, finalment, donar fruits. De no ésser així, l'esperit esdevindrà un fetus mort, que només podrà ressuscitar amb un buf d'alè diví.

En morir la persona física, el seu esperit, si ha estat cultivat amb l'aliment que proporciona el veritable patriotisme, alhesores tornarà al País, a la terra de la que prové, car l'esperit és una creació de la Pàtria; i volarà lliure per les seves muntanyes, valls i congosts, viurà als boscos transformat en la boirina que s'emboïca entre les bardisses, xiularà entre les capçades dels arbres els matins tardorencs i les fredes nits d'hivern, romandrà a la sorra de la platja, flotarà entre les aigües dels rius, serà escuma en les ones que s'estavellen contra els estimals, s'enlairarà sobre els turons i es capbussarà en les més remotes fondalades..., esdevindrà, juntament amb els altres esperits purs de patriotes morts, en ànima plena de Catalunya, i inspirarà les accions dels futurs catalans que hauran de néixer i que, amb orgull i dignitat, se sentiran units en harmonia amb la nostra terra, i que per ella lluitaran i patiran, riuran i ploraran, viuran i, si cal, moriran.

I així continuarà l'esperit vivint a Catalunya mentre el món continuarà existint; un cop el món desaparegui, l'esperit pur s'enlairarà cap a Déu, i en ell es fondrà amb l'ànima antiga amb la qual compartí cos en la vida terrenal, si l'ànima ha tingut la fortuna de fondre's amb Déu. Allà romandrà fins la fi dels temps, quan els morts tornaran a ressuscitar per esdevenir, alhesores, cos, ànima i esperit, un nou ésser, aquest cop infinitament més perfecte que aquell humà antic, ombra imperfecta d'aquesta persona que ja, per sempre més, serà immortal, no només en ànima i esperit, sinó també en cos físic, i que viurà plenament en el País que, per desig diví, li ha estat adjudicat des de temps pretèrits, i que per als catalans no és altre que Catalunya. Ω

XARRADES PER INTERNET

L'escola i la TV al país basc

L'altre dia vaig veure, per casualitat, a Antena3 tv, un programa amb un cert *tufillo* fatxa, anomenat el primer café.

El convidat era el secretari general del PSOE d'Alava, i estaven criticant els nacionalismes en general i el basc en especial.

Varen ficar unes imatges, eren d'un programa infantil d'ETB, allí es podia veure un grup de xiquets que havien compostat una cançó en euskera on venien a dir que s'havia de parlar en euskera, que el castellà s'estava imposant en tots els àmbits d'us. La frase més reaccionària que deien era que vivien envoltats d'espanyols.

Al decorat s'hi podia veure una gran ikurrinya presidint.

Doncs be, per a la presentadora, per a Pedro J. Ramirez i per al secretari general del PSOE d'Alava, açò era fer apologia del terrorisme.

Doncs tant de bo a la televisió pública valenciana tinguerem programes així, on es defensara l'us de la llengua.

El que passa a Canal Nou es molt fort, fan programes en castellà, fins ara l'escusa era que es feien en col·laboració amb altres TVs autonòmiques (gente com chispa, Tombola), però ultimament, que passa amb Barbara Rei?, no hi ha cap valencianoparlant que sapiga cuinar?, o amb Javier Botia, el de numeros rojos, perquè no fa el programa en valencià, perquè parlar-lo si que en sap.

Doncs pel que a mi fa, si el que vaig veure l'altre dia es fer apologia del terrorisme, que vinguen i em detinguen.

Xim.

Clar. La tàctica del PP és relacionar contínuament: l'independentisme amb el terrorisme, al País Basc; política lingüística amb delictes contra els drets humans, a Catalunya; valencianisme amb catalanisme, al País Valencià. La confusió i la mentida, la manipulació i el terrorisme mediàtic. Això són les armes per tal de rentar cervells. No toleren la dissidència, no accepten la discrepància, no són demòcrates. Són franquistes, feixistes, i no suporten que un ciutadà d'Espanya no se senti espanyol. Passa a ser un suposat (o segur) terrorista, i com a mínim un simpatitzant del terrorisme. Ja que parles, Xim, de Canal Nueve, quan el PP va arribar a la Generalitat valenciana, una de les coses que van canviar va ser els programes en valencià: "perquè és un canal de tots els valencians". Abans, amb el PSOE, les pel·lícules i sèries eren en castellà, així com molts invitats; però els presentadors havien de parlar valencià davant les càmeres (el percentatge, però, de valencià en hora punta era baix). Però això ja no és així des de fa bastants anys. Als del PP no els interessa potenciar l'ús del valencià, cosa sabuda per tots els col·listaires, i és un tema que a mi em fereix profundament, perquè la televisió és un mitjà de comunicació molt potent, i tot el que els del PP (i PSOE al seu moment) hi fan és merda i companyia. Per descomptat, no és l'únic defecte de Canal Nueve. Sols cal mirar els telenotícies: Canal Zaplana Forever, directament. Per a continuar construint la nostra democràcia, ens cal una ampliació de la coneguda separació de poders de Montesquieu. Cal separar el poder mediàtic dels poders judicial, legislatiu i executiu. Deixar aquesta idea sobre la taula perquè cervells més aptes que el meu hi reflexionen. Ω

Ricard

ARDI BELTZA vol dir Ovella negra, en basc.

La Guàrdia Civil i una secretària del jutjat de guàrdia escorcollen el "Tio Canya" de Mollet

Set agents de la Guàrdia Civil i una secretària del jutjat de Mollet es van personar a les 20:45 h de divendres al local del casal cultural independentista "Tio Canya" i el van desallotjar amb una ordre d'escorcoll amb la intenció de confiscar el polèmic vídeo "Periodistas: El negocio de mentir" -i en el cas de trobar-lo- procedir a la detenció dels responsables del casal, però no van trobar cap vídeo ni cap aparell de TV. L'oficial del jutjat va redactar una acta on es feia constar el registre del local sense novetat.

El periodista que venia d'Ardi Beltza, David Fernández, va afirmar que és la primera vegada que passa a l'estat espanyol.

Després de l'escorcoll es va fer l'acte amb normalitat i posteriorment els participants van anar a la plaça de l'Ajuntament. Hi havia unes 40 persones i al capdavant de la marxa portaven una gran pancarta que deia "A Mollet no hi ha llibertat d'expressió".

Quan van arribar davant l'ajuntament van fer diversos crits contra la policia (uns 25 entre guàrdia civil i policia local). Poc després que el grup arribés a la plaça va aparèixer l'alcalde de Mollet, Montserrat Tura (PSC), que es va adreçar als concentrats dient que "la decisió de l'escorcoll venia del jutjat i ella havia de respectar el poder judicial".

Dos portaveus del Tio Canya li van demanar que l'alcalde es posicionés públicament en contra de la intervenció policial.

D'altra banda divendres a la tarda es va emetre el vídeo a Molins de Rei... al carrer i no va passar res. Tampoc va passar res dijous al "Tio Canya" de Barcelona.

La impressió general entre la gent del "Tio Canya" era "... que és massa casualitat que això només hagi passat a Mollet i donen per segur que l'alcalde Tura està darrera de l'ordre judicial ... Ω

Jordi Davó
<jordi.davo@ua.es>
va escriure:

A la web del Lobby per la Independència (<http://usuarios.tripod.es/barilla>) que ha arribat a la llista, podeu trobar una secció d'acudits antiespanyols.>

Ricard Colom.- Jo encara no havia entrat en aquesta web (Internet em va mal des de fa mes i mig), no els he pas pogut llegir. Ara bé, supose que, acudits anti-el-que-siga a banda, en aquesta web deu haver moltes altres coses interessants que no mereixen la teua atenció, o, almenys tu només parles dels acudits, que deu ser poca cosa en el conjunt de la web.

També no veig que en una situació tan greu per als drets humans com l'actual (un autèntic colpisme a càmera lenta: compra o persecució de mèdia i periodistes demòcrates o opositors, empaïta-

ment al mateix Tribunal Suprem, criminalització del PNB i tot allò basquista, involució a Navarra, llibertat per a torturadors condemnats, medalla per a un col·laborador de la GESTAPO...), hages parlat ni molt ni poc contra el PP. Potser "València va bé". Colar mosquits i engolir camells: hi podem caure també tot-hom, realment.

Aquests companys porten una lluita molt dura contra el diari colpista El Mundo (centre d'una extensa campanya d'intoxicació contra periodistes lliures i contra el Tribunal Suprem i la independència de poders, bàsica en tota democràcia), però tot això sembla que no va amb tu. Jo aprecie llur coratge per a plantar cara a un Monstre així, i els expresse la meua solidaritat. Tu sembla que no. Segurament tu creus que el PP és demòcrata, l'erre?. Jo crec que no ho és. Dissortadament, hi ha una gran diferència entre una cosa i l'altra. I què en pen-

sa la resta dels col·listaires: és un partit demòcrata o és neofranquista? (Mals moments per a posar aquestes qüestions, deus pensar algú).

<Si un demòcrata espanyol, dels que coneixen la plurinacionalitat de l'Estat i el dret a l'autodeterminació per a tots els pobles, visita esta web i llig una gràcia que consisteix a ofegar tots els seus compatriotes, què pensaria?>

Presenta'm algun demòcrata espanyol d'aquests, jo no sabria dir si en coneix cap i la veritat és que m'agradaria. Potser a EUPV hi ha gent així, no?.

De tota manera els espanyolistes no necessiten que els facen acudits, ja tenen premsa per a tractar-nos de tot i fer creure que hem dit el que no hem dit. Sense contar acudits antiespanyols igual rien que en contem (ara bé, sóc partidari al màxim d'evitar provocacions ni

coses inútils o contraproduents).

<¿Què pensem molts de nosaltres quan ens diuen separatistes, valencianos de mierda o algú conta allò de "los americanos tienen a los negros y los españoles a los catalanes porque ellos eligieron primero"?>

Aquest acudit no me'l sabia. A qui li l'has sentit contar?. A mi no gosen contar-me acudits així, potser. Bé, algun sí que me n'han contat, però era més graciós i més encertat: Arzalluz vol fer bascos de debò i encarrega que tallen part del cervell a uns i a uns altres, finalment, quan els deixen amb sols 1/4 del cervell, els diu: No, que així ja és massa, els heu fet catalans. Per cert, aquest acudit me'l contà un bilbaí crec que simpatitzant del PNB o d'EA.

<Crec que un dels perills de veure'ns

Ràbies de cèsars

L'home pàl·lid, al llarg dels vergers florits, camina, levita negra, i el cigar entre les dents. L'home pàl·lid recorda les flors de les Tuileries -I a voltes el seu ull las té esguards ardents... Car l'Emperador és ebri de 20 anys de vol! S'havia dit a si mateix: "Ara bufaré la Llibertat amb gran delicadesa, com si fos un cresol!" Però, ah, la llibertat torna! I se sent aclaparat! Roman pres. -Oh! quin nom als seus llavis bocabadats tremola? Quina pena implacable el mossega? No ho sabrem pas. Té l'ull mort del peix passat. Potser el record del Comparé d'ulleres el rossega -I guaita com s'enfila del seu cigar encès com als vespres de St.-Cloud, un núvol blau i espès.

Arthur Rimbaud

(Napoleó III, pres de Bismarck a Prússia, és satiritzat per Arthur Rimbaud. "El Comparé" es refereix a Emile Ollivier, qui declarà la guerra a Prússia ben a la lleugera. El plural del títol, "de Cèsars" palesa que el personatge és símbol de totes les tiranies).

Le "Compère" de lunettes était son ministre Emile Ollivier, qui déclara la guerre à l'Allemagne "d'un cœur léger..."

Rages de Césars. (Original en francès)

L'homme pâle, le long des pelouses fleuries, chemine, en habit noir, et le cigar aux dents: L'Homme pâle repense aux fleurs des Tuileries -Et parfois son oeil terne a des regards ardents... Car l'Empereur est sot de ses vingt ans d'orgie! Il s'était dit: "Je vais souffler la Liberté bien délicatement, ainsai qu'une bougie!". La Liberté revit! Il se sent éreinté! Il est pris. -Oh! Quel nom sur ses lèvres muettes tressaille? Quel regret implacable le mord? On ne le saura pas. L'Empereur a l'oeil mort. Il repense peut-être au Comparé en lunettes... -Et regarde filer de son cigare en feu, comme aux soirs de Saint-Cloud, un fin nuage bleu. (Arthur Rimbaud)

Himne a la llibertat

Si el bon Déu bufava, darrere dels vostres avis morts, si veiessin a través d'una taula tallada sagnant dels màrtirs de les guerres, com a esclaus als peus dels reis, en llàgrimes de sang! La teva mà glaçada dins la tomba, bertat és apagada, ossos farien vergonya. La Cort sols és una mentida, Madrid, un mercat per devorar els diners i els trencar-nos els ossos. Però la llibertat no és una verga que plora! No! Guaitau-la, terra dels seus ulls afites i ses mans acaronen les velles pedres de la nostra saba. Així, pertot, pertot arreu, abans morts que no pas vius, car no vol sols un bocí de terra sencera. És valenta, i vegeu-la al Cigne).

Llum de Fosc (Espanya negra)

Llum de fosc claror grisa, que ens enganyes dolces, ant-te de mans blanques Llum de dolor, mles de tortures que semblen ra com el sol, Llum de desgràcies, a cotorra de les TV, que sols me'n cont, les que et convenen Llum de remor, ment, d'autoodi holar, fondre el cervell que creixes i ens fas tu, claror tèrbola que amagues, en tdegues la veritat tu que et creies estressa del món ...ai madona, jo, et tornaré a triar. (La Creu del Cigne)

La Guerra s'ha acabat

(Dedicat als assassinats per Hitler, Franco i els ministres de Franco, molts d'ells pares dels actuals ministres d'Aznar).

Som a la fi de la guerra: silenci en els camps plens de mort. No podem, però, mirar la terra Amb justa pau dins el cor. Dispersat, el poble no retroba, dins l'esclat del trompeteig de festa, El braó i l'orgull. Perquè oblidí la tempesta Haurem de fer, dins la pau nova, Un llarg camí, Un llarg camí. Guard, del gran foc que s'apaga, La flama tenaç del record. Els millors dels nostres, els vam perdre A la timba de la mort. La raó de viure que ells tenien, N'hem de fer, nosaltres, alegria; L'hem de dur món enllà. Perquè sigui llum del dia, Abans de l'alba encara ens resta Un llarg camí, Un llarg camí. Som a la fi de la guerra: oblit en els camps de la mort. Ara cal tenir l'esme de viure, Que bati ben fort el cor.

(L'original en occità és d'en Jasmin, pseudònim de Jacme Boé, nat a Agen 1789. Els seus originals occitans em semblen encisadors:

"Lo puple fidel a sa mair, serà gascopn, tojorn! e francimand, jamai!"

"N'es pal atal, Monsur, d'aquela ensorciaira, d'aquela lenga musicaira, nòstra segonda mair. De sabents francimands la condemnan a mòrt desempuèi tres cents ans; tanplan viu çà que la, tanplan sos mòts bronzinan; chès ela, las sasons passan, sònan, tindinan; e cent-mila milèrs enquèra i passaràn, sonaràn e tindinaràn!" Ω

Xarrades a internet

Al fòrum Llibertat hi ha qui ataca la Creu de Sant Jordi, per símbol anglès (?). Un poble que no respecta els seus símbols és un poble decadent. En el nom del marxisme i la solidaritat internacionalista, ara resulta que els catalans ens hem d'autotrimolar en la foguera, i si protestes, resulta que ets un nazifeixista. Quina pena de Poble! Quina enveja sento dels israelians, els espanyols, els francesos, els grecs o els russos, ells si que tenen un bon parell de collons! Defensant la Creu de Sant Jordi com a símbol militar nostre, acabí un dels meus escrits al Fòrum dient que m'agradaria al futur veure la Creu als tancs, vaixells, avions i carros de combat catalans, i un babau em digué que jo li feia "gitera". Això sí, després aquest botifler no dubtarà en fer petons a tots els integristes estrangers estil ETA o integristes islàmics.

Aquestes divisions, només afavoreixen els ocupants, i ens fan molt de mal als catalans que vivim a Espanya, car per ací tots els catalans som una merda i uns feixistes totalitaris. Tant se val que el català sigui internacionalista i solidari i que es deixi les forces defensant totes les causes perdudes del món, per als espanyols, tots els catalans som nazis insolidaris i tancats. Si els catalans fossim, simplement, catalans, si més no seríem respectats pels nostres enemics. Força i endavant! Ω

Miquel Àngel Rodríguez

Andreu Moreno <andreumg@mail.ono.es> va escriure: <No estic massa segur d'entendre què vols dir. <D'espanyols, pròpiament, no n'hi ha>, dius. Però molta gent se sent espanyola, i al País Valencià també.

Ricard Colom.- Per suposat, però és un invent històric a mida dels interessos de l'eterna Oligarquia que controla l'Estat (abans terratinent-militar i ara mediàtic bancària). L'espanyolisme és la seva ideologia populista: un parany per al mateix poble que se sent espanyol.

Andreu Moreno.- És igual que l'espanyolisme d'algú d'Extremadura o d'Andalusia: explica'ls que Espanya en realitat ha anat contra ells i que més els valdria canviar la inèrcia de la història, pel seu bé (economia, cultura, modernitat política...). Potser i donen la raó però se seguiran sentint espanyols.

Ricard Colom.- Home, prou gent immigrada que se'n va vindre cap ací quasi foragitats dels seus vilatges per la misèria i els cacics, si s'ho han pensat, sí que ho han comprès bé (almenys a Catalunya). Jo en conec uns quants així, fins i tot a Castelló. El que passa és que no sols tenim ocasió de parlar d'aquests temes. Per això cal crear un cert ambient de cordialitat i evidència que deixi les coses clares. Per ex., jo porte sovint samarretes "nacionalistes" o duc revistes en català al meu treball i, alhora, solc dur també pastissos o fruits secs per a la gent que treballa amb mi. Així, si mai parlem d'aquests temes, el to és cordial i estan oberts a entendre les coses sense massa prejudicis ni agressivitat. Sincerament crec que és ben positiu i dona resultats interessants.

Com podem canviar aquest sentiment de molts del País Valencià? És un aspecte fonamental del valencianisme.

Andreu Moreno.- L'espanyolitat és un invent però molts tenen aquest sentiment.

Ricard Colom.- Sí, però tot verí té els seus antidòts. De vegades pense que, de no ser pels còmics que ixen per la tele satiritzant

les folklòriques, moltes xiques anirien a treballar vestides de faralaes. Com que les ridiculitzen espanyolament, aleshores s'ho pensen. La gent és com és. Fa pocs dies ens pixàvem de riure del "Pronto", a la portada deia: "El Príncipe y la modelo siguen viéndose en secreto" i els veies fotografiats a tota plana i vinga fotos per dins. Els ho ensenya a les infermeres que lligen estes revistes i els dic: "En què quedem, és en secret o no és en secret?". I se'n reien. La supervisora (una liberal jacobina prou intel·ligent) em fa "Sí, el Pronto es que es surrealista". Però quin grau d'embaudiment tenen les "marujes" amb el príncep que els fan una revista tan incongruent i superrealista: si està ple de fotos, com pot ser que siga en secret?. En fi, la conya marinera de la "lògica" popular. I en l'espanyolisme és una cosa semblant. Sols que l'espanyolisme és com l'islamització, una cosa obsessiva que te fiquen en embut per la boca, pels baixos, les orelles i els narius, adreçat amb olés toreros i graciets de consum: és la galvanització de les frustracions col·lectives dels ciutadans en l'anticatalanisme (que és el nucli central de l'espanyolisme), essencialment una forma adaptada d'antisemitisme, des que ens quedarem sense jueus errants.

Primer que tot, volent-ho canviar i estudiant a fons les coses, camí aquest del qual no es parla a penes en aquesta xarrada, més capficada en els eters bizantinismes i en l'altre etern debat de com fer que Pere Mayor entre en les Corts Valencianes (temes interessants però que monopolitzen massa les neuroenes de tirants i carnesines, veig jo). Ara, que de vell et fas malpensat i igual algú va crear aquesta llista tot just per a això. De coses pitjors n'he vistes!. Ai, mare! Ricard. Ω

PETITS ANUNCIS

SERVEIS PROFESSIONALS

Representants musicals que es posin en contacte amb "Marejol" per contractar actuacions a les Illes. Som un grup capdavanter al Principat. Tel. 933 593 632.

Necessit dona a hores per fer net. Hi ha molta de feina. Tel. 971 867 286

Tenc una empresa de manteniment de jardins i de piscines a la zona nord de Mallorca. Tel. 971 864 532 - 696 278 393.

PERSONALS

Atenció, catalans i catalanes independentistes. Vull cartejar-me amb tots vosaltres. Estic boja pel bon rock català: Sau, Els Pets, Lax'n'busto. No us talleu i escriviu a Marta. Indústria, 114-08030 Malgrat de Mar.

Als Països Catalans es fa molt bona música! M'agrada, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes, si somnieu en una nació lliure plena de música catalana i de vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet. Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Ens agradaria cartejar-nos amb al·lots i

Si voleu vendre terrenys, solars o cases a Mallorca, vos oferim assessorament complet. Tel. 971 265 005

al·lotes que com nosaltres estiguin penjats/penjades per Lax'n'busto i que defensin la nostra llengua. Raquel Llagostera Costa. Gardènia, 4-08880 Cubelles.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides, etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Apartat 1.792 Ciutat.

Hola! Som una al·lota felanixera. Som molt independentista, iestic boja pels Sau, pels Oculs i pels Pets. Segur que si m'escriviu feim una gran amistat. Som molt divertida. Adéu. M. Glòria. Carrer d'en Magallanes, 29-07670 Porto-colom.

Jove de 29 anys, fadrí, amb estudis universitaris, agradós i simpàtic, desitjaria conèixer al·lota formal de 20 a 27 anys. M'agrada el ball de saló i som bastant actiu. Anima't i escriu-me a l'apartat 690 de Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 27 anys, cerca dona independent i intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al principat, a canvi

d'ajuda econòmica. Manel 907843901-973603214.

Hola, soc un noi de 16 anys i estic interessat en cartejar-me amb gent que també defensi l'alliberament nacional dels països Catalans. M'agraden "Els Pets" "Brams" i "Jot'ho diré". Enric Blanc. C/ Montcada, 1 - 08291 Ripollet.

Naturalesa, la mar, la muntanya, una pel·lícula, un cafè... si ests dona, atractiva i divertida, t'he de conèixer urgentment. Bútia postal 1174 - 07080 Ciutat de Mallorca.

Vull correspondència amb femelles fins els 38 anys. Escriviu a: Oscar-Blanquerna, 58 - 07010 Ciutat.

Noi de 23 anys, independentista i romàntic coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per a sortir al cinema, a la platja, etc. Carles Lloveres carrer Rocacorba, 15 Vilablareix 17180.

COMUNICATS

Si voleu intercanviar adhesius, revistes, informació, etc, sobre el tema d'alliberament nacional, escriviu a

l'Associació «Xavier Romeu». Apartat de correus, 36. 43480 La Pineda. Tarragona.

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres, gratuïtament, a tot aquell que els els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Podeu escriure a l'Apartat 15.071 de Barcelona-08080.

Si voleu rebre informació sobre les Jovenuts d'Esquerra Republicana (JERC), i rebre els nostres butlletins, escriviu ara mateix a: JERC-Illes. Santiago Russinyol 1, àtic. 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del País Valencià i el Bloc Jaume I ja és a Internet. Si voleu intercanviar propostes d'acció i lluita, o informar d'activitats, etc., podeu connectar: ACPV @vlc.servicom-es

Subscripcions gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. "El Llaüt de Xàbia" - Apartat 53- Xàbia 03730 Patrocinat pel Magnífic Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Podeu adreçar-vos a: LENGUA (Ensenyansa a Dittansia de la Yenwa Andalusia) P. Pedro Romana, 1-4-2-14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet: <http://www.estelnet.com/lluïta>.

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C. S. C * 93 4541188.

Oferim de franc cursos bíblics i subscripcions a revistes cristianes en català: Ajuda Evangèlica dels Països Catalans. Apt. de Correus 1.022. 12995 Castelló. Tlf. (964) 207607.

Els nacionalistes interessats per un sistema d'intercanvi cultural i turisme alternatiu per a nacions sense estat, podeu informar-vos a: Turisme Alternatiu: Bútia Postal 1.171 Castelló 12005. Estracta d'un sistema de llarga trajectòria provada arreu del món, molt adaptable i econòmic.

Les persones interessades en les activitats de les Associacions i clubs UNESCO poden adreçar-se a la Federació Catalana de la Unesco: Mallorca, 207-08036 Barcelona. Tlf. 932534367.

Necessitam persones amb idees i ganes de tirar endavant la nostra llengua i la nostra cultura. Associació la Brúxola. Tlf. 93 4353323.

Coleccionau Fanzines? Voleu saber que fan els/les independentistes del Tarragonès? Subscribiu-vos al Butlletí del Col·lectiu independentista "El Timbaler de Bruc". Per 600 peles el rebreu cada dos mesos durant un any. Bútia Postal, 7- 43893 Altafulla.

Si us interessen les llengües minoritzades de més a prop, adreçeuvos a: **Llengües Vives**. Bútia Postal 5224/08008 Barcelona.

Si vol rebre l'*Euskara-ren Berripapera* (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hizkunta Politikarako. Wellingtono Dukea, 2 - 01020 Vitoria-Gasteiz (Araba).

Classes particulars d'hebreu, grec i llatí a tots els nivells. Jordi 971242795

Piano Blues, Jazz, Rock. Classes particulars. Harmonia moderna. 971242795 Nanel.

A tots els valencians que vulguen contribuir a la construcció nacional del País Valencià. L'associació cívica Tirant lo Blanc us espe-

ra. Som els nacionalistes valencians. 963879408.

Sóc professor d'una DIWAN (escola bretona) i escric i llig català. Envieu-me Informació sobre els Països Catalans, especialment de tema d'ensenyament: Gràcies. Joel Donnart-44, Hent Frinaoudour, Penc'hoad-F-22860 Plourivou Breizh/Bretanya - Estat francès.

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/cold-water/252>.

Acaben d'editar-se els Evangelis segons sant Mateu, sant MARC I SANT Lluc, en versió interconfessional, en llengua catalana, en cassettes i CD. El seu preu per joc és de 3.000 ptes. Posteriorment s'editarà l'evangeli segons sant Joan. També hi ha editat tot el Nou Testament en Braille en llengua catalana, i edició interconfessional. Són 22 volums, i es poden demanar a Mn. Joan Magí, Parròquia de sant Pere i sant Pau, 43007 Tarragona.

Ha nascut Correfoc!!! Una revista de literatura i Història catalanes. 64 planes 250 ptes. Col·labora-hi o fes-te'n subscriptor. Tlf. 971 200 810. Lluís.

BORSA DEL MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. Tel. 413867. Son Ferriol.

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....
Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Si voleu una Mallorca lliure i independent d'Espanya, veniu al LOBBY PER LA INDEPENDÈNCIA Apt. de Correus 531

El problema foraster a Mallorca (VII)

De mallorquins i catalans

Les nacions són realitats lingüístiques vives i la nació catalana la formam totes, absolutament totes, les persones que parlem català. Castella ha volgut aniquilar aquesta realitat viva humiliant i prohibint la nostra llengua perquè sabia que eliminant la nostra llengua eliminaria la nostra nació. I els mallorquins hem de voler seguir pertanyent a un Estat que ens ha volgut i ens vol eliminar del mapa? És evident que l'illa de Mallorca, ella tota sola, no es pot constituir en Estat sobirà però els Països Catalans sí. Si aquests formassin un Estat independent dintre d'Europa hauríem aconseguit la igualtat amb el poble de Castella o d'Anglaterra o d'Alemanya. Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació i Europa respecta aquest dret.

Seria just que la immigració forastera impedís l'alliberament de la nostra nació i ens condemnés al genocidi? En aquest cas la immigració actuaria com a un exèrcit i no com a immigrants, perquè els immigrants assoleixen la cultura i la llengua de la nació que els acull; en canvi, els exèrcits imposen la seva, si en comptes de forasters haguessin vingut moros és evident que les dones mallorquines no durien vel a la cara encara que el nombre de mores superés al nombre de dones mallorquines, cap Tribunal internacional avalaria un referèndum que obligàs a les dones mallorquines a dur vel a la cara. Passa el mateix amb el nostre dret a l'autodeterminació, els forasters no ens poden seguir obligant a pertànyer a l'Estat de Castella encara que ens guanyin en nombre, perquè els exèrcits no tenen dret a vot.

És per això que el rebuig català del passat l'hem de transformar en un sentiment de germanor perquè els nostres enemics són els forasters i no els catalans. L'única manera de subsistir com a poble és amb Catalunya i amb Europa, Castella és i ha estat la nostra mort com a poble. Catalunya i Mallorca som una mateixa nació. Els mallorquins som ni més ni manco catalans de Mallorca perquè catalans varen ésser els qui repoblaren Mallorca amb el rei en Jaume l'any 1229 i nosaltres som els seus descendents, els nostres llinatges són catalans, els nostres costums són catalans, la nostra llengua és catalana, cada 31 de desembre celebrem la nostra catalanitat. No voler ésser català és no voler ésser mallorquí perquè els catalans i els mallorquins formam un mateix poble que s'identifica amb la llengua comuna que parlem. Si tots parlem una llengua comuna tots som catalans i si tots som catalans tots formam una mateixa nació, la nació dels Països Catalans.

Aquesta realitat tan simple ha estat falsejada durant segles per l'Estat de Castella que s'ha inventat la nació espanyola, que no existeix, per no dir la nació castellana que és la que existeix perquè Castella no és Espanya, Espanya són moltes nacions, no una nació, els Països Castellans són una nació més d'Espanya però no són Espanya perquè els Països Catalans, de moment, encara som també Espanya. No hi ha una nació comuna espanyola simplement perquè no existeix, existeix l'Estat espanyol però no la nació espanyola, a les nacions les configuren les seves llengües, i si espanyol és sinònim de castellà

sentir-se espanyol és també sentir-se foraster però això evidentment no ens ho diran mai perquè aleshores els deixàrem de votar.

Tota nació tendeix a constituir-se en Estat per això el govern de Castella mai ens reconeixerà que som una nació perquè aquest és el primer pas per a la nostra independència. Els Estats no són eterns. L'Estat de Castella durant uns segles tenia els territoris de Sud-amèrica però aquests es varen independitzar i ara són Estats com Argentina o Xile. Els Països Catalans també ens podem independitzar de l'Estat de Castella i formar un Estat propi dintre de l'Europa Unida. La nostra identitat catalana és l'única autodefensa que tenim per sobreviure com a poble mallorquí, per això, avui en dia, no sentir-nos catalans no té sentit i seguir sentint-nos espanyols és la nostra mort. I així com defensam les nostres modalitats lingüístiques hem de defensar també a la nostra nació. Amb Catalunya ens uneix la llengua, amb Castella no. El sentiment que som espanyols (és a dir, castellans) ha estat creat des de Madrid amb tota la mala intenció de destruir-nos com a poble mallorquí. Ara els mallorquins no reconeixem a la nostra pròpia nació que és Catalunya i no Castella. En pensar que som de la nació castellana desvirtuam la nostra més genuïna manera de ser perquè la nostra llengua és la catalana i no la castellana i perquè els mallorquins també som catalans encara que no ho vulguem ésser i una persona nascuda a Ciudad Real és castellana encara que no ho vulgui ésser. Les nacions a les quals una persona pertany no es trien de la mateixa manera que no es

trien els pares i són els nostres pares qui ens han ensenyat la llengua de la nació a la qual pertanyem. L'existència de la nació catalana la vehicula la llengua catalana, els mallorquins som, per tant, catalans de Mallorca que pertanyem a l'Estat de Castella des que vàrem perdre la Guerra de Successió l'any 1714 perquè fou Castella i no Catalunya qui ens va llevar la llibertat de ser un Regne independent i aquesta llibertat ens l'havia donat Catalunya des de la mort del rei en Jaume I, l'única raó que va al·legar Castella va ser el dret de conquesta, en canvi amb Catalunya ni després de la mort del rei Jaume III vàrem deixar de ser el Regne de Mallorca. Amb Catalunya sempre vàrem ésser un Estat confederat dintre de la Confederació catalano-aragonesa, amb Castella sempre hem estat una província sotmesa. Des de 1714 la nació castellana ens imposa la seva llengua i ens prohibeix la nostra perquè qui mata una llengua mata una nació i l'única manera d'expandir-se Castella era aniquilant a la seva nació veïna: els Països Catalans.

Avui en dia l'exèrcit que ens segueix conquerint són els forasters i aquest exèrcit fa que una llengua com la castellana que no s'havia parlat mai als carrers de Mallorca s'hi imposi i elimini a la llengua pròpia de Mallorca i si els mallorquins seguim canviant de llengua quan ens parlen en foraster haurem tornat perdre la guerra, sols ens queda la resistència passiva i parlar només en català perquè estam a ca nostra. Això suposa un canvi de costum al qual no estam avesats i aquí hi juguen un paper molt important les Ins-

titucions polítiques i el Govern però aquestes Institucions i aquest Govern estan en mans de Castella i Castella no farà res si la llengua catalana es converteix en una llengua morta que ningú parla, de tal manera que avui en dia voler continuar essent castellà o espanyol suposa la mort del poble mallorquí, és a dir el genocidi, només ens queda declarar-nos independents a través de les urnes perquè només un Estat català pot fer que sobrevisqui la nació dels catalans, és a dir Mallorca.

Com diu Oscar Guasch, la identitat és un procés subjectiu i emocional que permet a les persones i als grups ubicar-se en el món. Si els forasters ens segresten la nostra identitat catalana ens hauran tret del nostre propi territori, serem uns exiliats a la nostra pròpia terra. Per això és tan important avui en dia parlar la nostra llengua sempre i per tot perquè és l'única manera que tenim de subsistir com a poble diferenciat del poble foraster i per això és tan important sentir-nos catalans perquè així serem molts més que trescents mil, serem deu milions davant Europa. Si els mallorquins volem realitzar aquesta lluita sols els forasters ens menjaran, per tant, avui en dia ens interessa ésser catalans perquè només amb Catalunya i amb Europa els forasters entendran que són a una altra nació que no és la seva i que és de justícia que la llengua catalana no mori i que a l'any 2000 practicar un genocidi és anacrònic, i la predadora Castella entendrà que la seva època d'imperi ha acabat i que a Europa tots els pobles són lliures. Ω

Assumpció Magraner

Do you Know...

· **DO YOU KNOW** that you are in Catalonia, a nation occupied and divided by the Spanish and French states; a country that has over a thousand years of history and its own language and culture; and although it has a population of over 10.000.000 people, and is one of the countries of Europe which has fought most against injustice and in favor of individual and collective freedom, it is still not a free country?

· **DO YOU KNOW** that the Spanish State underneath the democratic facade which has adopted, is a military and police state, where there are still political prisoners and torture; that Spain continues to persecute and crimina-

lise independentists and that during these games you will find in front of you a new Spanish military occupation of Catalonia, with more than thirty thousand supplementary Spanish policemen "controlling" the event and taking care of the the security" of the citizens?

· **DO YOU KNOW** that for over three centuries Spain and France have been trying to assimilate Catalonia, absorbing its culture and eliminating its language and its symbols of national identity; and that these Olympic Games of Barcelona coincide with the "World Exhibition-Expo '92" in Seville, "Madrid, European City of Culture" and with the cele-

bration of the "Fifth centenary of the discovery of America", in order to erase the Catalan features and to relaunch throughout the world an image of an unified and monolithic Spain, the image forged under the dictatorship of Franco?

· **DO YOU KNOW** as a result of all that, all the persecutions, and so many crimes; and because every nation has the right to be free in order to live in peace and to pre-

serve its own collective symbols of identity- because we must be the ones to decide our own future within a united Europe of Nations; with solidarity and without frontiers,

WE WANT INDEPENDENCE!

ASSEMBLEA UNITARIA
PER LAUTODETERMINACIÓ
- MOVIMENT DE DEFENSA DE

LA TEFTFIA - CASAL INDEPENDENTISTA DE LA GARROTXA - MOVIMENT ARENYENC PER L'AUTODETERMINACIÓ - MOVIMENT D'ESQUERRA - CRIDA A LA SOLIDARITAT - ASSOCIACIÓ PER AL DIÀLEG DE LES CULTURES. Ω

Tríptic repartit durant la celebració de les Olimpíades de 1992 a Barcelona

**SI T'HA AGRADAT AQUESTA REVISTA
NO ET TALLIS I TELEFONA AL
971 265 005
I LA T'ENVIAREM CADA QUINZE DIES**

Vagin sortint de l'armari

PER QUIM GIBERT, ENSENYANT

Ningú no vol passar per inferior o incompetent. La inferioritat o la incompetència són sentiments que et fan autopercebre com a ridícul i, fins i tot, com a menyspreable. El temor a córrer el risc de ser contemplat amb cara d'estúpid o d'indesitjable et fa ballar a cavall de la vergonya i de la culpa.

Quan t'envaeix una humiliació tan íntima, d'arrels identitàries, et sents prejudicat per uns estereotips negatius que t'han encolomat; quan et fan creure repetidament que ets una desgràcia, et sacsegen l'espontaneïtat, de tal manera que no goses mostrar-te públicament, ni t'atre-

veixes a protestar. El ciutadà, avergonyit, conviu d'amagat amb el dolor. Aquesta devaluació del tarannà debilita i obscurteix les potencialitats, sobretot quan des dels cercles polítics, mediàtics i comercials es despersonalitzen els integrants d'una col·lectivitat i, paral·lelament, se n'afavoreixen els d'una altra de, suposadament, superior. És així com els humans interioritzen falses realitats, perquè totes les identitats, sense cap exclusió, són igualment respectables. Amb tot, qui té el poder real deixa implícit allò que cal considerar que és, culturalment, de sentit comú i allò que

fa més nosa que servei. Aquests sobreentesos són desencadenants invisibles de desigualtats i desdenys. I, entre alguns altres efectes, provoquen que una sensació de nuesa, derrota i solitud embolcalli sovint els catalanoparlants. La vergonya d'ésser és comparable a la descoberta infraganti d'un farsant.

Hi ha molts individus, en comunitats històricament subjugades -com la irlandesa, l'afroamericana, l'occitana, la guineana...-, que han interioritzat la vergonya com a tret fonamental de la seva existència. A tall d'exemple, el mot xavacà, que designa una de les llengües criolles de Filipines, en el nostre vocabulari ha esdevingut un sinònim de xaró, grotesc, carrincló. Sigui quina sigui la situació política actual d'aquests països, hi ha hagut una transmissió inadvertida de l'autoodi, que s'ha perpetuat com un llast en

les noves generacions. És així que no es pot entendre el present dels Països Catalans sense conèixer els intents de genocidi cultural que han patit els seus habitants en els darrers tres segles i les seqüeles que han quedat enregistrades en el seu inconscient.

Ricardo Solfa, Armando Llamado, El Viajante són els noms artístics que Jaume Sisa ha fet servir des del 1984, arran de la seva estada a Madrid. En declaracions a la premsa, el cantant explica que li sabia greu ser català, ser de Barcelona: «Perquè jo he nascut aquí, m'he criat aquí, els meus pares eren d'aquí, els meus avis han nascut aquí, tinc 24 cognoms catalans i n'estava fart. Tanta catalanitat m'ofegava». Aquest mateix gest camaleònic l'empra Josep Capdevila quan adopta un nom no català, Sergio Dalma, per cantar en castellà, i també el tenor

Josep Carreras, quan permet passivament que li diguin José més enllà de les nostres fronteres.

«La catalanitat, una identitat sòlida» és un cicle de psicologia programat a diferents punts de la nostra geografia. A Carlet (Ribera del Xúquer) el dissabte 31 de març abordarem aquests atacs contra l'autoestima sota el títol «Catalanitat: vergonya i culpa».

Sovint hi ha una incapacitat per expressar aquest malestar que tant la vergonya com la culpa provoquen per raons identitàries, així com també hi ha una necessitat desmesurada de fer-se estimar, de reparar el mea culpa.

D'aquesta manera esdevnim persones fàcilment influenciables. La vulnerabilitat afebleix i permet tenir sota control mental allò que és presentat pel poder com a socialment inquietant i pervers. Ω

Jaume Ros i Serra

El 28 de febrer visità Palma una persona molt especial però poc coneguda a les illes, Jaume Ros i Serra, per parlar de l'estat de la llengua catalana a Andorra. En el seu cas, però, la biografia del conferenciant és tan o més interessant que el tema de la conferència. Hi ha persones que encarnen elles soles la història del seu país, perquè han consagrat la vida a defensar-lo; és el cas d'en Jaume Ros, la biografia del qual es fon amb la història recent de Catalunya. Mancats com estam de referents, trajectòries com la de Jaume Ros haurien de ser declarades Bé d'Interès Públic (BIP) i esbombades als quatre vents. Aquestes ratlles volen ser una petita aportació en aquest sentit.

Jaume Ros i Serra va néixer a la vila urgellenca d'Agramunt l'any 1919. L'agost de 1936, amb desset anys, s'afilià a Estat Català i poc després s'incorporà com a voluntari a la columna Macià-Companys, que combaté en el front d'Aragó. El febrer del 39, quan l'allau de refugiats republicans col·lapsava la carretera que mena de Molló a Prats de Molló, Ros i un amic seu decidiren travessar la frontera pel bosc, per evitar que els tancassin en un camp de concentració. Ho aconseguiren, i no pararen fins que van arribar a París, on un oncle del seu company d'exili els va acollir. Ros pogué legalitzar la seva situació a França, però fou expulsat de París i es traslladà a Orléans, on entrà en contacte amb altres exiliats catalans. Quan els nazis ocuparen mitja França, Ros fou deportat a Alemanya per treba-

llar forçadament en una fàbrica; l'any següent pogué tornar, però passà de llis per Orléans i féu cap a Perpinyà.

A Catalunya Nord, Ros participà en la reorganització d'Estat Català i s'incorporà al Servei d'Informació Militar de Catalunya (SIMCA), que espia-va a favor de la França de De Gaulle i facilitava informació als serveis d'espionatge britànics. Al mateix temps, Ros i altres independentistes catalans organitzaren una cadena d'evasió de persones que fugien dels nazis: aviadors aliats, jueus, resistents belgues i holandesos, arribaren així al consolat de la Gran Bretanya a Barcelona i salvaren la pell. Diversos militants d'Estat Català i del Front Nacional de Catalunya que participaven en el dispositiu d'evasió van ser detinguts per la policia franquista, torturats i afusellats. Però la cadena va ser reconstruïda i continuà funcionant quan, el novembre de 1942, els nazis ocuparen la totalitat de l'hexàgon i prengueren Perpinyà.

L'any 1945, els exiliats catalans encaixaren una nova decepció: els aliats no van esbucar el règim de Franco. L'any 46, amb les esperances trinxades, Jaume Ros va tornar a Agramunt, on visqué quatre anys d'autarquia, fam, corrupció, estraperlo i persecució obsessiva de la cultura catalana. Ros no suportà de viure en l'ambient enrarit i opressiu de la Catalunya sotmesa i es refugià a Andorra, on es guanyà la vida com a importador d'articles provinents del Japó i Hongkong.

Al Principat (d'Andorra) estant, Jaume Ros col·laborà en

els principals setmanaris nacionalistes de l'exili, com *Opinions* i *Parers de Perpinyà*, *Foc Nou de Tolosa de Llenguadoc* i *Catalunya de París*; a més, quan fou creada "Solidaritat Catalana" (organisme polític de suport a la Generalitat), va dirigir el *Bulletin d'information de "Solidarité Catalane"*. Durant molts anys, Ros i un petit grup d'exiliats van mantenir una estructura mínima per a la Generalitat a l'exili, a l'espera de la fi del franquisme i confiant en la futura restitució de l'Estatut de 1932.

Entre 1962 i 1977, Jaume Ros exercí d'emissari del president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas, exiliat a Saint Martin Le Beau. Ros posà en contacte el president Tarradellas amb les forces polítiques democràtiques de l'interior de Catalunya, amb els monjos de Montserrat, i també amb la resistència antifranquista basca. De retorn a Catalunya, la docilitat de Tarradellas davant el govern Suárez va decebre profundament Jaume Ros i els nacionalistes que, com ell, aspiraven a construir les bases d'un autogovern de bon de veres per a Catalunya. En paraules de Ros, "esperàvem un De Gaulle i vam trobar un Pétain". Quan tothom s'afanyà a empoltronar-se, donant per bones la reforma i les renúncies de la transició, Ros va engegar Tarradellas a porgar fum i es retirà de l'escena política, amb el cor ple de mals averanyos per a Catalunya.

L'any 1980, a Ros li torna el corc de la ploma i escriu a *Poble Andorrà*, sempre en defensa de la cultura catalana. Publica cada mes dos o tres articles

Organitzat pels Amics de la Bressola, sota el patrocini de la Conselleria de Cultura del Govern Balear En JAUME ROS I SERRA pronuncià la conferència "Plurilingüisme i normalització del català a Andorra", inclosa en el cicle "La llengua catalana a Europa" el dimecres 28 de febrer, al Centre de Cultura "Sa Nostra", a Palma (c. de la Concepció, 12).

d'opinió al *Diari d'Andorra* i a la revista *Actual* cobrint preferentment la cultura i l'economia. Mentrestant, escriu uns Contes i relats de la guerra i de l'exili, tots ells corresponents a fets verídics i de gran tensió. L'any 1995, publica a Editorial Mediterrània el volum *La memòria és una decepció (1920-1939)*; el mateix any, Ros publicà un segon volum, *La decepció de la memòria (1939-1995)*; tots dos llibres recullen els records d'uns fets recents d'importància cabdal en la lluita per la pervivència de Catalunya.

Actualment jubilat, Ros està en plena activitat, i manté una actitud molt crítica amb la política econòmica i lingüística del Govern andorrà. El novembre de 2000, Jaume Ros obtingué un dels Premis Jaume I d'Actuació Cívica, per la seva tasca en defensa de la llengua catalana. A finals de febrer ens vingué a veure, i ens sentírem privilegiats de poder-lo escoltar, primer en Es Pinzell i després al Centre de Cultura de 'Sa Nostra'.

JOAN CABOT

Meu çidi, meu çidi

La mitologia castellanoespanyola ens ha afligit amb una retòrica insufrible al llarg de molts anys. I la cosa calà ben fons perquè se'ns vingué al damunt sent nosaltres ben tendres. Hi haurà més d'un que fins i tot vibrarà amb el seu record perquè les seues historietes constituïen d'allò més extraordinari amb què les nostres imaginacions podien topar: reis com Isabel i Fernando o Felipe II, heroïs com Viriato, D. Pelayo o Agustina de Aragón, gestes com la Reconquesta o la Conquesta d'Amèrica, enemics vils i traïdors com els bàrbars, els musulmans, els francesos o els comunistes, batalles com la de Covadonga, Lepanto o Bailén, guerres com la de Flandes, la del Francès o l'Alzamiento Nacional, cabdills militars com Viriato, el Cid, Gonzalo Fdez. de Córdoba o Franco.

Tot un mostrar de noms, fets i històries que no per més hiperbòliques i deformades s'afiançaven com a menys reals en les nostres ments innocents. Tota aquesta retòrica que acabava en el que està soterrat al War Memorial Valley (Valle de los Caídos), amb el qual culminava tota una èpica heroica pròpia (l'espanyola), configurava la subtil teranyina de nusos centrals que atrapaven la xicalla innocent i atribolada en la lletania ideològica de l'Espanya immortal, sempiterna i imperecedera en lluita contra els enemics exteriors i els interiors, que els seus inventors proclamaven no menys reals i perillosos.

Però la cosa no principiava en Viriato, no us penseu. La cosa començava, ni més ni menys, quan Déu havia posat ja, desde el principi dels temps, la seua mirada sobre aquesta península (Hispania, terra de conills) que estava programada per a no permetre que sobre la seua pell construïra el seu niu cap infidel. És a dir que, com a mínim Espanya ja existia des del Paleolític Superior i era una terra destinada a perpetuar-se i projectar-se fins el més elevat, fins el més gran: "unidad de destino en lo universal" rebé aquesta concreció. I hi havia Sagunto, i Numancia, i Guzmán el Bueno, i Covadonga i D. Pelayo, i la Reconquesta, i Isabel i Fernando, i el Descobriment d'Amèrica, i Felipe II i l'Imperi espanyol "donde jamás se ponía el sol", i els Tercios de Flandes, i el 2 de Mayo i la Guerra contra Napoleó, i la confabulació rojodeomasónica de los enemigos d'Espanya de la que la Falange i el Caudillo Franco nos salvó venciendo el Marxismo i el materialismo ateo con su Gloriosa Cruzada, la qual nos trajo la Patria, el Pan i la Justicia para todos los españoles. Val o no?

Un d'aquests mites que pel que es veu es retroalimenta constantment, és el del Mio Cid (Meu Çidi, Senyor Meu). Com que aquest mite té bons padrins (Hollywood,

que s'ha encarregat de immortalitzar-lo, el Charlton Heston, actor principal de gran fama, president del Club de Fans de la Pistola als USA i el PP que ens el catapultà a la televisió en una data tan significativa com el 9 d'octubre), ens el mostren per il·lustrar-nos a nosaltres, que som uns pobres desgraciats ignorants, sobre quins foren els principals valedors i els lligams tan estrets que, en conseqüència, existeixen entre els castellans i nosaltres els valencians, els quals diuen que són molt més importants, forts i transcendents que els que poguem tenir amb cap altre poble o comunitat de l'estat espanyol per molta repoblació, cultura i llengua comuna que tinguem (deu de ser això, perquè si no és així, ja no encertem a veure què collons pinta Meu Çidi en tota aquesta indecorosa trama pepera). Per si no ho teniu clar allò que el PP ens vol dir encolomant-nos la pel·liculeteta de Meu Çidi en una data tan important per als valencians és que Meu Çidi (que segons Ubieto era un bandoler de frontera, així, com sona) fou el conquistador de València, que gràcies a ell València fou alliberada del jou musulmà i que gràcies a un desterrat com Meu Çidi, el rei castellà Alfons VI i els que amb ell vingueren a defensar València, li devem a Castella i a Espanya la vida, la hisenda, l'honor i la llibertat i tot el que vulgueu afegir.

I clar, això cal insinuar-ho precissament en una data (el 9 d'octubre) en la que allò que en realitat hauríem de celebrar és, ni més ni menys, la conquesta de València per Jaume I rei d'Aragó i Catalunya, Senyor de Montpeller i el Rosselló (i altres llocs) i la seua incorporació a la corona amb tots els territoris que anà després conquistant i repoblant als quals dotà de noves lleis i reglaments.

Una televisió autòctona, defensora de la veracitat històrica, dels propis interessos com a comunitat, lleial a aquesta col·lectivitat, professional, valenciana, amb una mica de vergonya i dignitat, que no fóra un instrument al servei de la manipulació cultural que el PP no para d'abocar sobre la ciutadania, com ho demostrà clarament la Diada nacional del 9 d'Octubre, ens hauria delectat en eixa diada i a eixa hora de màxima audiència amb una sèrie de documentals sobre llocs com Montpeller on nasqué Jaume I, Carcassona on fou retingut per Simó de Monfort, Montsó on es crià i visqué, la seua vida i les gestes èpiques més excel·lents, la seua política d'aliances i realitzacions, la conquesta de les terres del sud de Catalunya, la conquesta de Mallorca, la de València, la d'Alzira i Xàtiva, Énguera i Moixent, la de les terres del sud valencià (Villena, Sax, Elda, Biar, etc.), els seus conflictes i tractats amb el rei Alfons de Castella, la conquesta de

Múrcia que entregà al mateix rei castellà, etc. Això haguera estat, per part de la TVV, un exercici d'impagable servei al País i tot el demés són històries per a no dormir i una descomunal estafa a la societat valenciana, al menys a una part d'ella, la d'aquells que com nosaltres encara tenim un elevat sentit de la decència i un respecte per la història i la cultura, i un futur com a valencians que volem viure amb la tolerància, el respecte i la dignitat que tothom ens deu en contrapartida. Però clar, de tot això, certes autoritats no en saben ni volen saber-ne. I miren cap a una altra banda, i confonen i desfiguren la realitat, que és l'única cosa que saben fer.

Veure l'alcaldeessa de València, de clar cognom català, euforitzar-se amb la pel·lícula de El Cid com si aquest personatge fos el símbol central i més important de l'imaginari col·lectiu valencià, i en la capitulació aconseguida dels moros de València l'origen de la nostra més encessa i rabiosa valenciania no deixa de ser un autèntic sarcasme. Sols una persona absolutament nícia i fanàtica pot aplaudir que el Cid haja de formar part de la simbologia valenciana bàsica, quan és conegut per quasi tots que la gesta de Meu Çidi no tingué cap transcendència i es diluí en el més absolut no res. Sols els mesquins personatges perifèrics d'una espanya que viu encara d'una ideologia imperial i està necessitada de referents espanyols que responen a una èpica legitimadora i consolidadora de l'expansionisme castellà, estan interessats en deformar i magnificar una història que han declarat pel seu compte com a central en la vida de tots nosaltres. Sols els falta treure's de la màniga el decret imperatiu pel qual Meu Çidi siga proclamat fill adoptiu o primer defensor del valencians o qualsevol altra pallassada més a les que la dreta valencianoespanyola ens té acostumats. L'única cosa que és real en tot aquest indecorós joc, és la patològica adscripció nacionalista d'una alcaldeessa. Però adscripció al nacionalisme espanyol, és clar. Eixe que diuen que no existeix, que no és nacionalisme, que no oprimeix, que no assimila, que no s'imposa, que no domina, que no minoritza, que no és intolerant, que no és irrespectuós, que no juga amb les cartes marcades, que no emmascara, que no deforma, que no fa xantatges, que no té interessos, que no té defensors, que no és irracional.

Meu Çidi, Meu Çidi, com anem a arreglar el món, amb gent així?

COL·LECTIU ALQUIBLA:
S.Llàtzer, J.Pons, P.Carreres,
P.Camarasa, B.Albelda,
J.Antón, A.Ballester, Ll.
Andrés, M.Mengual. **Diari**
LEVANTE, 3/12/99.

GENEALOGIES MALLORQUINES

Els Bernat de can Vinya Veia

JOAN ESTADES DE MONTCAIRE I BISBAL.
TARJA INVESTIGADOR 159 MC-AHM

Ubicada en el terme municipal de Fornalutx, "Sa Vinya veia" és en l'actualitat una finca feta trossos pels hereus o descendents del qui era el seu total propietari, Josep Bernat Arbona.

Fill d'un Josep Bernat Ballester i d'una Paula Arbona Ripoll, havia nascut, a Fornalutx, el 26 de novembre de 1830 i fou apadrinat per Bartomeu Estades i Isabel Arbona en la cerimònia baptismal. Casat, el 22 d'agost de 1862, amb Catalina Barceló Mayol -la qual era filla de Bernat Barceló i de Magdalena Mayol- morirà l'any 1913 en la seva mateixa vila nativa.

La seva herència la repartiran els fills i filles Josep, Bernat, Gaspar, Catalina i Paula que el sobreviuen amb l'acostumada preferència dels fills com aleshores s'estilava.

JOSEP: Estava casat amb na Margalida Rullan Garau, de Cas Puput de Sa Calobra. Deixà una filla, Catalina, que es casaria i una altra, Margalida, que morí jove i fadrina. També tingué un fill, anomenat "Pep Puput" que emigrà a França i l'any 1957 tornà a Mallorca amb la seva esposa francesa Andrée Lochet. Morí Josep Bernat Rullan a Fornalutx l'any 1965.

La seva filla, Marguerite, vidua de Pere Oliver Arbona, nascut a Puerto Rico però descendent de la vall sollerica, i el seu fill Jacques, habiten França on tenen la seva pròpia família i on està enterrada sa mare.

BERNAT: Era l'avi patern d'en Bernat Bernat Reinés cunyat de l'actual rector de Fornalutx Mossen Miquel Deià i Deià i el rebesavi matern patern de na Paca Busquets del Cafè Can Benet. Fou un conegut herborista i "Curandero" que tenia el seu domicili al carrer Sant Joan veïnat de la posada de Bàltx. Casat amb Magdalena Vicens Reinés, la filla Catalina (1900-1990) esposa d'Antoni Sastre Alberti (1892-1968) fou la mare dels germans Salvador, Magdalena Bernat Sastre Bernat qui anys enrera estaven a Can Lleig de Tuent així com l'avia paterna de la dona del mestre d'obres Joan Amengual; mentre que el fill,

Pep - dit en Pep Vinya veia "era el pare del cunyat del rector de Fornalutx i l'avi matern de na Paca de Can Benet.

GASPAR: Poques coses sabem al seu respecte llevat que marxà a França i s'instal·là a una població, crec, que anomenada Rives de Gier. Una filla seva, allà pels anys cinquanta, mantingué correspondència epistolar amb la meua mare.

CATALINA: Ella casaria en primeres noces amb Pere Lluç Vicens dit de "Es Maiol" i en segones amb Jaume Busquets Ros més conegut per "en Jaume Raboa" (malnom que per cert li venia d'una tia d'enfora) el qual fou batlle de Fornalutx quan es proclamà la Segona República l'any 1931. Morta, el 1952 deixà del primer marit una filla Margalida, mare d'Alexandre Vidal Vicens que també fou batlle de Fornalutx quan les primeres eleccions democràtiques de 1979 després del franquisme, i un fill, Jaume, dit "en Jaume Vinya veia" excel·lent i conegut pastor d'ovelles de la nostra serra, sogre del sastre solleric Bartomeu Castanyer Coll de Can Rèia.

Del segon matrimoni deixà dos fills Antoni (1910-1993) arrendatari com el seu pare de la finca "Sa Font de Binirossi" i batlle de Fornalutx entre 1954 i 1956 i Josep, dit "en Pep Vinya veia" que habitava a Sóller on s'havia casat i era tingut per bon etsequeiador. El primer era el pare de l'amo del Restaurant "Ca n'Antuna" de Fornalutx. El segon ho era de la madona de l'esperdanyeria del carrer de Sa Lluna a Sóller i d'un fill Jaume qui feu el servei militar a Àfrica.

PAULA: Na Paula Vinya veia, germana dels anteriors, es casà, el 1892, amb en Jaume Vicens i Vicens. Ella i el seu marit passaren uns anys a França on tingueren un poc de sort i al tornar a Mallorca compraren la finca Padruella de Pollença; per la qual cosa era coneguda per "Sa senyora de Padruella". Un escriptor pollencí, crec que el seu nom és Jaume Amengual descendeix de la dita Paula Bernat Barceló de Can Vinya veia de Fornalutx. Q

El 22-02-2001 va morir JOAN LUCAS i MASJOAN, President del Consell Nacional Català (CNC)

Mai claudicà. Lluità sempre incorruptiblement, amb il·lusió, valentia i optimisme per un objectiu:

«Retornar-li a Catalunya la seva Independència Nacional - des de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó»

President del Consell Nacional Català,

lluitador incansable a l'exili i a l'interior, morí el propassat 22 de febrer, amb la consciència ben tranquil·la d'haver estat sempre fidel i honest amb els seus amics i amb la seva pàtria catalana.

Gràcies a la seva incansable i persistent

Joan Lucas i Masjoan President del Consell Nacional Català

El 22 de febrer del 2001, a l'edat de 77 anys, va morir a Barcelona.

Membre a l'exili del Consell Nacional Català, lluità colze a colze amb l'il·lustre patriota Dr. Batista i Roca, fundador del Consell Nacional Català, a Mèxic l'any 1953.

Des de Suïssa, Joan Lucas i Masjoan, dirigia les relacions internacionals del Consell Nacional Català, des d'on contactava amb diferents governs, i institucions internacionals.

Va realitzar múltiples accions clandestines des de Suïssa i l'interior, en els temps més durs de la repressió Feixista que apuntava contra Catalunya, moltes vegades utilitzant el pseudònim de Joan Lluç.

Va organitzar el primer homenatge al Cardenal Vidal i Barraquer, quan el dictador Franco va prohibir qualsevol menció a l'il·lustre Cardenal defensor de Catalunya.

Mai claudicà. Lluità sempre incorruptiblement, amb il·lusió, valentia i optimisme per un objectiu: «Retornar-li a Catalunya la seva Independència Nacional -des de Salses a

Guardamar i de Fraga a Maó»

Va morir amb la consciència ben tranquil·la d'haver estat sempre fidel i honest amb els seus amics i amb la seva pàtria catalana.

Gràcies a la seva incansable lluita, avui milers de joves catalans segueixen incondicionalment el seu combat, amb la mateixa Moral de Victòria que ell encomanà.

Els teus amics Carles Giménez-Camins, Sergi Torrente Andreu i tot el Consell Nacional Català et portarem sempre en el cor.

Paraules de Carles Giménez-Camins davant el fèretre de Joan Lucas i Masjoan, el dia 24 de febrer del 2001.

Joan Lucas i Masjoan: Un cavaller per Catalunya

Lucas, Catalunya vencerà, els catalans vencerem. Una terra que és capaç d'engendrà persones amb aquesta immensa bondat, i aquest infinit idealisme, com els que tu has personalitzat, és una terra que està inevitablement predestinada a vèncer.

La teva Moral de Victòria era també incorruptible. Sempre amb el cap ben alt, sempre amb la consciència ben tranquil·la, d'haver estat fidel i honest amb els teus amics i la teva estimada pàtria catalana.

Mai vas claudicar. Sempre amb el mateix objectiu: «Retornar-li a Catalunya la seva Independència Nacional - des de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó»

Aquesta Lucas, és la teva lluita, és la

Els teus amics i tot el Consell Nacional Català, et portarem sempre dins del nostre cor.

Des del Consell Nacional Català, volem agrair de tot cor, les múltiples mostres de condol rebudes, així com el suport incondicional dels molts i molts amics del nostre President Joan Lucas i Masjoan. Ω

Lluita d'un cavaller!

La d'un cavaller que incansablement dia a dia, s'aixeca amb l'objectiu, d'anar a rescatar a la seva estimada princesa, a la seva estimada Catalunya.

El teu idealisme era tan immens que enlluernava a molts i atemoritzava a molts d'altres, però mai el teu to incisiu i clar passava desapercebut.

Catalunya sóc jo! Cridaves ben alt quan atacaven la teva pàtria, tot recordant el gest que feia el teu estimat coronel, el teu estimat Francesc Macià.

Lucas, estigues ben segur que està molt a prop, el dia que milers i milers de joves es reuneixin en una Catalunya Independent, per rendir homenatge, a tota una generació, amb noms i cognoms: Arrufat, Vidal i Barraquer, Batista i Roca, Muñoz i Espinalt, Planxart, Cendrós, i tants i tants d'altres com tu, que ho heu donat tot pel futur d'aquesta gran nació que ha estat i és: Catalunya. Ω

Carles Giménez-Camins. Secretari General del Consell Nacional Català.

Mr. Aznar and Partido Popular (PP): heirs of Fascism

[HTTP://WWW.CNC-CAT.ORG](http://www.cnc-cat.org)

ADHESIO@CNC-CAT.ORG

CATALAN NATIONAL COUNCIL - CNC - CONSELL NACIONAL CATALA
SEMPRE FIDELS A CATALUNYA

A democracy can never exist without the right to self-determination. Spain is not a democratic State. Plebiscite for Independence. The Catalans were declared to be Spanish by military occupation and Royal decree.

Behind the mask of democracy worn by Mr. Piqué, Mr. Mayor Oreja (Ministers of the Spanish State Government) and Mr. Aznar (President of the Spanish State Government) and the whole Francoist network which surrounds the governing Partido Popular (PP),

their anti-Catalan tendencies and their pro-Centralist Spanish fanaticism is deep-seated

The fascist intimidation that Mr. Manuel Fraga inflicted on Mr. Cendrós, in his office in Madrid, are more suited to a Nazi Gestapo torturer than to a founder of a democratic political party.

History shows us that nobody can become a democrat overnight, and that those fanatics who harbour a hatred of another people will never lose it. They simply adapt it to the prevailing circumstances.

The PP's hidden intentions are well illustrated by the conversation between Manuel Fraga and Mr. Cendrós, as reported by Mr.

Cendrós, transcribed below:

(14th March 1968: a Ministerial office in Madrid)

'We went straight to the Minister's office where the Minister, Fraga Iribarne, was standing waiting. He said, "I must warn you that we will not allow you to say things in Catalan in your publications that cannot be said in Spanish."

Because, the word is 'Spanish', not 'Castilian'! Spanish is everybody's language, it has become the language of the whole of Spain."

'Mr. Fraga went on, in an offensive tone: "I will never allow anyone to do anything against Spanish unity. I will do everything in my power to avoid the national unity being destroyed. If necessary, I am prepared to take up Arms again."

'I replied " Minister, you know full well what we have had to go through to safeguard our (Catalan) culture and our language..."

'The Minister interrupted me: "That's all in the past, what's important now is the current situation. Because Catalonia was occupied by Felipe IV, was occupied by Felipe V, who conquered it. It was bombarded by General Espartero, who was a revolutionary General, and we occupied it in 1939, and we are prepared to occupy it as many times as necessary and for that reason I am prepared to take up arms again."

So you know that you have to toe the line, and I have my gun here, ready to use it again".

Manuel Fraga was a Minister in the fascist regime of the dictator, Franco.

Franko was one of the bloodiest criminals of recent times. He ordered the execution of thousands of innocent people.

He was directly responsible for the torture and assassination of thousands of people. He directed a barbarous and humiliating repression of the Catalan people.

As a collaborator in the Franco dictatorship, Manuel Fraga deserves to be tried as an accom-

plice in these atrocities and may well also be considered as a war criminal.

During the misnamed 'transition' period, immediately after Franco's death, Manuel Fraga suddenly metamorphosed into a democrat. He founded the political party 'Alianza Popular', which later became the 'Partido Popular' (PP). Both parties rose from a fascist background, and both are openly anti-Catalan.

Manuel Fraga, like many other collaborators in the atrocities of the Franco dictatorship, has still not faced trial, and lives a life of complete freedom immune from prosecution.

Joan Lucas i Masjoan. President Catalan National Council and Member of The Catalan National Council in Exile

Are we together? YES So keep us together by sending this to others

Feu-ne copies i divulgueu-ho!. Ω

Utilitat del patir: Creativitat

"Els períodes de tranquil·litat rarament són prolífics en fites creatives. La humanitat ha menester de ser reviscolada".

(Alfred North Whitehead, 1861-1947, filòsof anglès).

"L'únic remei a la pena és l'acció".

(George Henry Lewes, 1817-1878, filòsof, crític literari i actor anglès).

"Després del 550 a. C., la Societat Hel·lènica estigué a la defensiva, assaltada pels perses a l'Est i pels cartaginesos a l'Oest. Durant aquesta època, com la veié Tucídides, "L'Hel·lade estigué reprimida pertot durant llarg temps", i com la veié Herodot, "patí més avalots que en les vint generacions precedents". El lector modern troba difícil de copsar que, en aquestes malencòniques frases, els dos majors historiadors grecs estan descrivint l'època que, a la vista de la posteritat, apareix com el cim de la Civilització Hel·lènica: l'època en què el geni hel·lènic realitzà aquells grans actes de creació, en tots els camps de la vida social, que ha fet immortal l'hel·lenisme".

(*Estudi de la Història*, Arnold Joseph Toynbee, historiador i reformador social britànic).

Arnold J. Toynbee

"Una ostra deia a una ostra veïna: "Sent a dins de mi una dolor ben punyenta. És una cosa feixuga i rodona que em produeix una angúnia a muntó gran".

Il'altra ostra replicà amb orgullosa complaença: "Gràcies als cels i al mar no sent cap dolor en mi. Estic bona i sana per dins i fora".

En aquell moment un cranc que se les escoltava digué a la bona i sana: "Sí, estàs sana, però la dolor que duu la vostra veïna és una perla d'excel·lència".

(*El caminant*, Khalil Jubran, 1883-1931, escriptor i artista libanès emigrat als Estats Units).

"Què distinta fos la nostra dolor si compreguéssim que la fi, la mort, no té per què voler dir negativitat, sinó més aïna positivitat!. Una cosa com quan l'estudiant diu: "Ja he arribat al final, sóc metge ja!" o quan una dona infanta, entre

angoixes i esperances, i abraça el seu nadó i es diu "Ja sóc mare".

(Leonardo Boff, teòleg de l'alliberament perseguit per la pudenda).

Leonardo Boff.

ta Cúria vaticanista).

"Els més desesperats són els cànctics més bells. N'hi ha d'immortals que són només sanglots".

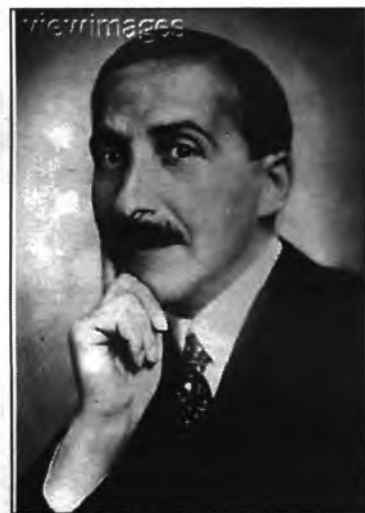
(Alfred de Musset, 1810-1857, poeta francès).

"La bellesa és traure partit del martiri de cada dia, de dur el patiment fins a un extrem de saviesa i serenitat".

(Autocitació).

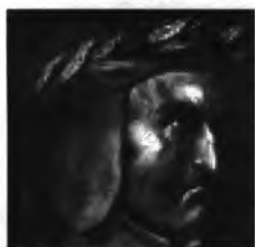
UTILITAT DEL PATIR: CIÈNCIA, REALITAT.

"Tota ciència prové de patir dolors. El patiment cerca sempre la causa de les coses, mentre que el benestar s'inclina a romandre quiet i a no tornar l'esguard cap arrere. En el patiment et tornes cada pic més sensible; és la sofrença que el prepara i rau el terreny per a l'ànima, i aqueixa dolor que produeix l'arada en esguerrar l'interior amaneix tot fruit espiritual".

Stefan Zweig

(Stefan Zweig, 1881-1942,

Dante Alighieri

escriptor austríac).

"Qui sap de dolor tot ho sap". (Dante Alighieri, 1265-1321, poeta italià).

"El més pur patir duu i ocasiona un entendre més pur".

(Sant Joan de la Creu, 1542-

1591, "Punts d'amor", Andújar).

"Dolor i malaltia aporten sentit de la realitat a un món alegrement consumista que sovint viu d'il·lusions pansides i volàtils".

(Joan Bestard).

"Per què nosaltres que sols desitgem el benestar hem creat tants motius de dolor? Tal vegada el patiment sia menester per a fer adonar-nos de les coses, tal com sols per dolor sabem on tenim l'estómac i el fetge".

(Edmond Jaloux, 1878-1949, novel·lista i crític francès).

Duke Ellington

"Els problemes són oportunitats per a demostrar allò que tu saps".

(Duke Ellington, 1899-1974, compositor i músic de jazz estadounidense).

"El bé pot resistir derrotes, el mal no".

(Rabindranath Tagore, 1861-1941, poeta i filòsof bengalí).

"És gràcies als que han patit que el món ha avançat".

(Lev Nikolàievitx Tolstoi, 1828-

Lev N. Tolstoi

1910, novel·lista i pensador noviolent rus).

"Els deutes constitueixen una excel·lent gimnàstica per al cervell". (Dell'Oro).

"La dissort permet descobrir aquell qui t'estima".

Plató

(Dita africana).

"Cada llàgrima ensenya una veritat als mortals".

(Aristocles, Plató, ca 427 - 347 a. de C., filòsof idealista grec, mestre d'Aristòtil). Ω

La Terra i els qui hi habitem

Si poguéssim reduir la població de la Terra a un petit poble d'exactament 100 habitants, mantenint les proporcions existents actualment, tindríem uns resultats com aquests: hi hauria

- 57 asiàtics,
- 21 europeus,
- 14 persones de l'hemisferi oest (tant nord com sud) i 8 africans.

HI HAURIA

- 52 dones
- 48 homes
- 70 no blancs
- 30 blancs
- 70 no cristians
- 30 cristians
- 89 heterossexuals
- 11 homosexuals
- 6 persones posseïrien el 59% de la riquesa de tot el poble.
- 80 viurien en condicions infrahumanes
- 70 no sabrien llegir
- 50 patirien de malnutrició
- 1 estaria a punt de morir
- 1 nadó estaria a punt de néixer
- només 1 tindria educació universitària
- només un tindria ordinador

Analitzant el nostre món des d'aquesta perspectiva tan comprimida, es fa més patent la necessitat d'acceptació, comprensió i educació.

FORTUNA.

✓ Si et llesves de matí amb més salut que no pas malaltia... ets més afortunat que un milió de persones que no viuran pas més enllà d'aquesta setmana.

✓ Si mai no has experimentat el perill d'una batalla, la soledat de la presó, l'agonia de la tortura, o les punxades de la fam... et trobes millor que no pas 500 milions de persones arreu el món.

✓ Si ton pare i ta mare viuen i no s'han separat... ets ben estrany.

✓ Si tens menjar a la nevera, roba a la teva esquena, un sostre damunt el cap i un lloc on dormir... llavors ets més ric que no pas el 75% d'aquest món.

✓ Si tens diners al banc, a la teva cartera... et trobes entre el primer 8% dels "rics" del món.

✓ Si aixeques el cap amb un somriure a la cara i estàs agraït de debò... ets afortunat perquè tot i que la majoria podria, en realitat no poden pas.

✓ Si pots acudir en un aplec, reunió, església, assemblea sense tenir por d'amenaques, detencions, tortura o mort... ets més afortunat que no pas 3 mil milions de persones d'aquest món on no hi ha cap garantia democràtica ni real llibertat de consciència.

✓ Si pots sostenir la mà d'algú, abraçar-lo o ni que sigui tocar-li el muscle... ets afortunat perquè pots oferir un toc de caliu.

✓ Si pots llegir aquest missatge, acabes de rebre un doble regala, ja que algú estava pensant en tu, i encara més, ets més afortunat que no pas 2 mil milions de persones que, arreu el món, no saben llegir.

✓ I quan dones gràcies a Déu, demana també per tota aquesta gent la qual ha menester de tot això que tu ja tens.

Algú va dir un dia:

el que va, torna

treballa com si no necessitessis els diners

estima com si mai t'haguessin ferit

balla com si ningú t'estigués mirant

canta (o toca la gralla) com si ningú t'estigués escoltant.

Homo sum. humani nil a me alienum puto. Ω

Fins quan hem d'aguantar aquest govern?

No passa dia sense que els treballadors manifestin el seu rebuig al govern del senyor Aznar. Els seus ministres de Sanitat i Agricultura se mostren incapaces de fer front a la crisi de les vaques boges i fins i tot a dir quelcom coherent sobre aquesta qüestió, mentre se descobreix que ha estat el propi govern el que, al negar-se a prendre mesures fa mesos ha precipitat la crisi. Altra tant passa amb l'assumpte del submarí nuclear britànic Tíreles, que espera a Gibraltar la seva reparació davant una forta oposició popular.

L'assumpte de l'urani empobrit ha demostrat la nul·litat del Govern davant l'OTAN. El cas "Liaño" i la sentència de la Audiència sobre la congelació dels funcionaris demostra la profunditat de la crisi institucional i dels enfrontaments dins de l'aparell de l'Estat.

Malgrat aquesta profunda crisi, el Govern se comporta amb creixent xuleria. Amenat per la crisi judicial, amenaça amb una Llei que "disciplini als jutges". Rebutjant la sentència de la Audiència, el govern presenta recursos i parla inclús d'una llei de les Corts que desacati la sentència. Prepara una llei per a sot-

metre a totes les autonomies i ajuntaments als "deficit zero", burlant tot pretenció d'autogovern.

Com pot permetre's que un govern en crisi organitzi aquesta ataca que posen en perill els drets i la convivència? Fins quan cal aguantar aquest govern?

No obstant això, lluny de pronunciar-se per la caiguda del govern, la "oposició política", que parla en nom dels treballadors, se dedica a oferir a aquest govern un pacte rera l'altra en totes les "questions d'Estat".

Se demana als dirigents sindicals que facin altre tant, que recolzin al Govern sacrificant els drets dels treballadors. Però a la vista d'allò que cada dia de govern significa pels treballadors, cap responsable sindical pot donar-li el més mínim recolzament.

Cal reclamar i treballar per la unitat de treballadors i sindicats front a n'Aznar. No hi ha necessitat més urgent. Ω

PERE FELIP I BUADES

La plataforma de Sant Jordi i S'Aranjassa en defensa del prat lamenta les declaracions de la presidenta d'Emaya

La Sra. Crespo no té en compte la proximitat de la depuradora als nuclis habitats

La Plataforma de Sant Jordi i S'Aranjassa en Defensa del Prat considera lamentables i un insult a la intel·ligència dels habitants de Sant Jordi i S'Aranjassa les declaracions fetes a Televisió Espanyola per Maria Crespo, presidenta d'Emaya i responsable de Medi Ambient, Sanitat i Comerç de l'Ajuntament de Palma, referents al projecte de construcció de la macrodepuradora en el Prat.

En aquestes declaracions, la Sra. Crespo evita abordar la il·legalitat del projecte, (pel fet de trobar-se a escassos 500 metres existents entre la ubicació prevista i les poblacions de Sant Jordi i S'Aranjassa, quan la normativa estableix un mínim de 2.000 metres), i trasllada tota la responsabilitat al Ministeri de Medi Ambient, demostrant així la seva incompetència per tractar el problema amb els afectats.

Maria Crespo, presidenta d'Emaya

La Presidenta d'Emaya ignora igualment els habitants de la zona, ja que en cap moment ha atès les peticions d'entrevistes dels veïns per tractar la qüestió, limitant-se a desacreditar les actuacions de la Plataforma qualificant-les de "política" per la senzilla raó de plantejar la discrepància. Cal recordar que la Plataforma està constituïda per 22 entitats ciutadanes de Sant Jordi i S'Aranjassa que expressen així l'oposició frontal dels habitants de la zona a aquest projecte al incomplir el Reglament d'Activitats Molestes, Insalubres, Nocives i Perilloses i degradar encara més la qualitat de vida de la zona. Ω

info@gobmallorca.com
www.gobmallorca.com

Una obsessió malaltissa

És molt lamentable constatar com alguns polítics catalans a Madrid són molt poc defensors dels interessos catalans. És molt lleig que el Sr. Piqué, vulgui anar de catalanista per la vida, però a l'hora de la veritat torni a caure en els mateixos esquemes polítics i mentals dels imperialistes messetaris. Resulta inacceptable, de totes totes, que el Ministre d'Exteriors del govern espanyol s'oposi tan barroerament a l'arribada del TGV a l'aeroport del Prat.

Així, tal com molt bé va dir el President Pujol des de Perpinyà, les argumentacions del Sr. Piqué, tot declarant que l'enllaç directe del Tren d'Alta Velocitat amb l'aeroport resultaria molt car i seria un greuge comparatiu amb d'altres ciutats i zones de l'Estat Espanyol, és un excusa de molt mal pagador. Perquè és ridícul pensar que el TGV només hagi de servir per anar de Barcelona a Madrid. Per fer aquest recorregut, no caldrien tantes inversions multimilionàries i tant d'enrenou polític, econòmic i mediàtic, perquè ja actualment s'hi pot anar amb tren (amb el Costa Brava i amb el Talgo) i amb el Pont Aeri. A més a més, si aquest «tren màgic» no ajuda a vertebrar i reequilibrar millor el territori català, serà un fracàs absolut que tots pagarem molt car en els propers deu o quinze anys.

La clau de volta de tot aquest episodi -així com d'altres, com l'Aigua de la Roïna- és l'obsessió malaltissa del govern espanyol per tal d'evitar, peti qui peti, que Catalunya, que tots els Països Catalans cada dia estiguin més a prop, amb infraestructures comunicacions i mentalitat, del cor d'Europa. La qual cosa demostra. 1/. Què la dreta espanyola, (potser pel seu pòsit franquista i inquisitorial), encara no creu realment en Europa i la modernitat. 2/. Què alguns catalans amb importants responsabilitats de poder, continuen, com sempre, sense exercir de catalans i fomentant un destructiu autoodi entre la població dels Països Catalans. Ω

JOSEP M. LOSTE I ROMERO

"300 antifeixistes van plantar cara a la provocació falangista."

BURGOS/CASTILLA.- "Por la unidad de España y contra el terrorismo etarra" era una de les pancartes que van mostrar uns 60 manifestants feixistes que equipats amb pals, cascs, walkie-talkies i banderes franquistes, van desfil·lar impunement i sota la protecció policial pels carrers de la ciutat de Burgos. Enmarcat en una campanya que començà el passat 12 d'octubre a Iruña, Falange de las JONS va convocar una manifestació amb el lema "en defensa de la unidad nacional" el passat diumenge 18 de febrer a Burgos, fet que provocà una convocatòria de protesta per part col·lectius antifeixistes, Izquierda Castellana i la CGT. Els manifestants feixistes arribats en un parell d'autocars des de diferents províncies properes van desfil·lar per la Avenida del Cid i després per el paseo del Espolón on cantaren el "cara el sol" davant la Diputació. El dispositiu policial muntat per l'ocasió va permetre'ls avançar mentre uns 300 manifestants antifeixistes els escridassaven i la tensió pujava de to. En arribar els feixistes a la plaça espanya, on els diumenges hi ha "rastros", la sorpresa per part de la gran quantitat de ciutadans que per allí circulaven va ser total i la resposta per part d'alguns i algunes imminent. Els feixistes començaren a utilitzar el seu arsenal de pals i bats agredint un parell de persones i una fotografia d'un mitjà de premsa local. La tensió creixia i la policia protegia els feixistes amb l'excusa de que la seva convocatòria havia estat legalitzada per la subdelegació del govern, a més fins i tot carregaren contra la protesta antifeixista aprofitant per identificar com a mínim a dos dels manifestants. Abans de marxar recordaren els feixistes, que el proper 25 de març continuarien les seves provocacions aquesta vegada a la ciutat de Bilbao i marxaren en els mateixos autocars en que arribaren.

La protesta antifeixista s'allargà poc més amb petits enfrontaments amb la policia. Ω

Agència BCK + Contra-Infos 20/02/01

L'oblit de la societat occidental dels seus orígens cristians ens situa a les portes de la desintegració. Alguns pensadors com Brague, Sales, i d'altres han vist en aquest fenomen un símptoma inequívoc de decadència. La fi de la capacitat emprenedora dels Països europeus. Entre ells, igualment els Països Catalans

Si bé és cert que la superació de les tensions religioses s'ha resolt per la via de la indiferència, secularitzant la societat, en la defensa dels criteris de 'llibertat religiosa' com una qüestió estrictament personal; també és cert que la manca d'una formulació global d'una determinada concepció del món afebleix el sentir de tota una col·lectivitat.

Recentment, el Centre Cristianisme i Justícia, adscrit a la Companyia de Jesús, a remolc de l'atemptat a n'Ernest Lluch, difonia un pamflet de deu punts sobre la qüestió d'Euskadi. Un d'ells deia explícitament: "... des d'un punt de vista creient, cristià, la pàtria no té cap fonamentació teològica, en canvi la democràcia real si (sic)..."

Aquesta és una mostra més d'un esforç inútil per buidar de tot contingut religiós els conceptes culturals perennes com la pàtria. Per tot seguit, tractar de "cristia-

Musulmans a les esglésies

nitzar" un muntatge de consens anomenat democràcia.

De fet caldria preguntar-se allò que és fonamentalment humanitzador, per descobrir la seva proximitat real (ara si!) amb el cristianisme. En aquest sentit, mantinc que és molt més humana la pàtria, fidelitat inexpugnable del viure i del morir, que no pas una construcció artificiosa, joc de marketing i enquestes, que s'atribueixen els demòcrates.

Em pregunto, també, com tot una escola teològica moderna, del parer no sols de

Cristianisme i Justícia, sinó de tantes altres ONG's "d'Església", no ha superat el dilema dels anys del marxisme, entre la verticalitat -relació amb el Creador- i l'horitzontalitat -l'afany de justícia social-. I manifesto, com diu Clavel, que la podrimenta dels "purs" és més gran que la dels ignorants.

Avui, seguir la pàtria, ésser un català conseqüent -militant en la defensa de la llengua, proclamant les arrels cristianes dels Països Catalans, o un espanyol -vestint el xandall de 'todos con la selec-

ción', ...- o un francès -denunciament la constant ingerència nord-americana en la cultura, ...- és cosa d'ignorants. Gent inculte, reducte de 'caps pelats', sense formació ni perspectiva mundial.

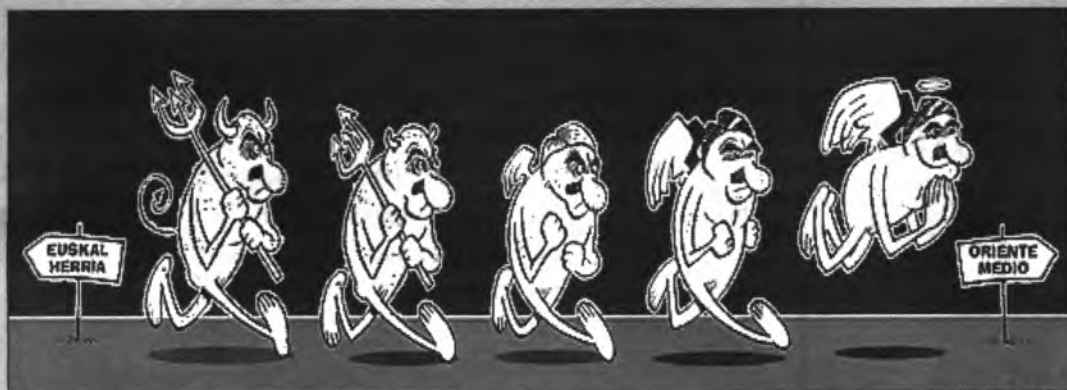
Els 'purs', homes i dones, intel·ligents i divertits, no dubten a escarnir, les suposades virtuts de la pàtria. Són ells molta gent "d'Església", sectors de l'esquerra d'aparador o situats burgesos que 'tot tant s'els en fot'. Actuen d'una manera 'políticament correcta'.

Potser si que una nació és feble sempre. Potser si que ni el més gran exèrcit garanteix la pervivència d'una nació, com han intentat totes les nacions del món, instintivament,

des de que l'home és home. Potser si que ja toquem a la fi. Potser si. Però, jo dic que no. Jo dic que no perquè vull ésser un ignorant. Un ingenu que creu en la pàtria.

Un carallot que només vol viure en pau damunt la TERRA dels Països Catalans. Un inútil que no pot anar més enllà. Un adefecí de la internacionalitat i de la globalització. Un creient que s'agenolla a l'entrar en una ermita romànica. Un home senzill. Un qualsevol. Llorenç Prats-Segarra Editor-adjunt "Catalunya Campus" lloprats@teleline.es. Ω

Anys negres

El PP són polítics de marketing i modulen el que fan per marketing (fan el que els diuen els especialistes).

Ara bé, cal diferenciar tot just per això el PP en els distints nivells: no és igual el PP autonòmic que el central que el municipal. Així, mentre l'estatal amb majoria absoluta vol ara anar-remuntar-nos, l'autonòmic -per qüestions econòmiques i de correlació de poder internes i externes i per voluntat de satel·litzar-lo -està molt més receptiu al Bloc Nacionalista Valencià BNV. Cal saber jugar als diferents nivells i explotar -com deia Mao i el marketing polític- les contradiccions de l'enemic.

Ara, per ex., el PP estatal té 3 anys per davant i vol arrasar tot vestigi de nacionalisme no espanyol d'ací a les pròximes generals, amb la complicitat del PSOE. La tàctica evident és: El govern basc per al PP, la Generalitat del dalt per al PSOE, canya als nacionalistes, comprar

tots els mitjans i si algú no es deixa comprar perseguir-lo i criminalitzar-lo i intentar controlar la judicatura per arrodonir la repressió, una repressió amb criminalització, campanyes de tota mena, infiltrats, detencions, tortures i venjances laborals. Van per ací. I això és ara el més urgent i que més ens posa en perill, fins i tot a mig-llarg plaç pot posar en perill les nostres vides, les d'alguns almenys. Al film Faustus, un comunista acaba col·laborant amb els nazis per diverses complicacions de la vida: els nazis saben enganyar i embolicar la gent que no té conviccions fermes (fixeu-vos com el Principat, més ple de gent agnòstica i mediterrània, durant el franquisme, reculà en el seu sentiment nacional -tal com preveia el savi bisbe fundador del catalanisme modern-; mentre que Euskadi, de toc més cristià i essencialista, durant el franquisme, ha avançat en l'expansió social del basquisme: això vol dir alguna cosa). Ω

Ricard Colom

Dona, la globalització et tanca les portes.

La globalització no és més que la forma en què es manifesta actualment el capitalisme, amb ella el sistema econòmic que patim arriba a la seua expressió més salvatge.

El sistema capitalista, basat en l'acumulació de riquesa en mans d'uns pocs a costa de l'explotació de la resta, tan sols respon a la necessitat de creixement del capital i la globalització és la fórmula actual per multiplicar-lo.

Aquest procés de globalització, del que constantment ens insisteixen a parlar els mitjans de comunicació, té moltes més conseqüències de les que ens poden fer creure.

Una d'aquestes conseqüències és l'homogeneïtzació dels pobles i per tant de les persones, de les conductes, de la manera de vestir, de menjar, que ja no responen adequant-se a la realitat d'un lloc concret. Només hi ha una manera de viure que va imposant-se arreu de tot el món, la que beneficia a la classe dominant.

I això, a nosaltres, les dones, ens afecta de manera especial, perquè la pretensió del sistema econòmic imperant de perpetuar tot allò que li siga útil significa que una d'aquestes coses, l'opressió de les dones, s'eternitza.

No volem ser violades, ni maltractades, no volem ser explotades ni infravalorades, no volem ser objectes ni tampoc ser dependents.

Ara bé, tampoc no volem assumir el rol masculí que se'ns dona com a alternativa de fals alliberament. No volem ser competitives ni agressives, no volem ser consumistes ni autoritàries...

Volem ser autònomes, volem formar part d'un món lliure, on ningú explote ningú, on cap poble siga oprimat ni cap dona sotmesa. Volem ser dones a la nostra manera, amb tot el control sobre el nostre cos, el nostre treball i la nostra cultura i per aconseguir-ho cal lluitar de manera organitzada, cal unir totes les lluites per poder acabar amb l'opressió, que és gran, però no indestructible.

Per cada dona, per cada poble, per cada treballador/a, alcem els punys i recuperem el somriure. Ω

Visca la lluita feminista!

Independència i revolució!

El Combat Maulei continua!

Països Catalans, 8 de Març del 2001

Medicaments perillosos

Per a tots aquells que habitualment preneu medicaments, assumpte urgentíssim: **RETIRADA DE MEDICAMENTS!!** L'Oficina de Coordinación "Nacional" de Quelatio Madrid ha emès el següent comunicat amb prioritat màxima: Diu així -només en espanyol "naturalment"-: (Cal dir q finalment sembla que ací no apliquen aquesta retirada, als Estats Units sí)

Control de Medicamentos de los Estados Unidos), ha pedido que se retiren del mercado

TODOS los productos que contengan en su formulacion el compuesto

FENILPROPANOLAMINA; que se venden habitualmente sin receta.

El motivo de la retirada del producto ha sido la comunicacion de efectos adversos en el transcurso de un Estudio de Infarto Cerebral Hemorragico llevado a cabo en la Universidad de Yale, y en el que se ha encontrado una asociacion entre el consumo de la Fenilpropanolamina y la aparicion de Infarto Hemorragico Cerebral, al parecer las Mujeres tienen, ademas, un riesgo aumentado.

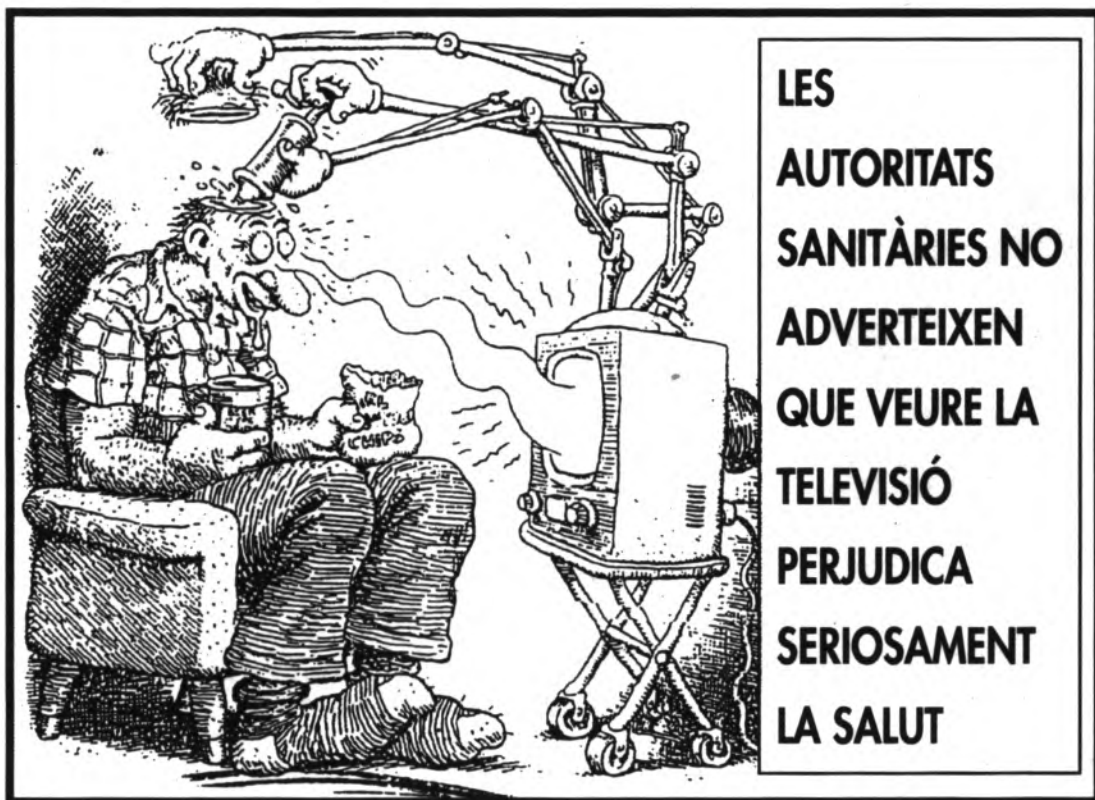
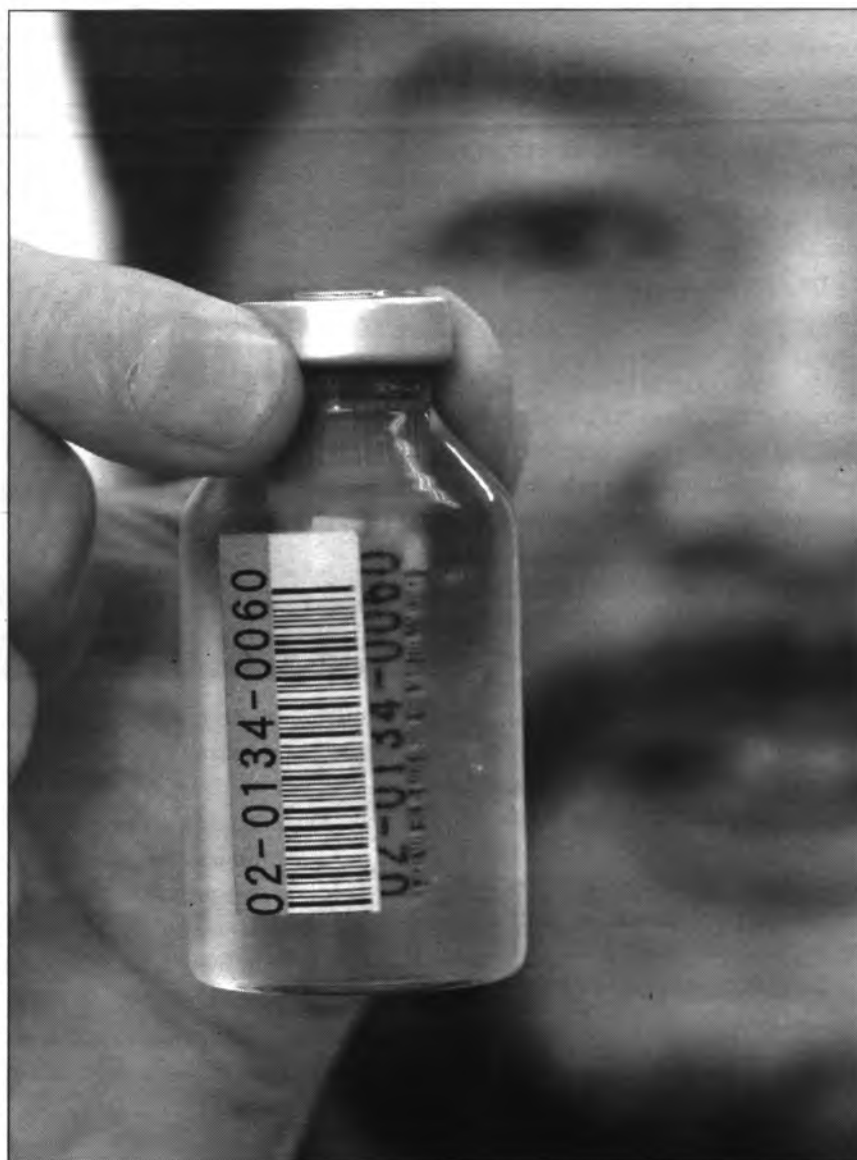
Adjunto facilitamos la lista de los pro-

ductos que llevan este componente en Espana:

- ✓ a.- Aspirina Complex (Bayer)
- ✓ b.- Coricidin Fuerte (Schering Plough)
- ✓ c.- Durasina (Smithkline Beechman)
- ✓ d.- Farmagripine (Pensa)
- ✓ e.- Frenaseltz (Abello)
- ✓ f.- Grippal (Bayer)
- ✓ g.- Irritos (Faes)
- ✓ h.- Miferen (Sterling Health)
- ✓ i.- Mucorama (Roche)
- ✓ j.- Nova Grip (Novag)
- ✓ k.- Ornade (Roche)
- ✓ l.- Rinoretard (Pfizer)
- ✓ m.- Senioral (Belmac)
- ✓ n.- Vincigrip (Savat)

Feu-ho córrer. Per a més informació: 34 916.406.483 o trucant als telèfons 34 916.363.220 / 221. Oficina Nacional de Coordinacion Valentina Osses Maria Jose Rojo

Doctora Po Castellana, 183 Madrid Tfno: 91 583 79 16 Fax: 91 583 48 99BB Ω

**el lleu de tots
mereix un
respecte
FORA
FUMS!**

Agressió feixista contra redactors d'El Triangle

BARCELONA.- A les 10 hores d'aquest matí estava previst l'inici del judici oral que havia de veure una querella que el conegut subhaster Alberto Royuela havia interposat contra la revista EL TRIANGLE per un suposat delictes d'injúries i calúmnies en un reportatge sobre la ultradreta publicat a la revista. Declaraven per l'acusació particular els fills de Royuela i el propi querellant. Per part de la publicació, el seu editor i director, Jaume Reixach. Ja minuts abans de l'inici de la vista, els fills de Royuela han estat insultant i amenaçant de mort diversos membres de la revista que havien Acompanyat Reixach als jutjats.

En pocs minuts, i sempre en els passadissos del jutjat penal 10 de Barcelona, els insults i les agressions verbals s'han convertit en físiques. Un fill de Royuela li ha donat un cop de puny a la cara a un redactor de la revista, el qual ha hagut de

ser traslladat a l'Hospital de la Creu Roja, i un altre fill ha propinat una puntada de peu als genitals a un altre membre de la redacció.

Només començar el judici, Jaume Reixach ha expressat davant del jutge que minuts abans havia estat objecte d'amenaques i insults. En acabar el judici, els membres de la redacció d'El Triangle han demanat la protecció de la Guàrdia Civil, una dotació de la qual els ha acompanyat fins a la sortida dels jutjats.

L'article de la discòrdia -titolat Els cadells d'Ynestrillas, aquí-relatava les relacions dels fills del reconegut galangista amb el partit de Ricardo Sáenz de Ynestrillas, Alianza por la Unidad Nacional, i les Brigadas Blanquiazules del RCD Espanyol. També explicava els conflictes que molts d'ells han mantingut amb la justícia. Redacció d'El Triangle 27/2/01 Ω

Països Catalans: això s'acaba? (i III)

Fa uns anys, l'existència d'un espai tan imprecís com real a escala de *Països Catalans* no era qüestionada per gairebé ningú en el camp democràtic, almenys per aquells més progressistes i compromesos amb la nació catalana. En conseqüència, es produïen tot un seguit d'iniciatives diverses que abastaven aquest àmbit, tant a nivell cultural com polític, amb la finalitat d'aconseguir unes institucions comunes en el moment que així resultés de la proclamació de l'autodeterminació. Ara bé, després que moltes d'aquelles idees s'han perdut en el camí per diverses causes, com ara el transfuguisme cap al ponent espanyol i la genuflexió dels nostres principals dirigents davant el poder central, així com la poca autoestima i conscienciació nacional del nostre poble, fa que el futur sembli un poc boirós. De fet, els únics autoanomenats nacionalistes, tant des del nord com del sud i de les illes, s'han servit d'un autonomisme que, fins i tot, els ha portat a pactar políticament amb aquells que mai en la vida s'hauria d'haver pactat. Per altre costat, aquesta fórmula, que ja comença a mostrar signes d'esgotament, possiblement siga una de les causes principals del "cansament" del catalanisme (aquell que va de Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó) que, juntament amb d'altres com ara, un cert acomplexament davant els nostres símbols i la nostra història (la bona i la dolenta; tant se val!, és la nostra); manca de prestigi de la llengua catalana en molts àmbits del seu territori (reflectit en el vergonyós pacte que es vol fer al País Valencià al voltant de la unitat de la llengua catalana, quan caldria que tothom hagués ja assumit que "la restauració del català ha de ser simultània i igualment formalitzada a tots els nivells de la vida col·lectiva dels Països Catalans"¹) tot plegat, deiem, mena a una situació de cofoisme i indiferència que no és bona per al nostre país.

És clar que hi ha un cansament en la fortalesa de moviments cívics, polítics i sindicals pancatalanistes a tot el territori, encara que, aquesta tendència s'ha atenuat als darrers anys i parlàrem, doncs, d'un revifament en molts d'aquests àmbits. De fet, al darrer "Nou Congrés de Cultura Catalana" 1999-2000, s'ha pogut constatar com les associacions coordinades a nivell de Països Catalans no són allò que desitjaríem, si tenim en compte totes les possibilitats d'associació que ofereix avui en dia l'activitat humana. Però són moltes més de les que sovint es pensa, ja que se'n poden contabilitzar més de cent si considerem, tot plegat, les institucions; associacions culturals i professionals (incloent-hi les artístiques i els grups sindicals); associacions cívico-socials i les lúdico-esportives. Per tant, és un fet inne-

gable que els ciutadans dels diferents Països Catalans (Catalunya Nord, Principat de Catalunya, Franja de Ponent, País Valencià, Illes Balears i Pitiüses, Andorra i l'Alguer), tenen evidents interessos comuns en els camps lingüístic, cultural, social i econòmic. I afegiríem, que en el camp polític també. Amés, segons la forma d'entendre la política o dur-la a terme, se potencia o no tot eixe ventall de possibilitats que ofereix el camp associatiu, base humana necessària per a una futura organització social que possibilita una estructura política concreta per a consolidar un territori lliure.

Així i tot, alguns dels teòrics i intel·lectuals més prestigiosos del nostre país consideren, per exemple en el cas valencià, que "el període més ideològicament catalanista del nacionalisme valencià contemporani siga un cicle que s'acaba, en aquest final de segle, justament perquè ja ha complert el seu paper històric: el paper de reactivar i modernitzar el valencianisme"² o com al País Valencià "li cal una expressió politicoelectoral del valencianisme progressista que estigui connectada, subterràniament si es vol, amb una estratègia nacional compartida i explícita a Catalunya i a les Balears"³. (Sembla una mica clandestí, no?). Però, nosaltres els recordaríem que canviant determinats mecanismes jurídics; superant, de totes una, els actuals marcs constitucional i autonòmics que ens ofeguen com a poble, amb una clara voluntat d'independitzar-se d'allò que no ens convé, i aprofitant, com molt bé ho recordava no fa gaire una diputada valenciana (entre d'altres aspectes, com els lligams culturals o els precedents històrics), que "la continuïtat territorial obliga a coordinar polítiques mediambientals, energètiques o d'ordenació de territori", es pot aspirar a un canvi radical de l'actual rumb polític que potencie més les relacions entre els distints pobles i nacions europees (sobretot, nacions sense estat propi), organitzant-se per lligams no tan sols "etnoculturals", sinó també polítics i econòmics, que configuren espais de trobada amb interessos compartits capaços d'originar aliances polítiques alternatives a les que proposen els models imperants actuals.

Amb tot i això, tothom està d'acord que si els objectius polítics dels qui creiem en els *Països Catalans* no coincideixen amb el conjunt (o una gran majoria) dels ciutadans i ciutadanes no hi ha absolutmanet res a fer. Per això, caldrà crear entre totes i tots noves motivacions; potenciant, encara més, les xarxes organitzatives de tota mena i a tot el territori (on qualsevol iniciativa és, a priori, bona), que faciliten la intercomunicació entre tota la població del nostre territori. Al nostre entendre, hi hauria que calar, doncs, en aquells sec-

tors més populars, tant catalanistes com no catalanistes, de la nostra societat i fer-los veure que el que més interessa a tothom és inventar un front comú davant les polítiques jacobines i neoliberals que practiquen els espanyols, així com els francesos, i les classes dirigents que els segueixen (tant les profundament centralistes com les descaradament provincianes o regionalistes) i que asfixien el nostre país, amb l'objectiu (mai definitiu), si així es vol, de fundar un Estat propi (basat en el pactisme i totalment diferent dels models actuals homogeneïtzadors i, conseqüentment, repressors, que de debò servisca a la ciutadania). O d'altres fórmules d'organització política i social, basades en els principis del federalisme o aquelles altres, més alternatives, que proposen projectes d'autogestió i autocontrol de la pròpia societat que trenquen amb les traves que malauradament comporta sempre una estructura estatal.

D'una forma o altra, doncs, creiem que qualsevol projecte nacional de *Països Catalans*, hauria de permetre adherir-se sense cap tipus de coacció els ciutadans, com ha assenyalat molt bé el sociòleg Salvador Cardús, mitjançant "mecanismes d'adhesió nacional implícits", és a dir, els que no demanen, a priori, tenir consciència identitària i que fos el mateix projecte qui atragués al ciutadà i li creara la consciència nacional desitjable. Per tant, continuant amb les paraules d'aquest sociòleg, les quals compartim, "el problema no estaria tant en el "nom", sinó en la "cosa". I encara que és inimaginable a curt termini una presa de consciència generalitzada que es rebel·li contra el poder hegemònic existent, a llarg termini si podem tenir les de guanyar, ja que l'estovament de les fronteres dels estats a Europa juga a favor de les neofronteres poroses dels pobles", la qual cosa beneficiaria els *Països Catalans*.

Per tot això, vint anys després, si ens vam "equivocar", com alguns manifesten, o no en l'anàlisi del futur, no ens hem "d'equivocar" en l'anàlisi del passat. I ficats a "equivocar-se", perquè no podem "equivocar-se" una altra vegada? Així doncs, donem la benvinguda i ens hi apuntem amb tots aquells i totes aquelles que volen tornar a avançar sense preses però sense pèrdues de temps; sense utopies, però sense renunciis; sense maximalismes, però sense concessions; sense afany dominadors, però sense oblits. De fet, encara mai no ens n'havíem despuntat, perquè encara que admetérem que "això s'acaba", no vol dir que s'ha acabat. Ω

Sergi Pastor i Camisan i Àngel Velasco i Crespo (Alginet-València)

Heribert Barrera

ENRIC GARRIGA
TRULLOLS

<CAOC@SCT.ICTNET.ES>

En aquests moments sento una profunda vergonya pel tractament dispensat a Heribert Barrera a qui han impedit presentar el seu llibre amb plena llibertat.

Quin país és aquest que amb males maneres s'impeideix l'elemental dret de lliure expressió. Es pot estar d'acord o en desacord, però l'opinió ha de ser respectada i el diàleg fomentat. Els que no volen el diàleg fins ara eren només els feixistes del PP, especialment en el cas d'Euskadi. Ara aquí han trobat nous companys de viatge, fins i tot en partits de casa.

Pensava que s'havia superat els fets del Pi de les Tres Branques, on s'impedia parlar a cops de pedra.

S'equivoquen els líders d'aquesta campanya. La majoria dels catalans de tots els partits són a favor de les tesis de Barrera i si no, que es faci un referèndum. Volem una Catalunya catalana. Madrid es frega les mans i Franco també!

"Quan una nació considera que té una independència indigna (cas de Catalunya respecte a Espanya, o cas de les colònies americanes respecte a Anglaterra), ésser nacionalista es converteix en una elecció de dignitat. I la recerca de dignitat d'aquestes nacions provoca un augment continuat de l'economia..." Liah Greenfeld, catedràtica de Ciències Polítiques i Sociologia a la Universitat de Boston (autoritat internacional en l'estudi del nacionalisme) EL TEMPS, 18/01/2001, n° 866

"Ens han acomplexat dient que en nom del nacionalisme s'han fet moltes barbaritats, però també se n'han fet en nom del socialisme, del comunisme i de la religió. No ens podem permetre el luxe d'atiar la divisió entre catalanisme i nacionalisme" Miquel Roca, Exsecretari general de Convergència. AVUI, 22 febrer 2001.

"Si desapareix el català, desapareix la identitat catalana: desapareix Catalunya" Heribert Barrera (ex-president del Parlament de Catalunya). La Vanguardia 1 de març 2001. Ω

(1) J.FUSTER, *O ara o mai: per una cultura catalana majoritària*, València 1981, dins *Contra el nacionalisme espanyol*, pg.344, Barcelona 1994.

(2) JOAN F. MIRA, (op., cit. pgs. 241-242)

(3) JOSEP-LLUÍS CAROD-ROVIRA, article publicat a l'*Avui* el 29-10-97.

Mateu Morro, Jaume Santandreu, Tomeu Martí i Llorenç Buades presenten "No era això: memòria política de la transició"

L'assaig del nostre col·laborador Miquel López Crespi "No era això: memòria política de la transició" (Edicions "El Jonc") serà presentat el proper dijous dia 29 de març a les 20 h. (aula A del Centre

de Cultura de Sa Nostra del carrer de la Concepció, 12, Ciutat).

El llibre serà presentat per l'historiador i Conseller d'Agricultura del Govern Balear Mateu Morro, per l'escriptor Jaume

Santandreu, pel també escriptor, periodista i membre d'Alternativa per Mallorca Tomeu Martí i pel Secretari d'Acció Sindical de la CGT de les Illes Llorenç Buades. (Redacció) Ω

L A C U L T U R A A L E S I L L E S

La Conselleria d'Educació i Cultura i la Universitat Paul Valéry de Montpellier editen La poesia a les Balears a finals de mil.lenni

Pere Muñoz, el Director General de Cultura informa de l'interessant projecte que La Revue d'Études Catalanes (REC), de la Université Paul Valéry, de Montpellier, i la Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears han acordat fer. La col.laboració es concretarà en l'edició d'un volum especial de l'esmentada revista amb el títol provisional La poesia a les Balears a finals de mil.lenni, que ha estat a cura de Pere Rosselló Bover. Es tracta d'un volum on els poemes aniran en català i traduïts al francès per Jean Marie Barberà.

Entre els més importants poetes de les Illes escollits per l'escriptor i catedràtic Pere Rosselló

destaquen Jaume Santandreu, Miquel Àngel Riera, Antoni Vidal Ferrando, Bernat Nadal, Gabriel Florit, Miquel López Crespí, Damià Pons, Tomeu Fiol, Joan Francesc López Casasnovas, Jean Serra, Àngel Terrón o Damià Huguet.

La premsa progressista a les Illes

L'escriptor i periodista Joan Cerdà autor, entre molts d'altres estudis de: La repressió franquista del moviment hippy a Formentera 1968-1970 (escrit en col.laboració amb Rosa Rodríguez Branchat) i Una incursió a l'Església eivissenca dels anys 30: el

cas de Bernat des Convent, la seva esposa Rita i na Riteta (ambdòs publicat a "Res Publica Edicions" d'Eivissa, ha aconseguit amb l'excel.lent revista que dirigeix [Quatre Illes] reeixir en la difícil tasca iniciada fa uns mesos. L'experiment era complicat. Si exceptuem alguna revista institucional, la publicació L'Estel o la ja ben consolidada El Temps, poques són les aventures periodístiques en català que superen el número 20. I, vet aquí el miracle, Quatre Illes ja ha arribat al número 24 (edició de 11/25 de gener de 2001).

Potser sigui la valentia de Joan Cerdà, aquest voler agafar el brau per les banyes, apostar decididament per l'esquerra, pel nacio-

nalisme progressista, per un tipus de periodisme modern el que hagi consolidat l'èxit editorial i de públic que molta gent veia problemàtic a conseqüència del predominí absolut de la premsa escrita en espanyol, alemany, anglès... o fins i tot rus! dins de la nostra comunitat.

Coordinant un eficient i dinàmic equip en el que hi podem trobar excel.lents periodistes i escriptors entre els quals hi ha (a part del mateix Joan Cerdà i les imprescindibles Clàudia Roig com a cap de redacció i Neus Ferrer): Joan Cabot, Cati Cladera (fotografia), Bernat Joan, Miquel López Crespí, Andoni Sarriegui i Txema Sarriegui.

L'edició informàtica és a cura de Juanan Marí.

En aquest número 24 que comentam hi podem trobar els següents reportatges: "El tren a Mallorca, 125 anys d'història" amb un article de l'escriptor Miquel López Crespí referent al tren de sa Pobla; "Balears: les Illes de les contradiccions"; "Menorca, més aïllada que mai per manca de vaixells"; "Formentera, objecte de debat a Internet"; "Dos mil.lennis de toros a la Mediterrània"; "Cercant solucions al problema de l'aigua" i noves col.laboracions de Joan Cabot, Miquel López Crespí, Bernat Joan, Jean Serra... (Servei d'Informació Cultural -Illes) Ω

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

10 de novembre de 1868

Avui a la vila de Santa Margalida i a la llar del matrimoni de teixidors Pere Andreu Pastor i Margalida Bauçà Ferrer, de Son Servera, hi neix un nin. Dos dies més tard el Vicari, Colau Serra, el batiarà amb el nom d'Andreu.

Andreu Andreu i Bauçà es farà gran. Estudiarà i arribarà a ésser mestre d'escola. L'any 1893 es casarà a Pòrtol amb una mestra d'escola de nom Catalina Garí Nicolau.

13 d'octubre de 1919

A terres del Principat, comarques de Lleida i al llogaret de Musa en el terme municipal d'Aransa mor als 51 anys el mestre d'escola mallorquí Andreu Andreu i Bauçà. Vivia separat de la seva muller i tenia una filla, na Margalida la qual era mestra d'escola com els seus pares.

N'Andreu havia exercit la seva tasca docent a diferents indrets; a Mallorca a Esporles, Fornalutx o Sant Llorenç des Cardassar on posà en marxa agrupacions o bandes de caire musical.

7 d'agost de 1935

Al Santuari de la Mare de Déu de Lluc, Reina i Patrona Celestial dels mallorquins creients, i en la mateixa capella cambril, té lloc el casament canònic o sigui religiós dels meus pares. Ha beneït el sagrament i celebrat la missa de velacions l'oncle capellà de mon pare, Mossèn Guillem Solivellas Arbona. Els testimonis per part del promès han estat el seu germà Bartomeu i el seu oncle Joan Solivellas Arbona propietari de la possessió de Son Llobera. Per la núvia

ho són el seu cunyat Joan Seguí Sastre, de Can Randeta i el seu cusi Antoni Alberti de Cas Bufó, tots ells del municipi de Fornalutx. Acabada la cerimònia litúrgica els qui serien mos pares biològics i legals, amb vint i cinc persones més anaren a dinar al Restaurant del Santuari. Un menú fet d'entremesos, paella, peix, porros, pollastre, mantecado, vi, cafè i licor; tot plegat els costà 245'30 pts. amb una propina d'un 10% inclosa pel servei.

22 d'agost de 1935

Avui a les Cases de la Vila de Fornalutx, davant el jutge de Pau Cristòfol Alberti dit des Pujol i la Secretaria Carme Meseres els meus pares celebren el casament civil que és l'únic vàlid davant la Llei de la República Espanyola. Han firmat com a testimonis per mon pare un amic seu, Josep Mayol Alberti de Cana Paula i per ma mare, el ferrer de la vila, Josep Puig Anfós. En aquesta data, els meus progenitors tenen respectivament quaranta-tres i trenta-vuit anys. El casament civil de Joan Estades -de Montcaire- Solivellas i Rosa Bisbal Alberti figura inscrit al Registre Civil de Fornalutx Tom 6 fol 12.

Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira

21 de setembre de 1915

"A Juan Estades Escribiente de la Coronela". Així va titulada una tarja postal enviada, aquest dia de Fornalutx, a la Caserna del Carme on està fent el servei militar com soldat del Regiment d'Infanteria n° 61, mon pare. La tarja és escrita pel seu germà Bartomeu. Hi ha matala segell de partida i arribada.

20 de juny de 1923

Des de la ciutat francesa de Reims, el fornaltutxenc Jaume Alberti Escales, de Cas Bufó, i la seva muller Marie Rosalie Servés Rumeau envien un tarja al seu fill Joan qui ell habita a Fornalutx amb els seus avis materns que són els seus oncles. La tarja escrita en francès va adreçada a Monsieur Jean Alberti, 2 calle del Sol Fornalutx Iles Balears Mallorca".

Jaume Alberti Escales (1860-1934) -germà de la meua avia- regentava una botiga de queviures a Reims prop de la plaça del mercat. El seu fill, Joan -nascut a Fornalutx el 1914, trobant-se a Barcelona, el 18 de juliol de 1936 quan esclatà la guerra civil, hagué de combatre lògicament al costat de l'exercit republicà. Quan acabà, el 1939, la lluita pogué passar a França on hi tenia familiars; però havent tornat a entrar en territori de sobirania espanyola per mor de la Segona Guerra Mundial, aquest cusi que ma mare apreciava com un germà petit, conegué els camps de concentracions franquistes pel "delicte" d'haver combatut amb els qui perderen. Mort a Barcelona el 1988 fou incinerat i part de les seves cendres foren escampades a la seva finca del Coll d'en Pastor a Fornalutx.

19 de novembre de 1940

Ha mort avui a Ciutat la que fou l'esposa del mestre d'escola i professor de música Andreu Andreu i Bauçà. Aquesta senyora, Catalina Garí Nicolau, era de Porreres i també era mestra com el seu marit amb el qual es casà exercint ambdós a Pòrtol. Ω

Joan Estades de Montcaire

La nostra llen gua en perill

PER MARINA FERRÀ A-HAMELYNCK

"L'afectat de diglòssia:
Una llengua que no es parla és una morta que hom recorda com un cendrer curull de cendra com un celatge que s'enyora com un arbre que s'acopa com una veu que no se sent com un verger que no se ceta com un comerç que no es practica com una llar deshabitada com una núvia aperduada com una pena sanglotada com una tarda soterrada com una mort allargassada com una vida dislocada com una amor o una retòrica senzillament mal enfilades."

Aquí Bartomeu Fiol ens transmeteix la seva preocupació per la desaparició de l'idioma. A qui dedica la poesia com si fos el seu amant-espòs que resta vidu i trist, havent perdut la seva estimada. Com en aquell quadre de Marc Chagall de la "Solitud" pintat el 1933. En que veim un jove religiós plorant per la seva estimada assassinada a un program. Veim el rabí pensatiu i trist abraçat a la seva toràh, i darrera el poble destrossat i l'àngel de la seva dona que puja al cel. Sentint-se solidària amb la seva pena, plorosa i molt aprop d'ell podem observar una vaca que intenta tocar el violí amb una melodia melangiosa i profundament emotiva.

Però el rabí resta inaccessible, entabanat i absort dins els seus records més íntims... Rememorant tot allò que el vent i el foc de la intolerància d'altri s'endugué. L'obra pictòrica que hem comentat contrasta amb quadres més alegres fets de colors més vius. Aquí predominen els colors més freds, com el blanc o el negre. Ω

Entrevista amb Miquel Capellà, President de Sa Nostra, Caixa de Balears

Sa Nostra, Caixa de Balears, col.laborà en el passat congrés de premsa forana. El seu president, Miquel Capellà, no pogué assistir al mateix i ho sentí especialment. Sa Nostra ha col.laborat tradicionalment amb l'Associació i, per això no volíem perdre aquest contacte. La importància d'aquesta entrevista és doble: per un costat, amb la seva inserció a cada una de les nostres revistes asseguram uns vincles més forts i positius i, per l'altre, cream la base per a col.laboracions puntuals. Hem de remarcar, que una col.laboració publicitària no s'ha contemplat mai, ja que Sa Nostra recomana a les seves delegacions locals les insèrccions publicitàries als mitjans d'allà mateix.

APFM. *com veis, actualment, el moviment de la premsa forana?*

M. Capellà. La percepció que en tinc de la premsa forana és que desenvolupa i fa una funció cultural, social i comunicativa que no s pot substituir. Si no existís la premsa forana s'hauria de fer. És una necessitat que l'hauriem de cercar, per la qual cosa s'hauria d'aconseguir una major implicació social dels agents que l'envolten.

APFM. *Com es pot mantenir un sector com el nostre?*

M. Capellà. La premsa forana, crec, es pot mantenir perquè respon a una neces-

APFM. *Sa Nostra ha col.laborat moltes vegades amb la nostra entitat. Ho va fer en motiu del II Congrés. Com podria fructificar aquesta col.laboració d'aquí endavant? Quins eixos de col.laboració es poden crear amb Sa Nostra?*

M. Capellà. La col.laboració s'intensifica sempre sobre el mutu coneixement. La premsa forana és una institució de petites empreses, grups diversos o professionals que han sabut donar-li aquest esperit que fa que l'Associació sigui quelcom avui dia, separada de cada un dels mitjans que la integren. Creim que el millor instrument de col.labo-

grés?

M. Capellà. Voldria tornar a subrallar, en primer lloc, que totes i cada una de les publicacions compleixen una funció cultural, etnològica, però tenen dret a recabar la col.laboració de les institucions pròximes, de les empreses... Però això requereix un comportament més obert, d'apertura, de participació, d'obrir-se al món de la memòria històrica dels pobles i, també als joves que seran el futur del nostre poble.

Pens que, també, hi hauria d'ha ver una tasca de cooperació, de tal manera que es pugui compartir informació, activitats, perquè el pitjor que

sitat cultural. Aquesta alimenta una part de les arrels històriques del nostre país. El conjunt de la premsa forana ens ajuda a mantenir la nostra identitat, com ho poden fer la gastronomia, el folklore, la Universitat, la gent gran, ... i sobretot, el nostres joves.

Es mantenen perquè hi ha gent ben disposada a sacrificar part del seu temps. Són d'aquestes coses que ajuden a fer el país. Si no fossim un país no hi hauria premsa forana, hi hauria notícies.

ració, ja de per si és positiu, si bé, pens que nosaltres els hauríem de fer arribar més freqüentment les nostres activitats i sobretot, les activitats culturals i social, i, al mateix temps, les publicacions ens haurien de fer arribar quin són els desitjos i les carencies i quines són aquestes coses en les quals podríem apropar la cultura a la gent dels nostres pobles. Hauria d'esser un vehicle de diàleg i cooperació.

APFM. *Que dirieu a les publicacions de premsa forana d'ençà del passat con-*

li podria passar a l'Associació seria que se l'atomitzàs, com a part més substancial, aconselleria que es donàs la importància que es mereix l'Associació. Aquestes coses sempre sumen, no resten. Finalment, s'hauria d'ajudar i recolzar a les publicacions que impliquen aquests estaments de la societat civil, ja que s'aconsegueix una vertebració del teixit social dels nostres pobles.

Gràcies, president, per aquestes paraules. Ω

Rock al Casal Català de Mallorca

VICENÇ DE SON RAPINYA

Fou el 16 de febrer
Nit de Santa Juliana,
que a La casa catalana
va haver-hi gran fester.

Ningú no se n'estigué
de bon rotllo assistir-hi,
per bona música sentir
Jovent el saló prengué.

Allà a dins tan noble sala
la foscor hi va regnar,
de dins ella van brostà
com per art d'encantament,
aquell estol de jovent
als acords d'una guitarra.

Semblant a un calendari
amb dotze mesos de l'an,
pas a pas interpretant
finiren son repertori.

ALADROCK és el seu nom
esperem per bé de tots,
sovint petgin escenaris
perquè agradan a tothom...Ω

LA NIT

*La nit encara és jove
tot just ha començat,
el degoteig de persones
que a l'N.P.Y van.*

*Són éssers meravellosos
caminen a munt i avall,
fent-se gestos afalagadors
de tendresa i de bon cor.*

*Sona un CD de n'Estopa
i un altre de n'Amaral,
un peto... una mirada
un Hola i un què tal?*

*A una mà la cigarreta
una copa al seu davant,
tan sa val sia d'alcohol
o bé de beguda light*

*Com peixos dins l'aquari
tan na Sandra com n'Aineta,
arreu de la barra es mouen
sense un minut aturar-hi.*

*Mentre la dolça Marian
tot simpatia a vessar,
mou amb gràcia sos malucs
al so d'una cançó d'En Raul,*

*Als seus llavis hi ha un somris
força tendresa al seu esguard. Ω*

(Electra a La Xarxa).

Embulls de família

SEBASTIÀ NICOLAU SUREDA
EDITORIAL: EL GALL EDITOR
COL·LECCIÓ: LLIBRES DEL MÓN I
DE LA BOLLA / 8
180 PÀGINES
ISBN: 84-95232-11-1

El llibre:

Amb aquest títol genèric es recullen dues de les nombroses obres que Sebastià Nicolau Sureda -SENISU- ha escrit i estrenat durant els últims anys.

Sa família improvisada sorgeix com un quadre costumista, de diversió continuada des de la primera escena, on dibuixa amb la paraula fresca i l'acció desenfrenada els embolics que es poden organitzar per treure el suc als doblers dels altres, on la hipocresia, l'enginy i el frau sorgeixen com a cosa natural quan s'entra en el context d'uns personatges pintorescs.

Si això és pau, que vengui sa guerra suposa un apunt sarcàstic de principi a fi, de com el canvi democràtic afecta el costumisme de tres colles generacionals, tan properes en l'espai de la llar familiar on conviuen, com allunyades de pensament i de formes de conducta.

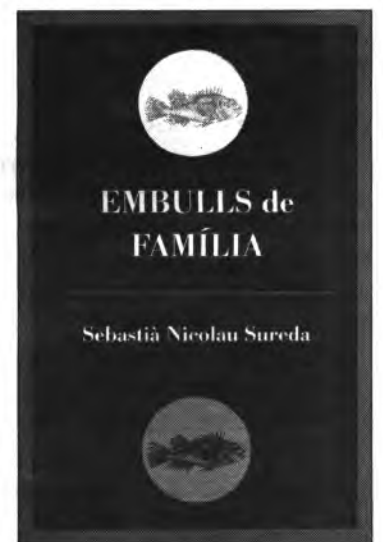
L'autor:

Sebastià Nicolau Sureda -SENISU- (Manacor, 1923)

De família camperola, després d'anar, mínimament a escola a s'Espinagar, perquè les circumstàncies de la guerra i la postguerra feien espavillar ben prest els nins amb calçons curts a guanyar-se les garroves; va destacar de ben jove per la seva dèria amb totes les manifestacions culturals de caire popular, com glosades, teatre, vetlades folclòriques, amb un esperit desinteressat i de col·laboració que fa que avui sigui considerat i respectat per tothom. A través de la premsa i la ràdio ha popularitzat en les últimes dècades en el llenguatge escrit i oral: cultura, costums, dites, refranys, monòlegs, locucions, entre d'altres, popularitant el pseudònim de SENISU.

Les comèdies de teatre popular i costumista són una part important de la seva obra, com ho són els monòlegs propis i adaptats.

L'Escola Municipal de Mallorquí de l'Ajuntament de Manacor, li otorgà ben merescudament el *Reconeixement de Mèrits* l'any 1993 per tota una feina profitosa que ha fet i continua fent. Ω

LA NOSTRA CUINA

Paella marinera

La varietat que dona el mar fa possible innumbrables combinacions per a fer bones paelles de peix, especialment de crustacis, musclos i peix de tall; és a dir, llagosta, llagostí, gamba, cigala, galera, cranc, sèpia, sepionet, calamar, clotxines, rap, mussola, anfós, o nero, déntol, emperador, etc. En donem una fórmula assequible i raonable.

Quatre cigales grosses; o vuit mitjanes. O, també, quatre cigales mitjanes i quatre o vuit llagostins; 150 gr. de sepionet; dotze clotxines, 300 gr. d'oli, 500 gr. d'arròs; una ceba mitjana i una tomaca no grossa, pelades i ben picolades; dos o tres alls partits. Pebre-roig, safrà i sal.

L'oli ben calent en la paella se sofrigen –foc moderat– els elements per aquest ordre els alls, després la ceba, la tomaca, els crustacis, el sepionet, l'arròs, una culleradeta de pebre-roig i tot seguit, l'aigua: un litre. S'aviva el foc durant uns deu minuts; als primers bulls es posa la sal, amb la discreció que demana tot guisat de peix, i es rectifica poc després; va esmortint-se el foc al ritme en què es va eixugant el gra. Es deixa reposar un o dos minuts damunt la calda del foc o el foguer i després, altre tant, ja tret. En escudellar-lo, se l'acompanya amb quarts de llima.

Paella negra

500 gr. de sepionet, una ceba menuda picolada, dos alls pelats i ben tallats; 200 gr. d'oli, 400 d'arròs, una culleradeta de pebre-roig i (facultatiu) un polsim de pebre-negre.

El sepionet s'ha de netejar procurant que conserve la tinta. L'oli ben calent, en la paella, se sofrig, abans de tot, l'all; i abans de daurar-se, es tira la ceba, en envidriar-se la qual es tiraran els sepionets, no sense haver-se proveït abans d'una tapadora lleugera –de llanda–, i no massa foc, perquè la incorporació del sepió, sempre aigua-lós, amb la tinta transforma de sobte la paella en el cràter d'un volcà en plena activitat. La paleta per a remoure el sofregit s'introdueix alçant la tapadora sols el punt imprescindible; als cinc o sis minuts –la tapadora servirà ara d'escut– es posarà l'arròs i se sofregirà també. I ara, com sempre, la culleradeta de pebre-roig, l'aigua immediatament (doble que l'arròs, com és sabut), la sal prudent (tastar-ho abans) i el pebre-negre en pols. Foc viu, primer; després, etc., etc.

Paella amb ceba i alls secs

125 gr. de bacallà, arremullat tres o quatre hores abans, i fet miquetes; 400 gr. d'arròs, 200 de ceba tallada fina; 200 gr. d'oli; tres o quatre alls partits sense pelar; pebre-roig safrà, un polsim de pebre-negre, aigua i sal.

A l'oli ja ben calent, se li tiren els alls; ja daurats, la ceba, i la sal, i se sofrig el conjunt; quan aquella transparente, el bacallà, i es regira tot uns moments; es posa l'arròs, i se sofrig, ben mesclat també, i s'afegeix una culleradeta de pebre-roig, i abocant-li l'aigua ben calenta, que es tindrà preparada (quatre quintes parts d'un litre); es tasta de sal i es tiren el safrà i la pols de pebre-negre, s'aviva o s'esmoreix el foc fins eixugar-se el gra.

Paella d'espínacs i alls tendres

Tot igual que l'anterior, substituint la ceba pels espínacs - mig quilo - ben rentats i trinxats; i amb els alls tendres - cinc o sis - nets i fets a trossets. El sofregit comença pels alls, quasi seguit, els espínacs; després, el bacallà; finalment, l'arròs, etc.

LA NOSTRA CUINA

Paella valenciana

Un pollastre d'un quilo, correctament trossejat; 200 gr. de magre porcí; 200 gr. de bajoqueta, millor de ferradura; 125 gr. de tavella i 125 de garrofó; 100 gr. de tomaca ben picolada; 200 gr. d'oli; 400 gr. d'arròs; aigua (sempre doble que arròs), sal, pebre-roig (una cullereta plena, de les de cafè), safrà; un polsim de pebre-negre (optatiu).

Paella i oli a un foc de flama; quan l'oli és prou calent se li tira un grapadet de sal i després el pollastre i el magre; es regiren fins que comencen a daurar-se, moment en què s'afegiran la bajoqueta i la tomaca; se'ls peguen voltes i més voltes; ben sofregit el conjunt, es tira el pebre-roig i s'aboca immediatament el litre d'aigua (que es tindrà a mà, perquè el pebre-roig no es creme); es posen tot seguit els fesols tendres de la tavella, i del garrofó, el safrà i el pessic de pebre-negre en pols. A foc de flama viva es deixa bullir fins que tot estiga cuit; és el moment d'abocar l'arròs, afegint-li abans l'aigua que haja perdut pel bull, i es tasta de sal; la cocció prossegueix durant 10 minuts; i, a foc gradualment rebaixat, altres 10 minuts. Ja eixut, es deixa uns pocs minuts sobre el foc sense flama (ni tions fumejants), que socarrarà i caramel·larà l'arròs de la capa inferior, i formarà el deliciós socarrat. Treta del foc, es deixa reposar un minut o dos. Sovint s'acompanya, en anar a menjar-la, de llima partida en quarts.

Si es disposara dels additaments rituals –trossets d'anguila maresa de grossària mitjana, vaquetes o xonetes i pilotetes–, el moment de posar-los és pocs minuts abans d'abocar l'arròs. També admet, a més del pollastre i el magre, uns trossets de conill.

Composició per a dotze o setze pilotetes: 125 gr. de magre picat, un ou, la sang del pollastre (s'hi pot posar també uns trossets molt menuts de fetge), una bona cullerada sopera de sagí, julivert picolat, pinyons i la ratlladura de pa dur per pastar-ho tot ben pastat i poder donar forma rodona i allargada a cada porció, i que resulten sucotes, no seques.

La paella, en la qual puguen coure's, com cal, tots els components indicats, tindrà un diàmetre els 38 i els 40 centímetres. Si no porta additaments, bastarà un diàmetre de 35 cm.

Paella d'hivern

En tot semblant a l'anterior, llevat de verdura: les bajoquetes seran substituïdes per 2 de carxofes tallades pel mig o a quarts, segons grandària, i altres 200 de pèsols; hi poden cabre unes faves tendres del temps, 100 gr.; la carxofa, al contacte del peltre de la paella negrejarà el conjunt, i l'arròs, ja cuit, restarà d'una morenor verda i daurada, excitant. Però si es desitja evitar eixa negror, bastarà ruixar les carxofes pelades i trossejades amb suc de llima.

Paella de costelletes i col-i-flor

200 gr. de costelletes de porc, partides; 125 gr. de fetge de porc també; 500 gr. de col-i-flor, tallada a ramets; cinc o sis alls tendres tallats (potestatiu); 400 gr. d'arròs i doble d'aigua. Pebre-roig (mitja cullera sopera), mitja cullereta de pebre-negre, safrà i sal.

Ja calent l'oli, se sofrigen les costelletes i el fetge; en daurar-se, no massa, se'ls afegeix la col i els alls; es barregen bé amb la carn i l'oli fins que la col prenga color; es tira el pebre-roig, l'aigua immediatament, el safrà i el pebre-negre. Foc animat fins que alce el bull; es rectifica de sal i aigua i, si la carn ja és prou cuita, s'aboca l'arròs; uns 10 minuts de flama viva i altre tant de foc esmortit, fins eixugar-se el gra. El foc és el recurs per aconseguir la cuïta equilibrada de l'arròs de gra sencer. Si s'eixugarà massa prompte, en qualsevol variant de paella, deu cobrir-se amb una tapadora rodona de llanda, per evitar l'evaporació, o drap net o paper. Ja eixut l'arròs es deixa reposar uns moments al calor de la brasilada primer; i després, ja tret del foc. Se l'acompanya de quarts de llima.

Coses grosses que han passat

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR. Tel. 971 665 336

Oh digne treballador,
Enginyer i industrial,
Pintor dins el món formal,
Grans artistes i escultors,
Vos serviu dels gran factors,
De mare naturalesa,
D'aquesta tan gran empresa,
Que va forjar el Creador.

Va dir a s'humanitat,
"tots viureu damunt la terra,
anireu ferra qui ferra,
cercant vostra benestat.
Tothom estarà obligat,
Ensenyar ses maestreries,
De ses seves profecies,
El món anirà avançant.

Va fer sa demostració,
Perquè és sa veritat,
Del sol la claror enviat,
L'aire per respirar-lo.
Els niguls per regar-lo,
En el jardí escollit,
Tan de dia com de nit,
Mos sol fer aquest favor.

De la terra en traureu,
Una matèria molt rica,
A dins sa roca habita,
I voltros la cercareu.
Or i plata lluireu,
Dies de festes majors,
Seran ells uns grans valors,
perquè los ensenyareu.

Si vos sabeu estimar,
Viureu be damunt la terra,
El sol de dreta a esquerra,
A tots claror vos darà.
Però diferent serà,
S'esperit de cada qual,
Existirà un punyal,
Que sa sang fera brollar.

Diferències n'hi haurà,
De pensament diferent,
Amb aqueix procediment,
Sa pau mai existirà,
Això se pot demostrar,
A dins aquell gran desert,
El lleó que és expert,
Son ordre imposarà.

Aquest cas ha succeït,
A dins lo espiritual,
Dins el Món Universal,
Hi ha senyor preferit.
Amb els sabers han escrit,
Un Món nou mos han creat,
Damunt els niguls han format,
Un món pel nostre esperit.

Quan un mor damunt la terra,
S'esperit li fugirà,
De seguida pujarà,
Com un só de sa guitarra,
En al Pare qui governa,
Tot el món celestial,
És ell jutge i fiscal,
Per això tothom governa.

Es moment que trobarà,
Vindrà sa resurrecció,
En trompeta i tambor,
Es fet s'anunciarà.
Es mort ressuscitarà,
Sortint de la sepultura,
Serà una cosa aguda,
N'hi ha que en sol confiar.

Aquesta gent que escrigué,
Se gran història sagrada,
Cap de ells no se l'esperava,
Aquest progrés venider.
De ases se servigué,
Escrigué barbaritats,
Va passar calamitats,
Molt de fam se patigué.

En Moïses va ser el primer,
Que començà es repertori
Home de molt grossa glori,
El Mar Roig ell obligué.
Cap impediment tingué
Per anar a Canaan,
Un terreny ben ric i gran,
Sa veu de Déu ell cregué.

Els treballs dels grans senyors,
L'han passat estudiant,
I en tot moment observat,
Que tot vagi al seus favors.
Cap sentit de piadós,
Han demostrat cap moment,
Sa riquesa és element,
Que les ha estat profitós.

En els rics dels temps primers,
Los varen donar sa mà,
Els varen voler ensenyar,
De lletra i lo demés.
Com que no feien res més,
Feren lo que els convenia,
Dels seu cervell se servia,
Oprimint en els demés.

Que arribàs de terra al cel,
Una torre aixecarien,
A ella assenyalarien,
Per sa Torre de Babel.
Allà comença sa arrel,
De ses llengües canviar,
Ho haguereu de deixar,
Això s'història retreu.

Desconfiem de misteris,
De sa cosa celestial,
Confiem en lo real,
Que són els nostres criteris.
Això seran ses sentències,
Per bona vida passar,
Sa bona terra sembrar,
En totes ses diligències.

Si sa gent hagués seguit,
Lo que Jesús predicà,
Hom podria disfrutar,
De un jardí preferit,
A on de dia i de nit,
Sa pena no existiria,
De fruita no en mancaria,
I en sa nit d'un bon llit. Ω

Ha sorgit vacuna enfermetat Que la ramaderia ha aixafat

S'han desfermat un fort mullader,
Atiat per unes vaues enbogides,
Arran de les qüestions sorgides,
Que endeguen inacabable merder.

Esdevé ésser malaltia sospitosa,
Dita *enfefalopatia espongiforme*,
I ha aixecat un rebombora enorme,
Orquestrat pels del puny i de la rosa.

Entre la Ciència i la supertició,
Hom ha sabut l'ominosa perillositat,
On la vacuna carn s'ha desacreditat,
A causa de severa i prudent precaució,
Que als ramaders a la extremaunció,
Irremissiblement els ha encaminat.

Que el mal als humans s'encomana
No esdevé sospita sinó seguretat,
I a moltes carns les ha declarat,
No aptes a la alimentació humana.

Rigoroses mesures de precaució,
Preventivament ja s'han imposat,
I elles han fotut el mercat,
I als ramaders a la desesperació.

Farina càrnica aquest mal inicià,
Vaques angleses el desenvoluparen
Foren angleses les que l'exportaren,
I anglès qui el mal silencià.
No deu ser gaire ètic ni cristià,
Qui d'aquesta merda ens envoltà.

Reflexió

Si Anglaterra fou introductora,
D'eixa malaltia *espongiforme*,
Molt afectat restaria conforme
Si esdevingués ésser reparadora. Ω

Jaume Alfonso Barceló - Barcelona

Contratos

VICENÇ DE SON
RAPINYA

Va passant El Temps
a l'Esfera del Rellotge,
Segons, Minuts, i Hores
tan sa val El Temps que fa,
Sol, Pluja, o Vent hi haurà
Pedregada o Tramuntana.

A l'Hivern toca Glaçada
I a l'Estiu Sol resplendent...
Però va passant El Temps;
Jorns, Setmanes, i Mesades
Calor fa a dins les cases,
pels carrers sols Fred i Vent.
Però va passant El Temps;
Galtades, també Besades,
força Plors, poques Rialles,
mentre un està content,
què se l'hi enfot dels altres?

Quines coses té la gent;
Però va passant El Temps;
tan si vens de casa rica,
com de la llar més humil
compte amb El Temps;
no et despengis del seu fil
que la roda del Temps gira,
perquè a tu t'hi va la vida
sia alegre, o sia trista,
si amb ella et toca viure;
segons ta condició,
tan si ets Noble com Plebeu.
Camperol, o bé Senyor,
Sapastre, o Galifardeu.

Però va passant El Temps;
I que et quedi ben entès
no saps si viuràs anys mil.
Vigila no set trenqui el fil
que la roda del Temps volta,
perquè sense solta ni volta
tan si ets jove com si ets vell,
de sobte tombaràs el clatell
abans no, el nou mil·lenni,
et pugui obrir la porta.

Passa, passa, El Temps
per Vianans plens de Llums,
per camins curulls d'Ombres
fins que t'arribi el teu dia
i puguis reposar a la fossa. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....
.....
Adreça.....
.....C.P.....
Població.....
C.I.F.....Tel.....

M'interessa una subscripció

ANUAL 5.000 PTS (30,05 euróns)

Rebut domiciliat a un banc o caixa

Banc/Caixa.....
Adreça.....
Núm. entitat.....Núm. sucursal.....
Compte núm.....

Firma

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**